

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

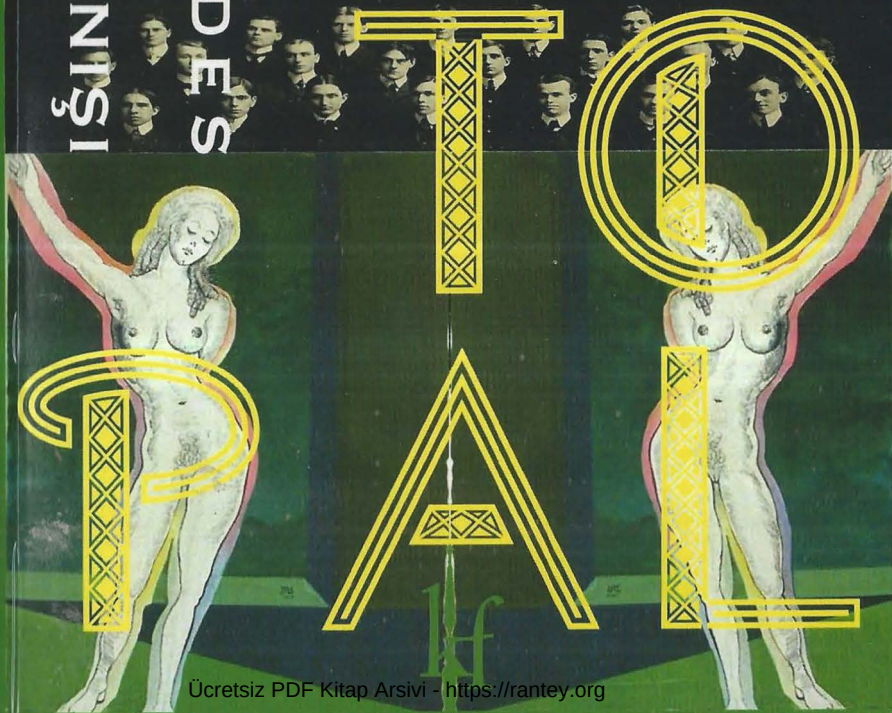
### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEMRA

MUKADDES  
CİLDİN  
PARÇALANIŞI



SEMRA TOPAL MUKADDES CİLDİN  
PARÇALANIŞI

## MUKADDES CİLDİN PARÇALANIŞI

**MUKADDES CİLDİN PARÇALANIŞI**

**Semra Topal**

**Roman**

**198 sayfa**

**2. Basım Şubat 2017**

**KAFEKÜLTÜR Yayıncılık © 2017**

**www.kafekultur.com**

**iletisim@kafekultur.com**

**Bu eserin basım ve yayım hakları  
KAFEKÜLTÜR YAYINCILIK'a ait olup hiçbir koşulda izinsiz  
alıntı ve yayın yapılamaz.**

**KAFEKÜLTÜR Yayıncılık**

**İslambey Cd. 44/13 34050 Eyüp İstanbul**

**0212 615 22 99**

**ISBN 978-605-143-178-9**

**Baskı: Ceylan Matbaa Ahmet Uçar**

**Maltepe Mah D. Paşa Cd.**

**Güven İş Merkezi No: 83 317-318-319**

**Zeytinburnu İSTANBUL Tel: 0212 613 10 79**

**S. N. 23352**

SEMRA TOPAL

# Mukaddes Cildin Parçalanışı

**SEMRA TOPAL** 4 Temmuz 1964 Eskişehir doğumlu. Ailesi Balkan göçmeni. Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ni bitirdi. 1990'da "Çaydanlıklı Tanık" adlı öyküsüyle Abdi İpekçi Dostluk ve Barış Ödülü'nü, 1992'de "Bayan Mira'yla Ufak Bir Gezinti" adlı öyküsüyle, öykü dalında Varlık Dergisi Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü'nü kazandı. Yazıları ve öyküleri Mesele, Kitaplık, Varlık, Cumhuriyet Pazar, Haşhaşı, Adam-Öykü gibi çeşitli yayın organlarında çıktı. Yayımlanmış 6 romanı ve 3 öykü kitabı var.

*Yusuf'a*

*Dünyayı yanıltıyorum ve ölüyorum  
onu unutuyorum ve gömüyorum  
kemiklerimin mezarlığına.*

Georges Bataille

## Mavi Gözler

Mavimsi bir akşamdı, apartmanların arasından hayvan böğürmeleri gelecek kadar tuhaf, durduk yerde gözü çıkarılan bahtsızlar gibi korkunç. Süper manyak bir falcının ziyaretine gitmiştim, bu tip işler için gizemden yoksun kafeler üs olarak kullanılanı beri yakınlık kurabileceğimiz yegâne insanlardı bunlar. Temizlikten yoksun bu kafenin falcı güzeli Enjoy, bir seksen boyunda, bir erkek bedeninde görülecek en kadınsı kişiydi. Burnunda bir bandaj vardı, suratının ortasındaki bandajın bir kavganın eseri olmadığı hemen anlaşılıyordu, zira kaba güçle işi olmayan Enjoy'un biricik derdi, minicik ve taptaze bir burundu, yeni estetik ameliyatı olmuştu. Sarı benzi ve dal gibi incecik bacaklarıyla yatakta yatması gereken bir hastaya benzeyen garson kız, yağlı bir peşkirle bardakları ve minicik kahve fincanlarını kurularken kendinden geçmiş bir vaziyette, sıcaktan mavimsi bir ter dökerek, tükürüksüz küçük ağzıyla şöyle mırıldanıyordu:

“Rüyalarımın burnu...”

Kızın duası önceleri bana hiç açık gelmedi. Kırılgan bir vücuttan fişkırmış iki tanrısal eli de hep bayağı işlerle meşgul böyle biri, bir sıkıntılar insanı olarak, kendine kulak asılmaması gerektiğini yeterince gösteriyordu. Rüyalarımın burnu, rüyalarımın burnu..... bir anlam ihtiva edemezdi, derme çatma tezgâhının arkasında onu gören en meraklı insan bile birkaç dakikada yenik düşerdi.

Gençten yaşlısına günde onlarca insanı kehanetleriyle altüst eden Enjoy'un karşısında kız, sanki ağzından çıkan o duayla



korunuyordu. Dünyanın en anlamsız, en kısa duasıyla kızı, parmaklarına bulaşmış telveyi yalarken de görmüştüm. Anası yaşındaki bir kadın da kasaya bakıyordu (tabii kafenin deri puflarında bayılıp kalmamışsa) normalde hesap tutması gereken bu bidonvari kadın baygın değilse, müşterilerin her biriyle laflamaktan kendini alamazdı, onları zevkine göre yorduktan sonra Enjoy'a bırakırdı. Mutsuzların sevgilisi Enjoy iyi yetişmiş, eğitilmiş falan biriydi, aslında bu konuda kompleksli olduğunu iki saniyede anlayabilirdi insanlar, çünkü falcı değerli ilk saniyelerde bilgisayar mühendisi olduğunu patlatırdı, yurt dışında okumuştı, belki de Copacabana üniversitesindendi bilinmez, ama o ne derse desin, resmi olmayan bir üniversitenin falcılık bölümünden mezun olmuş biri gibi geliyordu bana. Deniz kabuğu pembesi minik fincana bakmazdı bile, kara sürme çektiği gözlerini karşısındaki mutsuzun gözüne diker ve on dakikalık tiradının hiçbir şekilde bozulmasını istemezdi. Meloş diye seslenilen garson kız, Enjoy'un o an masanın üstünde kesik bir el gibi görünen çıldırtıcı elinin yanına, kulplu küçük bir bardakta, onun için hazırlanmış meyankökü gibi tatlımsı bir likör koyardı ve Enjoy'un yüzü yaptığı kehanetler yüzünden donardı. O an onun içine, kötü dünyamızdan hiçbir şeyin işlemeyeceği anlardı. Hesap kitaba bakan bidon kadın, başka bir deyişle, gönlümüzle dalga geçen şu mavimsi akşama benzeyen Mavi Tenli Kadın, koca bacaklarıyla yayıldığı puflardan birinde işsiz güçsüz oğlanlarla kırıştırır ve oğlanların sırlarını oradaki herkesten daha iyi bilirdi. Güzellik abideleriyle alakası olmayan Mavi Tenli Kadın'ın, kah aptallaşan, kah acıdan kuduran yuvarlak suratının ortasında kan çanağına dönmüş bir çift göz, yırtıcı bir kuş gibi bakıyor ve korkutuyordu beni. İnememek için kendimi zor tutuyordum, değersiz inlemelerimi gecenin çok daha derin bir yerine saklamak istiyordum.

dum herhalde. O an burun deliklerine küçücük pamuklar tı-  
kamış olan Meloş yanımızdan koşar adım, sanki hayal gibi  
kapıdan fırladı, arkasından kafenin barında ovulan bardak  
çanağın gürültüsü geldi -ovulmalar öyle kuvvetliydi ki, belki de  
her biri kanlı bir suyun içinden çıkmış gibi lekeliydi.

Enjoy kesik eliyle dudağıma dokundu, nedense çarpık bir ağız-  
la öpüşmüşüm gibi bir etki yarattı. Bunu bir felçli öpüşmesine  
benzettigimi gözümünden anlamıştır muhakkak. Çinli prensesler-  
den bir şeyler taşıyan edasıyla, kendine koşan kalabalıkla ara-  
sına görünmeyen ancak hissedilebilen bir duvar çekmişti.

“Aşk yok...” dedi kutsal boşluğa, “aşk maşk yok, muhtemelen  
lanetli bir süreçtesin.”

“Bırak bunları Enjoy,” dedim, bandajlı burnu balık gibi likö-  
rünün içine girecekti nerdeyse, “aşkın kıcından asılmıyorum  
tabii ki, dünyamız yalancılarla cimriler arasında paylaştırılmış  
gibi...”

“Fesüphanallah, konsantrasyonumu mahvettin, Meloş bir  
yudum su lütfen...”

Burun deliklerindeki pamukçuklarla Meloş kazık gibi dikiliyor-  
du, bu muhteşem pamukçuklarla bedenini dışarıya kapattığı  
açıktı, aynı zamanda böylesine önemsiz bir hareketle duyarlılık  
denen şeyden de feragat etmişti. Tam bir kuş beyinli gibi diki-  
liyordu. Akşamımız hiç vaatkar görünmüyordu, Meloş’un bu-  
run delikleri gibi hayatın bütün kanalları nasıl da tıkalıydı,  
masmavi akşam insanda infilak etme duygusu uyandırıyor ve  
hala hayvan feryatları beton binaların ve garibanların tuttuğu  
parkların arasından sinsice yayılıyordu. Ama bu akıldışı çığlık-  
ların tehdit edici bir yanı yoktu, hatta kanlı yüreklerin vefakâr  
eşlikçisi gibi görünüyordu -zannedersem Meloş da bunun far-  
kındaydı. Enjoy kaldığı yerden devam etti, konuşmasından yer  
yer hiçbir şey anlayamaz oldum, herhalde kara likörü boşuna

yudumlamıyordu. Söyledikleri çığ gibi büyürken, sürmeli gözleri bambaşka bir alemin içine açılmıştı.

“Peri Nacar,” dedi, elini kalbinin üstüne koymuş ve doğrudan gözümün içine bakmıştı, “insanı sıkıntıları yönetiyor, bir limana girdiğini sanıyorsun ama orası liman olmuyor, sen altı ay sonra burada, bizim terin, kirin ve deliliğin sınırlarında yaşadığımız çevremizin dışında olacaksın. Gergin yay seni nereye fırlatacağını bilir. Çocuk olarak kalsak dünyadan hiç korkmayacaktık, eminim bundan.”

“Problem o değil,” dedim Enjoy’a.

Onu kesintisiz on dakika dinleyecek durumda değildim, kehanetlerini avuçlarına para sıkıştırılan yetimler gibi vermesini istemiyordum şimdi, Enjoy’a koşuyordum, ama sonra ne oluyorsa hazine sandığını red edeceğim tutuyordu. Al Enjoy diyordum (verdiğim 10 YTL’yi alamıyordum tabii) limanlar mi-manlar dayanmam mümkün değil, ondan sonra yüzde yüz ölüme geçecekti, bilmez miydim hiç Enjoy’u. Mavi Tenli Kadın doğal oturağı kırmızımsı derisi çatlamış yumuşak pufa dev anası gibi göçmüş, Meloş’un kenarları orlonla işlenmiş peşkirlerinden biriyle ter basmış alnını ve yüzünü siliyor, ağzından kendinin bile dinlemediği sözcükler dökülüyordu. Kafeye gelince, aslında bu kafe iki yüzyıl öncesinden kalma kocaman bir evdi, alttan taş merdivenlerle kapkaranlık ama serin bodrum katına inilirken, üst merdivenlerden dizi dizi odaları geçtikten sonra apaydınlık bir terasa çıkılıyordu. İnsansız tasavvur edilemeyecek yerlerden biriydi, Enjoy’un deyişiyle günde yüz kere dolup boşalan küçük bir dünyaydı. Bu örnek dünyanın merkezi ya da göbek deliği burnu bandajlı Enjoy, her şeyi bilir, herkesi gözünden anlardı, karşısında hile yapılamazdı -kadınlar da erkekler de sadece ona aşıkta esasen. Süper manyak falcıyı hiç tanımayan biri bile ilk bakışta onda üç kişiliği birden görebilir-

di; bir geysa, Hun imparatoru Atilla'nın komutanlarından biri ve bir Yunanlı atletin hepsi birdendi. Buna rağmen curcuna bir tip olmaması etkileyiciydi. Her gece, konuşmasını pek sevmeyen ve ergenlik sivilcelerini geçirememiş karanlık suratlı bir adam Enjoy'u almaya gelirdi. Kendisine kısaca Zümrüt deniyordu, bana önceleri bu çok manasız bir ad gibi gelmişti, ta ki Mavi Tenli'den zümrütün hem erkekliği kaldıran hem de insanlarda kamçılama isteği uyandıran bir taş olduğunu duyuncaya kadar -nerden nereye. Kara bahtımı unuttur gibi olduğum bir gece, karmaşık kişilik Enjoy'un duygudan yoksun sevgilisi Zümrüt'ün yanında en yalın haline dönüştüğünü görüverdim, bu görüş bende umutsuz bir sevinçle birlikte mide bulantısı bırakmıştı.

Kafenin sahibinin kim olduğunu kimse bilmiyordu, sadece bütün işleri Mavi Tenli Kadın sırtlanmış görünüyordu, hatta annesinin rahminden doğrudan kafeye fırlatılmıştı sanki, tabii sonra da yöreye mahsus portakal çiçeklerinin ve zakkumların arasında, insanlar ve sırları konusunda hassaslaşarak azman gibi büyümüşü. Büyüye büyüye aldığı şekilden herkes memnundu, yalnız kalması nerdeyse mümkün değildi, hastaymış gibi cılız oğlanlar bu koca gövdeyi sarmaşıklar ve yabani otlar gibi sarardı. Bu sevimli oğlancağızlara, ot oğlanlar deniyordu. Beyinsel olarak mankafa olup olmadıkları önemli değildi, onları kendine bağlayan Mavi Tenli Kadın olduğuna göre keramet herhalde ondaydı. Ağız kenarlarındaki yaralarsız berelersiz düşünilemeyen bu ot oğlanların her biri de kara tenliydi, kalın sesleriyle canımsın, şerefsiz, dümbük, kirve gibi laflar sarf ederek öyle aptalca konuşurlardı ki, bunların ottan daha ot oldukları gerçekliğe kavuşurdu. Çok korkunç ama, hiçbir bilinç taşıyorlardı, öte yandan, kanlarına Arap, Fellah, Kürt, Türk, hatta yanlışlıkla Alman kanı karışsa da, ne kendileri ne dünya

hakkında bir fikir geliştirebilmişlerdi. Buna rağmen her şeye maydanoz olma gibi bir tutkuları vardı. Mavi Tenli Kadın'la ne kadar yüz göz olsalar da Enjoy'a yaklaşılamazlardı, dev anası onlar için ne kadar dünyeviyse Enjoy o kadar ruhaniydi.

Meloş arı gibiydi, bir önlük kadar sade incecik elbiseler giyer, ayağına da yürüyüşünü aslından daha hafif gösteren ince tabanlı ve üstü işlemeli terlikler geçirirdi, onunla ilgili ilk intibalar, feleğin kötülüğünden yeterince nasibini almış yetim bir kız ya da bebeğiyle ortada kalmış bekar bir anne gibi burnumuzun direğini sızlatacak şeylerdi. Doğrusu Meloş'un geride bıraktığı bir hayatı vardı, ama kimseye anlatmadığı o hayatta ne olduğunu kimse bilmiyordu, bu arada ağlanması gereken bir durum yoktu belki de. Ama Meloş insanların gerçeklere değil de kafalarında kurdukları görüntülere domuzumsu bir eğilimleri olduğunu iyi bilirdi. Hele kendindeki gibi, toplanılan bilgilerin birbirini tutmadığında durum daha da çıldırtıcı oluyor, ağızdan ağza dolaşan şeyler tamamen kötü niyet ve sapıklık kokuyordu. Mesela ense kökünden başlayıp kuyruk sokumuna kadar inen yara izi neyin nesiydi, kızın sırtı kapkara bir macunla ikiye ayrılmış gibiydi. Kimin hışmına uğramıştı, belki çok ahlaksızca olacak ama, iş oraya kadar geldikten sonra canı neden bağışlanmıştı -sessiz sessiz düşünmek bile insanı sapkınlıktır. "Enjoyy..." dedi, onun Meloş demesi gibi, burnundaki pamukçuklar yüzünden sesi huysuz bir çocuk gibi çıkıyordu, "beni gerektiğinde uyarır mısın, karanlık boşluk kucağımı açmadan önce, sünnettir diyerek sakal bırakan din adamları gibi değil ama. Ne zaman bir vaaz duysam serçe parmaklarımı havaya dikiyorum. İşte böyle. Altımın da ıslanacağı tutuyor. Günahlar nahoş bitkiler gibi ordan buran fırlamaz mı sence. Havaya dikili şu serçe parmaklarım mı? Ahh Enjoy o bedensel bir özelliğim, bardakları da öyle kuruluyorum."

Arkalardan biri ciğerleri sökülecekmiş gibi öksürdü, akşamın içine bir yanık yağ kokusu çöktü, yandaki kafelerde durmamacasına sıkma ve gözleme yapıyordu. Bu ucuz beslenme şekli çok tutmuş bir şeydi, o pratik ocağın kurulduğu yerler ve civarı hiç de romantik olmayan bir dumana boğuluyordu. Pişiriciler de genellikle ana babalarını tanıyamamış, kendi deyişleriyle kucakta kalmış ve sudan sebeplerle hırçınlaşveren kadınlardı. Meloş'u bir anlığına da olsa onlara benzetmeye kalkanlar yanırlırdı. Sonra önüne kalın yeşil bir bardakta bir içki koydu.

"Bu senin dizlerinin bağını çözecek," dedi saçlarını uçuşturarak.

"Olmaz, bana bir cheese cake verir misin?"

Mavi Tenli Kadın, bir deri bir kemik kalmış bir ot oğlanın narin başını mengeneyle benzeyen eliyle okşuyor ve hoplaya hoplaya gülüyordu. Dırdırla dolu karanlık dünyayı böylesi bir neşeyle topa tutması gözle görülmeden inanılacak bir şey değildi. Oğlan öyle dengesiz biriydi ki, yaptığı biçimsiz bir hareket yüzünden belindeki tabancası nerdeyse olduğu gibi göründü, okuma yazma bilmeyen bu çocuk on altısından fazla görünmüyordu. Ot oğlanlar arasında en cahil olanıydı, ama nedense suratı cahil bir surat değildi. İnsanı korkutan, tütsülenmiş gibi baygın kapkara gözler, bembeyaz dişler, hafif kambur duruş ve yıkandığı şüpheli giysilerin toplamıydı. Sıkmacı kadınlar gibi kucakta kalmış değildi, ama gerçek bir annesi olmasına rağmen yüzde yüz kucakta kalmıştan daha beterdi, hayatında bir kez bile karşılaşmadığı gerçek babasıyla ilgili anlattığı bütün inanılmaz şeylerin hepsi doğruydı. Tamam, kara cahildi, Emrullah adını beğenmediği için Emrah'ı kullanıyordu. Acıların çocuğu şarkıcı Küçük Emrah, acıların içinden bacak kadarken çıkmayı becerdiğinden ot oğlan Emrah'ın onunla bir alakası yoktu, üstelik onun şarkılarını da beğenmez ve dinlemezdi. Bütün ipe sapa

gelmez şeyleri dinlediği halde o acıların çocuğuna neden burun kıvırdığı meçhuldü. Okuma yazmayla ilgisi olmadığından mıdır nedir, garip bir konuşma şekli geliştirmişti. O sıra ona bakanlar kirli suratının ortasında ateş gibi yanan bir çift göz görebilirdi, hiçbir zaman ayarlayamadığı sesiyle, beni kimse şımartmadı ki, dediğini duyduk, bunu birkaç kere kurt uluması gibi tekrarladı, oysa bu kurt ulumasından çok, gecenin içine düşen ve kimsenin umurunda olmadığı bir ot oğlan cümlecigiydi. Deli gibi konuşmasının ne önemi olabilirdi ki.

Mavimsi akşam göksel bir kutlama yapıyormuş gibi yarı aydınlık ve biz ölümlülerin anlayamayacağı kadar gizem doluydu, sessizliğin ötesi çılgılığa aitti. Enjoy da uzun uzun susuyordu, likörden sonra ona bir Öküzgözü açılmıştı. Kendi alemindeki Mavi Tenli Kadın gözlerinden yaş gelesiye kadar gülerken, Enjoy için gelmiş kadınlarla erkekler kah dudaklarını büzerek kah sanki kırdaymışlar gibi gerinerek bir tür zamansızlığın ve kurallarını falcı Enjoy'un koyduğu bir dünyanın içindeydiler gıklarını çıkardıklarını şimdiye kadar gören olmamıştı. Emrah kötü sesi ve kıt aklıyla şöyle diyordu:

“Sonra beni dövdü ve sikimden asılmam gerektiğini söyledi. Annemin bir cevabı yoktu, sigara içiyordu sade. Baca gibi tüttü ve kocasına ip uzattı. Anneme dedim ki Allah seni cezalandıracak, bak gör, çok vakında ceza alacaksın. Gökyüzünde pisliklerimizi gören bir kral var, yani kocanla sen kral değilsiniz dedim anneme. Kocasını bayat bayat güldü ve ayakkabı çivisini gözüme sokarak, sen ne anlarsın kraldan mırıldan dedi. Bu arada Çizikler apartmanından bir kadın yarım kilo toz şeker uzattı bizimkilere. Bizimkiler milletin kurtlu gönlünden kopan kurtlu ganimetleri yer içer. Teşekkürler Rabbim, dedi annem, sen herkese ne gerekiyorsa onu verirsin, ve cahile de akıl ver. Herhalde kendisi için rica ediyordu. Annemin ve kocasının osuruk-

ları bile birdir, öyleyse iki kişilik bir ricaydı bu. İki aynı osuruklunun ricası. Aslında sikim kadar dirayetleri yoktur...”

“Anan da dahil kimse seni cevaplayamaz,” diye yaygarayı basıyordu Mavi Tenli Kadın.

Enjoy kara gözlerini kırptırıyordu, liman şehri çocuklarına has patavatsızlığı (Mersinliydi o) sadece onun farkına vardığı gecenin cinlerini bile ürkütüyor olmalıydı, masadaki kesik elinin kömüre döndüğünü düşündüm ve bu düşüncem kusma isteği uyandırdı bende. Kafamdaki hayvan ulumalarından son derece zayıf düşmüştüm. Kafeye falcı için gelen kadınlar güzel kokularıyla baş döndürürken, benden bu hemcinslerimden farklı olarak sadece komik bir sperm kokusu yayılıyordu, yıkanmayı unuttuğumdan değil, sadece değerli bir işaret taşıyordum -dünyayla ilgili hatırı sayılır bir şeydi bu. Eski zamanlarda sefihliği yüzünden korkunç bir şekilde katledilmiş bir ruhun bende zuhur ettiğini anlayabilecek ve ölümsüz kokumun hikmetini görebilecek tek insan Enjoy’du, eskinin erkek sefihi yeni kadın bedeninde isyan etmeyecek kadar uyanıktı. Emrah’la göz göze geliyorduk, başını narin zambaklar gibi sağa büküyor, beyaz dişleri bir kurdun vahşetini çağırıyordu. Nasıl oluyor da akşamın kamçısı altında düşüp bayılmıyorduk, oysa sadece aldığımız nefesler bile yeri boylatabilirdi bize. Meloş çığlık çığlığa koca gri bir fareyi kovalıyordu. Hanımlar bu rezaleti umursamadan, biraz sonra falcının hayatlarını okuyacağı kahvelerini ağızlarını büzdükleri için ördek gagalarını andıran ağızlarıyla yudumluyor, küçük fincanlara tılsımlarını üflüyorlardı. Röntgen filmlerini çektirecek insanlar gibi hastaydılar. Saplarına kadar kurumuşlardı. Açıkçası Enjoy’un hastalarıydı hepsi, fal bakılan ve geçmişte muhtemelen kara çizmelerin inlettiği askeri barınak olarak kullanılmış bu asırlık eve, hasta olduklarını bilmeden koşuyorlardı. Bir zamanların barut, deri ve yara ko-



kularını daha müstehcen kokular ele geçirmişti -şüphesiz daha güçlü, daha içinden çıkılmaz bir gerçeklikti bu.

“Teyzem ulu Burak’a binebilir miyiz biz hiç, 1 TL’mi veriyor musun, diye ortalığı ayağa kaldırıyordu dualar ve dinsel posterler satarak geçinen ot oğlan Hoydonk.

Hastalar sulu gözlerle bakınıyorlardı, kutsallıkla hüüzün aynı anda basıyordu ruhlarını, Meloş’un kenarları oyalı peşkirlerinden biriyle ağzımı kapatmak gereğini duydum ve berberlerin erkeklerin suratlarını kuruladıkları peşkirlerden birine benzeyen bezciği tükürük içinde bıraktım. Bir uğultu koptu, fare altıma girmişti, Meloş koca süpürgenin başını altıma doğru uzattı. Hayvan altımda öldü ve birkaç saniye sonra sanki katafalktaymış gibi pembe farasta geziyordu. Ondan sonra eline koz geçirmişlerin sevinciyle Enjoy’un üstüne atıldım, ağzım ağzına giriyordu, boktan ayrıntıların içinden fare olayını görmemişti, bandajlı suratı öylesine acıklıydı, belli ki bu sahneye dayanamayan hastalar, başka deyişle falcının kıcının tutkulu keneleri Enjoy’u elimden çekip aldılar. Enjoy sersemlemişti, ama hayran akınından değil, Öküzgözü’ndendi sersemliği.

Evin içi serindi, bir halıcıda ya da camideymiş gibi zemin rengarenk küçük el halılarıyla doluydu, dışarının aksine nerdeyse tam bir sessizlik hakimdi, muntazam eskiliğin gerçekliği ele geçirmiş olduğu görülüyordu. Merdivenin hemen başında arz-ı endam eden çekmeceli bir masadaki bilgisayar, kafeye ev arasında iki ayrı dünyayı birbirine bağlayan eşikti. Gecenin bir yarısı Enjoy sivilceli Zümrüt’le çekip giderken, eşiğin ev tarafına çekilenler Meloş’la Mavi Tenli Kadın’dı -bunlar bir nevi evsizdi, oteldeymişler gibi birer odaya sığışmışlardı. Fare olayından sonra Meloş’un uzun dar yatağında yatıyordum (esaslında, altımda canını teslim eden fare olayı hiçti), telle korunan pencereler sonuna kadar açıktı, bayıltıcı bir turuncu kokusu

hastaya verilen serum gibi bedenimi istila etmişti. Nerde olduğunu anlayamadığım bir saatin tıkırtıları, huzurun değil ölümün sesi olarak evreni, işe yaramaz eşyalar gibi sinsi ve kapkara bir deliğin içine tıkiyordu. Rahat bir şekilde soluk almaya başlayınca genzimde hafif bir ispiroto kokusu sezdim, Meloş ellerimi ve ayaklarımı ispirotoyla ovmuştu, ama ben dilimin ucuyla ağzımı yaladığımda da o nanenin keskin tadını alabiliyordum, inandıkları bu muamele beni kendime getirir mi getirmez mi diye bekliyorlardı. Meloş, koyun postunu andıran uzun tüylü beyaz paspasın üstüne bir hacı gibi oturmuştu, bunun deliklerinde hala pamukçuklar vardı, demek ki hala Enjoy'u yanılsıyordu. Tavandan aşağıya sarkan İspanyol dansçıların kabarık etekleri gibi pembemsi bir avize de saf ve donuk ışığıyla ayı taklit ediyordu sanki -bu yanılsama oyununun ne-reye kadar gideceğini çıkarmam imkansızdı. Mavi Tenli Kadın, Mısırlıların yeşil turnaklarına benzeyen kalın turnaklarıyla koca bacaklarını kaşıyordu, şu an çiğ damlalarına dönüşmüş gözleri dizginsiz neşesinin öbür yüzünü belirtiyordu. Yüreğim sular gibi kabarmıştı, Enjoy'a kafamdaki yağlı urganı çıkarsın diye koşmuşum, falcı ise beni fırlatması için gergin yaya bırakmıştı -sonuçta o da bir silahtı. Patlamaya hazır bir tüfek gibi Meloş'un yatağında yatmam katlanılmayacak bir şeydi.

Bizim yukarıya, Meloş'la bidon kadının katına çıkmamızla birlikte sümbüllerden, mür çiçeklerinden ve kehanetlerden baygın düşmüş aşağıda, elektronik orgla berbat bir şarkı çalınmaya başlamıştı -bu ot oğlan marifeti hakikaten gözleri yaşırtacak kadar berbattı. Hepsinin de neden müziğe sapıkça eğilimi vardı, bir orgun, sazın ya da gitarın başına geçmeye görsünler deli kanları hemen tutuşuveriyordu. Bunların teki yüzünden gece bir anda gene aşka bulanmıştı işte. Simli gecenin orglu kurbanı geleneksel şantörlerden farklıydı, bizim şan-

tör ağzı yüzü bir yana kaymış tişörtü, dirseklerine kadar kirli elleriyle Küpid'lerden çok daha sıcaktı -tanrıları alt eden bu müzikal ot oğlan insanlara alnının ortasından vurulmuş gibi bakıyordu. Ama ben tamamen umutsuzlukla dolu olduğum için kızın yattığım serin yatağından, mıymıntı aletini kaldırmaya çalışıyor o, diyordum. Kafeye doluşan tutkulu hastalar da uyarı bekliyorlardı, hep daima bir uyarı arzuluyordu kahrolası yaşam. Yer zangır zangır titriyordu, çünkü Mavi Tenli Kadın tırnaklarını kendi etine geçirmişti, derisini kazıyordu nerdeyse. Meloş'un duvarlarındaki çıplaklık rahatsız ediciydi, nazar boncuğu, değerli bir surat ya da değerli bir kış, hiçbirisi yoktu; ıpsız vadiler, cascavlak meyveler gibiydi, kalbi yakan bir soğuklukla mühürlenmişti. Bu öyle bir şeydi ki, doğal şantörün müziği bile Meloş'un deliğini ona tamamen zıt düşen acıklı evreninin içine alamıyordu, ıpsız delik olduğu gibi kalıyordu. Dünyanın meyve çekirdekleri gibi çatladığının farkındaydım, çıldırtıcı fiil beni yatakta esir almışken kıpkırmızı ağızımdan Meloş'un burun duasına benzeyen kısa bir dua çıkıyordu:

“Mavi gözler, mavi gözler...”

Ne demekti, tam anlamıyla bilmiyordum, mavi gözler, korkudan kaskatı kesilmeme yetmişti, belli ki ölümün de böyle bir anlamı vardı. Boynumda bir çift soğuk el geziniyordu sanki, Meloş'la bidon kadın koyun postuna benzeyen beyaz paspasın üstünde birbirinin içinde erircesine öpüşmeye başlamıştı, ikisinden de keskin bir ter kokusu çıkıyordu ve benim ezeli sperm kokum onları kışkırtıyordu. Kanlı gözlerimi onlara dikmiştim, aşağıdaki gürültülere rağmen havada yaprak kıpırdamıyordu, sperm kokan bir kadın heykeli olarak ikisini gözlemliyordum. Bu berbat açlık insanların peşine takılmama neden oluyordu, yalancılar şehri Adana'da birbirlerini parçalamak için can atan iki kadına bakıyor ve işte iki yalancı daha diyordum, cinselliğin

kol gezdiği bu tuhaf yerde her şey manyakçaydı ve insan zayıf düşüyordu. Sonra ikisi oyunu azdırdı, kızın son derece muntazam ve küçük amı, kürklere sarılmış yarası Mavi Tenli'nin bir erkeğinki gibi kocaman diliyle vıcık vıcık oldu, Meloş'un şehvet çığlıkları kulaklarını doldurdu. Garson kız oğlanlarla da yatan birisiydi, küçük sevgilisi, bidon kadını sırf bu yüzden bile delirtiyordu, kızın kürküne biraz önce kendi derisini soyduğu yeşil turnaklı ellerini geçirmişti, öyle vahşiydi ki bakmak istemedim, ama tekrar göz attığımda, sanki kızın kıcındaki bütün bokları içine çekecekmiş gibi sevgilisinin kık deliğini emiyordu. Mavi Tenli'nin dudakları kızın kık deliğine ayrılmamacısına yapışmış gibiydi, iki bedenli mitolojik bir hayvanı andırıyorlardı. Meloş'un siyah saçlarının arasında doğal bir kızılık vardı, değerli kürkü de siyah kızıl karışımıydı, ağzından da tek bir şey çıkıyordu.

“Rüyalarımın siki...”

Göz göze geldik onunla, ancak kutsal bir orospunun yapacağı gibi tutkuyla söyleniyordu, nasıl da bidon kadını mahvediyordu. Kadın bir hamlede kızın sırtına çıkmış, pürüzsüz ve pembemsi tatlı sırtta boydan boya uzanan kahverengimsi yara izini, sonuna kadar çıkardığı diliyle kat ediyordu, şefkat ve öfke karışımının tavana çıktığı bir saatti bizim için. Kalpsizlik yalancılar şehrinde her an yanımızdaydı, böyle sızlanırken kızın burnundaki pamukçuklarla lanetlenmiş bir karı gibi göründüğünü fark ettim, bidon kadına tek yasaklanan eylem bu pamukçukları çıkarmaktı sanki, sevişmeleri esnasında Tanrı buyruğuymuş gibi bundan kaçınmıştı dev anası.

Dev anası ya da ot oğlanların anası Meloş'un kürkünü yolmuştu, sıcak başına vurmuş gibiydi, kadından sidik gibi sarı bir ter boşalıyordu. Ona baygın gözlerle bakarken bana el sürmemesine şaşırmıştım, oysa dünyanın amını yalayıp yutacak boyut-

taydı. Aşağıdan Emrah, beni kimse şımartmadı ki doğal şarkısını söylüyordu, Meloş ise bir hafızı yanılısayarak, rüyalarımın sikli kadını, diyerek uluyordu, Mavi Tenli Kadın'ı yumrukluyor ve mecalsiz kalıyordu. Müşterilere kahve servisi yapacakken, dar pencere ve dar yataklı odasında kendini, kasaya bakması ve laflaması gereken bidon kadına veriyordu. İspirtoya batırıldığım için etrafı mor gözlerle kolaçan ediyordum. Bulvarlarda ve caddelerde yeleleri kabarmış vahşi hayvanlar dolaşüyor, diyordum, mavimsi akşamda aldığım sadece o hayvanların kokusuydu. Gelek, yatak, sikek diye konuşan Adanalılar evlerine kapanma hastaları olduğundan meydan hayvanlara ve manyaklara kalıyordu, sabahlara kadar açık, vişne suyu, yengen, turşu gibi şeylerin satıldığı büfelerin etrafında deliler uyuyordu. Enjoy belki bininci belki iki bininci müşterisine fal bakıyor, aşılandığından mı nedir hiçbir yorgunluk alameti göstermiyordu, dünya durasıya kadar kasanın yanındaki tahtında oturabilirdi kâhin. Gecenin kör karanlığında Zümrüt denen adam çıkıp geldiğinde fallla malla ilişkisi sona eriyor ve aşık oluyordu tekrar. Evet gerçek aşık oydu. Asıl güzellik abidesi olan da oydu, onun yanına sokulup gün geçtikçe azalan saçlarımı okşattırıyordum, tabii sivilceli ve çekici Zümrüt çıkıp geldiğinde her şey şekil değiştiriyordu.

Sonunda aşağıya Meloş'la, derin sırlarını birbirine açmış iki yoldaş gibi kol kola indik, masalarda oturan ıslak gözlü hastaların akılları kaderin oyunları ile alınsa da, en ufak hareketi anında değerlendirecek kadar dışarıya açıktılar. Garson kız hiç temiz cezvenin kalmadığı tezgâhında bunlara sırtını döndü, fincanlarla ve bardaklarla boğuşmaya başladı. Mavi Tenli Kadın biraz önce bol bol tükürük ve sıvı yuttuğu kocaman ağzını sonuna kadar açmış gülüyordu, onu güldürenin ne olduğu belli

değildi. Ekşi suratlı ve yay kaşlı bir ot oğlanın aynen filmlerdeki gibi, her şey yoluna girecek mi, diyeceği tutuyordu. Bidon kadının verdiği teselli çok açıktı:

“Canımsın, Mevlamız her şeyi senin için düzene sokacak. Doğuştan şanslı olmadığınız için cennetler size açık...”

Haliyle ot oğlanın kaç tane cennet var diye soracağı tutuyordu. Makaraları tam olarak koyuveren Mavi Tenli Kadın yaşlı gözleriyle, bir tane olmadığını kesin olduğunu söylüyordu ve inançlı yüzü edepsiz gülüşüyle kırış kırış oluyordu. Kimsenin bilmediği şarkılarla kafalarımızın da sikildiği bu ortamda, Meloş bardak çanağı kurularken Emrah kafenin peşkirleriyle tabancasını ovuyordu, zayıflığı ve pisliğiyle cenneti en çok hakkeden kişiydi. Her an Enjoy tarafından azarı yiyeceğinden korkarak içini döküyordu:

“Şerefsiz elimden ölsün. Herkes ekmeğinin peşindeyken senin baban orospuluk yapıyor dedi bana. Annem de caminin önünde oturan bir orospuymuş. Üstüne bıçakla yürüdüm ve bıçakladım onu. Yoksa yaşlı bir adamı neden bıçaklayayım, işine baksaydı bıçaklamazdım. Annem insanları bıçaklayacağına ayakkabı topla dedi. Annemle kocasının köşkerliği benim köşker kulübesinin önünde kazık gibi dikilmeme bağlıdır. Fakat yaşlı şerefsizler bozdu beni. Babam sen köşker möşker olamazsın dedi. O esnada kız kardeşim doğum günü hazırlığı yapıyordu, telefon kulübelerinden bütün şehre telefon etmiş. Annem ruhsal durumumuz doğum günü yapmamıza engel dedi. Özellikle babamın ruh durumu bozukmuş. Fakat kız kardeşime 01’den yemekler geldi, bir hafta yetecek 01 kebabının ortasında tek mum. Kız muma neden dokunayım dedi. Annem sigara kokuyordu, Beyti’nin yaşayıp yaşamadığını merak etmiş. Bebekken İncirlik’te çalışan Amerikalı bir aileye verdikleri için ben çocuğu hiç bilmiyorum. Oğlan delik kalple doğmuş ve çocuk-

suz Amerikalılar çocuğu kapmış. Annem küflü ekmek gibi kuyordu. Babam işlerin nasıl döndüğünü anla dedi. Ama ben şeref için altmış yaşındaki bir adamı bıçakladım...”

Kıcında yazlık bej pantolonu vardı, bu bez parçasını Emrah'ın pantolonu yapan şey bacak aralarındaki tabak kadar büyük lekelerdi, ona göre, sabah gözüyle erkeklik organını da kaplayacak şekilde bütün endamıyla zuhur eden güneş lekeleriydi bunlar. Akşamın mavimsi ışığında pek göze batmadıkları bir gerçek. Güzelim kara saçları bir kova briyantınle ıslatılmış gibiydi ve uzun kısmı yana yatıktı. Bu briyantınle yağlanmış saçlar yüzünden üvey baba, Emrah bitli döşeginde uyurken saçlarını sıfıra vuruyordu, fakat ot oğlan şu günlerde kaçak olduğundan doya doya saçlarına bakabiliyordu. Hiç tanımadığı gerçek babasının şehri Adıyaman'da doğan bu çocuk, erkenden zıbaran sosyetiklerin semti Gazipaşa'da villa dediği ama kim bilir neye benzeyen bir yerde kalıyor ve durmadan aşık oluyordu. Sevgililerini baklavalara ve çiçeklere boğacak kadar bonkördü, aşk meşk işlerinde parayı her zaman bulabilecek yetenekteydi. Bej ve fildişi rengi pantolonlarıyla kusursuz bir yaz çocuğu gibi görünüyordu, Akdeniz'in kontak Eros'larından biriydi, bir tanrıydı. Elini kana bulamış bu cahil tanrıyı çiçekler içinde tahayyül etmek gerekiyordu, kire ve yaraya adanmış ince bedeninden kimsede olmayan bir yaşam enerjisi fişkırdığını herkes görebilirdi. Her ortama hayalet gibi süzülmesi ve kazdan beter sesiyle dünyada tekti.

Enjoy pervanelerle kuşatılmadan yaşayamazdı, aksi durumda kanı, herkesten güzel bedeninde dolaşamaz, ölür kalırdı. Fal baktırmaya koşan insan onun yanında tamamen zayıftı, konuşma ve düşünme yeteneklerini unutmuş olarak geçilirdi falcının karşısına, herhalde hiçbir zaman gerçek bir iş araması gerekmemiştir. Belçika'dan gelmişti, o küçük krallıkta ne halt

ettiği meçhuldü, ne zaman ve hangi delikte bilgisayar mühendisliği olmuştı o da bilinmiyordu. Gökyüzü yıldız doluydu, Enjoy'un sesi bir aslanın sesi gibi hırıltıydı, gözleri deli deli bakıyordu. Akşamın küçük yeşil ışıklarında kadınlar partnerlerini Enjoy için terk etmişlerdi, hayatlarındaki erkeğin ya da kadının neye benzediği umurlarında bile değildi hiç birinin. Çünkü falci onlarda olmayan büyüü, yalan malan da olsa ellerine gül demetleri gibi sıkıştırıyordu, kadınların yüreklerindeki boşluğun dünyanın en korkunç çukuru olduğunu bilmez mi hiç Enjoy. İşte o ara ıslık çalmaya başladım:

“Mavi gözler, mavi gözler...”

“Sana mercan kırmızısı bir içki getirdim, herkese verilmez bu,” dedi Meloş.

İşte o zaman ağlamaya başladım. Mavi Tenli Kadın gibi tenime geçireceğim garip turnaklardan da yoksundum. Akşam göğü, ay ve yıldızlar yerli yerindeydi, mükemmel nakışlı göğün altında inlemeye başladım -belki birazdan gene Meloş'un çocuk yatağını andıran dar yatağına taşınırdım. Hayat bu kadar rezilken bundan sonra ne olacaktı, yalancılar şehrindeki en güzel yalancıya koşuyordum, beni yerin dibine ısınlayabilecek sahte Tanrı'dan, biraz sonra sivilceli Zümrüt'ün koynuna alacağı Enjoy'dan rezilce şifreler istiyordum. Bidon kadın, Emrah'a hama gitmesi ve orada yumuşaması gerektiğini söylüyordu, yeni kirlere yer açılmalı diyordu, çünkü o bir domuzu bile ikna edeceğini sanırdı. Yeni kirlere yer açılmalı diye onu yanılsayacağı tutuyordu, dev anasının öylesine söylediği ironik cümlesi yaşamsal bir rehber gibi görünüyordu gözüme, şifa için yapmayacağımız şey yoktu.

“1 YTL'mi ver, ver, ver, verrr!” diye bağııyordu Hoydonk, gece gece gözünde yuvarlak güneş gözlükleri vardı ve herkese sevgilim diye hitap ediyordu. Öyle güçlü kuvvetliydi ki, onunla



tokalaşırken bile insanın canı yanardı. Tevatüre göre ziraat fakültesindeyken çıldırmıştı, kendine göre ise, spor kulübü başkanlarını tek imzası için peşinden koşturuyordu, zamanında koca kıçlı sarışın melek biblolarının yapıldığı zank delisi bir atölyede yıldız futbolcu olacağı vahyi gelmişti, başkası olsa bu vahyi kaldıramazdı, ama o kaldırmayı bilmişti. Enjoy'un burunun dibine kadar sokulmuştu. Falcının müşterisi ağzındaki sigara kokusunu gidermek için mentollü şeker emen on sekizlik bir kızın, bembeyaz güvercinlere benzeyen omuzlarını çöplükten çıkarılmış elleriyle tutuverdi, kız hakikaten öyle bir titredi ki, Hoydonk dandik gözlüğünü zapt edemedi.

“Seni 1 YTL’ye kurtarmak istiyorum,” dedi kıza.

Kız güneşe tutulan altınlar gibi parladı, ince melodik sesiyle Enjoy’a yalvardı:

“Susuyorum, çünkü ruhum kış mevsimi gibi sessiz. Selanik hiç görmediğim bir şehir, ama Burma boğazı beniim. Üç dileğim var, kimseye söylenemezler. Sen ne kadar dileklerini duymam gerek desen de söyleyemem. Sessizlik nilüferler gibi ağzımdaki ak peçe ya da etil alkol. Şu delinin sattığı dualardan da alamam.”

“Ama Peri Nacar alıyor,” dedi Hoydonk.

Saf Hoydonk, kızın beni tanıdığı bile yoktu, o sıra ayağının altında kediler dolanıyordu, kimisi çok göz alıcıyken kimisinin tüyleri yanmış gibiydi. Kafenin sokağı en çok neye benziyor diye sorulacak olursa, haliyle kedi pistine, derdim. Gecenin gözleri. Burada anlamı buydu. Başka bir açıdan da yırtıcı kuşlar gibi yırtıcı kediler sokağıydı, sanki çılgın mevsim nefes almadan kedi doğuruyordu. Kız ekşi bir meyve yemiş gibi dudaklarını büzerek konuşuyordu:

“Yüzümüz gözümüz var, ama çok önemsiziz,” dedi kız, bir fıkıhçı gibiydi, uzun kirpiklerinin arasındaki bakışları limon

çiçekleriyle uyum sağlıyordu, gerisini nasıl getirdi dinlemedim, oysa o fıkıha meraklı, yumuşak başlı kızdan da yararlı bir şeyler çıkacaktı, ama ilgim hiçbir şeye dönük değildi artık -hatta bütün hitapları bundan sonra sapık şiirler olarak görebilirdim. Hoydonk 1 YTL'sine her şartta kavuşuyordu, insanlar çeşitli nedenlerle kalıplara girer ve çoğunlukla tanınmaz olurlarken dua ve dinsel posterler satıcısı sürekli aynı ayardaydı, tamamen ayarsız olduğundan ulaşılan bir mükemmelliği bu. Onu da bir evin içinde düşünemiyordum, büyük bir sirkin köpek kulübelelerinde kalıyorduk sanki, filetosunu kesmek için bıçak değil de kılıç kullanan takma dişli vampirler geliyordu ziyaretimize geceleyin. İşte o zaman gözlerine sürme çekmiş burun estetikli Enjoy'u anacağım tutuyordu. Kızın metalik bir taçla geriye yapıştırıldığı uzun saçları masanın kenarına değiyor ve biraz önceki ses tonuyla Hoydonk'un dularını ne yaptığını soruyordu, beni aniden konuya yöneltmesi iticiydi. Ben köpek kulübesindeyken kemik uzatan bu hanım, onları minicik muskalar halinde sattığım pantolonların içine diktığımı, aynı işlemi tişörtler ve ayakkabılar için de yaptığımı anlayacak diye ödüm kopuyordu. Neyse ki salak Hoydonk benim yerime konuştu: "Onlara bakıyor, her gün kendi ektiği çiçeklere de bakmaz mı insan..."

Kızın bu kez de dedektif olacağı tutuyordu, bu akıl almazlığı mutlaka çözmek istiyordu, çiçekler, bahçeler, ekim, tarım gibi bir şeyler söylüyordu, yüksek sesle akıl yürütüyordu. Enjoy bar tezgâhına geçmiş elini yanağına koymuştu, fistolu yastığında uyuyan meleksi çocuklar gibi, halbuki hiçbir herifin olamayacağı kadar uyanıktı. Ama işte bu durum da insanda hasarlar doğuruyordu. Emrah, kadın arkadaşının kafeye sürüklediği kırklarındaki, Jeremy İrons gibi zayıf bir adamın kafasına ta-bancasını dayamış bağırıyordu:

“Ben ve sen kötü bir sikişmenin eseri değil miyiz...”

Bir deri bir kemik adam pancar gibi oluyordu ve ben bozuk plak gibi takılıyordum:

“Mavi gözler, mavi gözler...”

Yüce Tanrımız tam zamanında Zümrüt denen adamı kafeye ışnlıyor ve pancar kırmızısı zayıf ve yakışıklı herifi ot oğlanın elinden çekiyordu, öbürü de tabancasını afiyetle kışına soku-yordu. Kafeye belki de ilk defa gelen yabancıyı Mavi Tenli Ka-dın da sahipleniyor ve adama bir tas çorba içmesi gerektiği söyleniyordu. Enırah’ın fitilledığı olay bir çorba tezgâhıymış gibi görünüyordu insanın gözüne. Mavi Tenli Kadın, Jeremy Irons ve kadını Mercan Çiğercisi’ne yönlendiriyordu, bu kez çiğerci de tezgâhın içindeymiş gibi bir izlenim doğuyordu. O ara kimse gözünü Zümrüt’ten alamıyordu, baştan aşağıya parfümlüydü, karanfil kırmızısı pantolon ve ipek gömleği genç bir kızın nişanlığını andırıyordu, neşeli sayılmazdı, gülmeyi değil sırıtmayı biliyordu.

“İşte Enjoy’un Zümrüt’ü geldi.”

Meloş tanımayanlara Zümrüt’ü takdim ediyordu, daha adımını atar atmaz bir rezilliği önlediği için herkesin hayranlığını ka-zanmıştı, üstelik biricik Enjoy’un kalbindeki sevgiliydi -itiraf etmek lazım ki diğer sevgililer bu iki gülün arasında yabancı otlar gibi kalıyordu, yani öylesine zayıftılar. Elini Enjoy’un mermerimsi beyaz elinin üstüne koydu ve onu öptü. Onu ot oğlanlardan ayıran şey, boşluk prensi olmasıydı, kendini bir şeyle meşgulmüş gibi gösterme zorunluluğu hissetmezdi. Hiçbir şey yapmamak insanlarda suçluluk duygusu uyandırdığı ve küçümsenmeye mahal verdiği için kendilerini arkadaşlara, gevezeliğe ya da daha soylu bir uğraş olan okumaya verirlerken Zümrüt boşlukla flört ederdi. Diliyle ıslattığı parmağının ucuy-

la masada ya da aynada sanki bir cümbüş söz konusuymuş gibi yuvarlaklar çizebilen birini daha görmedim.

“Müşterilere silah çekilir mi salakoğlu salak!” diye bağırıyordu Mavi Tenli Kadın.

Fenalık geçirmiyordu, ama yüzünü böcekler ısırılmış gibi al aldı, halbuki istisnasız her gece yaptığı dayanamıyorum rollerinden biriydi bu, kısaca her gece bıçak kemiğe böyle dayanırdı. Nankör ot oğlanlar ya da başka birileri (bugünün yıldız kurtarıcısı Zümrüt, başka bir gün rezilin daniskası olabiliyordu) kafeyi lekelerdi, Enjoy bulunmaz Hint kurnaşı, sırtık lekeleri görünmez kılardı. Müzikten ve yaygaradan kulaklarım tıkanmış olarak bakıyordum, boşluk flörtçüsü Zümrüt, Meloş’un burnundaki pamukları çıkarmaya cüret ediyor ve kalbime bir ağrı giriyordu. Yalancılar şehrinde ucuza alınmış ithal Çin motosikletlerinden geçilmiyordu, şu saatte de kafenin sokaklarında bunlarla dolaşanlar vardı, bir tarafta çığ gibi çoğalan sudan ucuz motosikletler bir tarafta çığ gibi çoğalan Cherokee’ler. Herkes kazıklandığına inanıyordu, baş kazıklayıcılar listesinde devlet de vardı, Amerika da, köpek kulübemin çok yakınında ataları Moğolistan’dan gelmiş bir adam düzüşürken gıkı çıkmazken karısının zevk çığlıkları sokaklara taşıyordu, kedileri ürkütüyordu. Emrah annesinin kocasının eve iki televizyon çanağı aldığını söylüyordu, köşkeri herifin asıl hayalinin bir kafe olduğunu da öğreniyorduk.

“Gergin yay,” dedi Enjoy gözümün içine bakarak, “iş onda değil, o ağzın içine girende, zevkle fırlatacaktır seni, bak bin kere doldurdum şurayı, ama kimseye yaydan maydan bahsetmedim. Ateşten, rüzgardan ve inkarlardan bahsederim de yaydan korkarım, onun yanında tutuşmalar, titremeler ve nefret nedir ki. Parçan bile kalmayabilir...”

Zümrüt içerde tavlaya oturmıştı, Enjoy’u alıp gitmeden önce bir iki el atmak adeti-ydi, daha bebekken kulakları acayip bir şekilde delindiği için kulak memelerinde kocaman delikler vardı, bidon kadına göre bu delikler gt zımbacısını belirleyen doğru işaretlerdi. Onun yerine başkası olsaydı kulak deliklerini mücevherlerle tıkardı, ama Zümrüt yle bir şeye gerek görmemişti. Kk zarları yanaklarındaki sivilcelere srtyor ve istediği sayıyı denk getiriyordu. Enjoy kadife parmaklarıyla sürmeli kirpiklerini havaya kaldırıyor ve bırak yay fırlatsın seni diyordu, lunaparkın şeytani oyuncaklarından rken çocuğunu yüreklendiriyordu sanki, işte o esnada iim iime sığmaz olmuştu.

“Evet, geberik yay fırlatacaksa fırlatsın,” diye bağıracağım tutuyor ve kafenin tuğla zemininden solucanlar bile kafalarını dikiyordu.

“Selam Peri Nacar,” diyordu biri, tarif üzerine buraya gelmiş ciddi görünüşlü bir adamdı bu, bir saniye bile kaybetmeden yakınlardaki bir sanat kahvesine davet ediyordu beni, davetin manasını az çok anlıyordum. Saçları jleyle dikleştirilmiş adam ellerini bir sihirci, diyelim ki Zati Sungur gibi oynatıp duruyordu, sanat dostlarının tek bildiği yakınma ve bok atmadır, deyip oturduğum yerde oturmak istiyordum. Kartal burunlu sihircinin kaşlarının üstü terlemişti, yüzü düpedüz asimetrikti, onun bulunabilecek en histerik tip olduğuna kalıbımı basabilirdim, muhtemelen bir çuval sinir hapı yutuyordu. Elini hiç çekinmeden dizime koyduğunda beni kurtaracak ne Enjoy kalmıştı, ne Zümrüt, ikisi de uzamıştı. Tamamen tıpkı bir tavşan gibi asimetrik suratlı Zati Sungur’un elindeydim.

“Emrah’ın anası gibi sigara kokuyorsun, bütün gün sanat kahvelerinde oturup sigara tttrmşsn, bak parmakların sararmış,” dedim, tabii ki herife haksızlık ediyordum, ama o eliyle

beni pırpıslamayı bildi. Rüzgar Eşegi adındaki şiirinden iki dize okurken göz göze bakıyorduk. O an sihirciden bana aşk geçtiğini kabul etmem gerekiyordu, bu gece ikimiz mersinleri anlattığımız bir şiir doğurabilir miydik, hemen hiç vakit kaybetmeden Zati Sungur ve ben, asimetrik surat, ağzımdan çıkanlara bakarak mucize için yanıp tutuştuğumu anladı. Adam sanat kahvesine geri dönemeyeceğini söyledi, aleti pantolonunu demir gibi delip çıkacaktı çünkü, üç beş gündür kıcımın peşindeymiş.

“Ciddi görünüyorum, ama kibirli değilim,” dedi.

“Suratımın ortasına bir tane indirmek ister misin?”

Bir çocuk gibi kıkır kıkır güldü, suratımı düzlemekle düzlememek arasında karar verememiş gibi görünüyordu, Meloş yerleri paspashyor ve gözleriyle beni yatağına davet ediyordu, herhalde orası hala pis ispiro kokuyordu, penceresinin tahta pervazına kazınmayla çıkmayacak kuş bokları işlenmişti.

“Rüzgar Eşegi ikimizi düzebilecek kadar sertleşti,” dedim, kız ne kadar çalışkan olsa da bedeni tatlı bir tembellikle kuşatılmıştı.

“O kimseyi düzemez, pantolonunu içinde sertleşen kamıştan başka her şey...”

Mavi Tenli Kadın sahte öfke krizini atlatmış bu sefer de gülme krizine yakalanmıştı, gözlerinden fışkıran yaşlarla sulu gözlü sofulara benzemişti, bütün deliklerinden yaş fışkırdığına kalıbını basardım. Hemen hemen bizden başka kimsenin kalmadığı kafede o çılgın gibi ben hala hayvan feryatları duyuyordum, kadın da insanlıktan çıkmış görünüyordu. Altımda akordeona benzeyen bir etek vardı, sihircinin eli amımı okşuyordu, ot oğlanların berbat müziği yerini çekirgelere bırakmıştı, bu müzikal hayvancıklar geceyi zapt ettikleri için gayet memnundular.

“Baylıyorsun,” dedi Meloş ve o an gözüne bir yumruk indi, aniden dizlerimin üstüne kaydım. Uzaklardan çekirgeleri bastırarak silah sesleri geliyordu, bu bana Emrah’ın manyak konuşmasını hatırlattı, çocuğun sapıklığı görmediğim bir yerde sürüyor olmalıydı. Adam ter içindeydi, onun rehinesiymişim gibi beni bahçenin aralarında yemyeşil otlar biten kırmızı tuğla zeminine boylu boyunca yatırmıştı, asimetrik yüzünü avuçlarımın içine aldığında titreyen bir solucandan farksızdı, öyleydi ki teni bile esmerleşmişti. Tuhaf bir şeyler vardı, herif kesinlikle arzu edilecek biri gibi değildi, Meloş’un kışkırtmasıyla çarpık kafasını amıma gömdü. Mavi Tenli Kadın dikkatini kapattığı kasadan bana çevirmişti:

“Kendini yediriyorsun orospu Peri...”

Sonra erkeğime benim sperm işeyen biri olduğumu söyleyeceği tutuyordu, bacaklarım üçü için de açıldı ve gökyüzü, üstümüzden her an çekilebilecek koyu mavi işlemeli bir yorgan gibiydi, Tanrı’nın sihirli elleri onu benim için çeksin diye bakıyordum. Herif dilini kırbaç gibi kullanabiliyordu ve kıcını büyümsü göğse doğru dikiyordum. Meloş adamın komik aletine gülüyordu, çılgınca gülmesi kırmızı vileda kovanın dökülmesine neden olmuştu.

“Rabbim hiç cömert değilsin...”

Böyle diyerek altına işiyordu, amıma soktuğu parmaklarıyla adamın taşan spermlerini yalıyordu ve dayanamayıp diliyle temizliyordu beni. Yalancılar şehrinin o gece karşısına çıkardığı asimetrik suratı, sanki daha soylu bir dünyanın evladıymış gibi katlanamadığı bir çılgılık atıyordu.

İşte o zaman yüzüme hayvanca bir pençe daha yiyordum, o esnada sadece kan ve göz yaşıydım.

## Mona Lisa Evi

Kediler sokağına yakındı evim, Enjoy'lara yürüyerek on dakikalık bir mesafedeydim, fakat bu küçük fark bile bir uzaklık ve başkalık yaratıyordu. Erkenden zıbarınların Gazipaşa'sına benzeyen sözde lüks semt Reşatbey'in en pis, en gariban sokağı ölü gibiyken tek ses kapalı camiden gelirdi, son namaz da kılıp, cümle alem zıbardıktan sonra emekli bir mümin ya da esaslı bir kaçık gece yarılana kadar caminin bahçesini yıkardı, bu çalışmaya binlerce kez şahit olmak kaderin oyunlarından biriydi. Camiden yayılan sular pis sokağı tutmuşken, bu su senfonisini sperm ve kan içinde yarararak geçirdim. O saatte yeşil gözlerim lanetli mücevherler gibi ısl ısl olurdu, haşmetli göğün altından ipek gibi kaydıgımı kedi takımı görürdü. Hayvansal bir dikkatle yalancılar şehrindeki deliğime süzülürdüm ve her seferinde daha girer girmez iki hamam böceğini haklardım, ne mutlu ki onlardan hızlı hareket ediyordum -tek avantajım da buydu. Böcekler pembeli grili taş zeminde iç organları fırlayacak şekilde ölüp kalıyorlardı, sabaha kadar yoluma çıkan bunlardan bir taburunu öldürmem gerekiyordu ve ayağımdaki parmak uçları açık Brezilya yeşili koca sabolar da bu iş için biçilmiş kaftandı. Bu yeri tarif etmek için Salih Bosna Camisinin tuvaletlerinin karşısı diyorduk telefondakilere, o zaman İmam Hatip'e giderken mi diyordu karşıdaki mağaza sahibi cevval kişi ve bu kişileri cami tuvaletlerinin karşısına yönlendirmek ancak iki üç dakikamızı alıyordu. Çıkıp gelenler de çoğunlukla yanaklardan ve yağlı boyunlardan oluşmuş tipler



olurdu ve müthiş ter kokarlardı, koltuk altlarında kocaman ter lekeleri olurdu ve hemen koca gırtlaklarından soğuk bir şeyler akmasını isterlerdi, kimine buzlu musluk suyu verirdik, ama hiçbirisinin cebinde içki matarası taşıdığını görmedim.

Dükkânımızın adı Mona Lisa'ydı ve ben burada yatılı öğrenci gibiydim, bir nevi evsiz, bir nevi dükkân kedisiydim. Mona Lisa'nın içine tıklıp kalmıştım, bir nevi belden aşağısını bilmediğimiz ve rivayete göre Leonardo da Vinci'den çok şeyler taşıyan ünlü bir kadının içinde saatlerimi çürütüyordum, günden güne tüylerim dökülüyordu. Mona Lisa'nın içi Çin işi ayakka-bılar, çizmeler, hayvan terlikleriyle dolu olurdu, İstanbul'dan, Tarsus'tan, şurdan burdan temin edilmiş kot pantolonlar, ti-şörtler, eşofmanlar, çıtçıtli badiler, boğazlı kazaklar, yapışkan tuniklerle patlayacak gibi dururdu. Ben dandik binanın altın-dayken, üst katta da ülkenin en geri zekalı ve en uzun çifti otururdu, kız Gençlik Merkezi'ndeki kölemsi işini bıraktığından beri herkesin canını okuyordu, erkekse ana sınıfı öğrencilerine dandik yemekler yapıyordu, esasında soğukçuydu, bir nevi mezeci. Genellikle ana babalarında kalırlardı, ana babaları bunlara erzaklarını getirirlerdi, toptancıdan alınmış toz şeker, makarnalar falan. Kız boyu yüzünden ikide bir düşerdi ve en büyük sağlık sorununun kalp üfürmesi olduğunu söylerdi, kalp romatizması demekten korktuğunu anlardık. Her şeyi rezil gibi algılama kapasitesi vardı, zannedersem dünyayı televizyon dizisi gibi görüyordu. O aptallarsa sadece aptallık satarak para kazanabiliyordu, aptallık paralarıyla istedikleri her şeyi satın alabiliyorlardı.

Kadınlar giyinme hırsından geberiyordu, kotlara hücum ediyorlar ve mutlaka denemek istiyorlardı, ellerine geçirdikleri pantolonları gidip banyomda deniyorlardı, ellerine geçirdikleri tişörtleri, çıtçıtli badileri utanmazca banyomda deniyorlardı.

Dandik banyomda. Erkekler de onlardan aşığı değildi, Carrera kotları, taşlı kaprıleri, yazlık şortları banyomda giyiyorlardı, sonra da show-room denen salona dönerek ayna aranıyorlardı. Ayna namına el kadar surat aynasından başka bir şey yoktu banyomda, haliyle kıçlarındaki şeyin yakışıp yakışmadığını göremiyorlardı, halbuki yüzde doksan dokuz yakışmazdı, fakat bunlar banyomdan çıkar çıkmaz baştan aşığı yenilenmiş hissi- ne kapılırlardı, sözde üstlerine sihirli değnek değmiş olurdu. Ayna olmadığını, dükkanın da aslında bir toptancı dükkanı olduğunu anlamak istemezlerdi, o zaman haliyle soğuk televizyon ekranını ayna diye gösterirdim, senin için ha ayna ha ekran ne fark eder, derdim, çünkü hiçbir gerçeği duymak istemezdi, aslında kıçlarındakinin hayal ettikleri kota değil, düpedüz düdüğe ya da dede poturlarına benzediğini bilmek istemezlerdi. Fakat dudağımın kenarındaki kalleş bir kas ele veriyordu beni. Nihayetinde zeki insanlardı ve gülüşümün ciddi olduğunu anlıyorlardı, akabinde banyoma yollanırlardı gene. Bunların içlerine dikiğim muskaları bulmalarının imkanı yoktu. Banyoma girip çıkanların hepsi de inanmış kişilerdi, günaha girmekten çok korkarlardı. Her fırsatta birbirlerinin hakkını yiyen modern dindarlar, hak yemekte onlardan aşığı kalmayan klasik dindarları çekiştirip duran, kendi deyişleriyle laik dindarlardı bunlar, hepsi de pılı pırtı edinmek için banyoma girip çıkmaktan çekinmezdi. Birbirleriyle savaş halinde olan klasik dindarlar, modern dindarlar ve dinsizler, hiçbir de aynı duaları giydiklerini anlayamıyordu. Aslında mağazalara verilmesi gereken öte berinin yarısını bunlar giyiyordu -hem de ilkin banyomda.

Bana kalsa bunların hiçbirini banyoma sokmazdım, ama ne yazık ki banyomda fık atıyorlardı, şu karanlık saatte de çoktan zıbarmışlardı. Hayat sigortası paramla bu yalancılar şehri-

ne gelmiş ve kız kardeşimin kocası tamamen işsiz kaldığı bir sırada birlikte bu ilginç işi kurmuştuk. Birbirimizin hayatını kurtarmak için, ama benim hayatım kurtulmuş gibi görünmüyordu. Enjoy'un dediği gibi yayın ağzındaydım, cehenneme bile gidebilirdim. Milletin gelip geçtiği banyomda da, dengem yerimde olmamasına rağmen beş altı tane hamam böceği hakladım, hamam böceği, fare, el öpen, hepsini haklıyordum, hakikaten hiç boş kalmıyordum, dinlenecek bir ara olmuyordu, bu arkadaşlar her gece şenlendiriyorlardı Mona Lisa'yı. Gariban Mona Lisa'da gündüzleri seslerden korunmak için kulaklarımı panukçuklarla tıkardım, o şekilde, kulaklarımda pamukçuklarla oturdum, kadının biri cinayete kurban gitmiş erkek kardeşinden yaka silkerdi, borçlar, morçlar, hapisteki kız, yetimler falan derdi, arkasından da banyoma girip biri siyah dantelli öbürü de beyaz dantelsiz çıtçıtsız badi giymek isterdi ve giyerdi de. Çoğunun saçı balyajlıydı, güzel olayım demişler, ama masallardaki ucubeler, gulyabaniler kadar çirkinleşmişlerdi. Sonra karıların arkalarından çoluk çocukları da gelirdi, bunlar görülecek en aptal çocuklardı, hemen amca, teyze diye konuşmaya başlarlardı, kulakların tıkalı olduğu halde dediklerini gayet iyi duyardım, bu gidişle bir gün kendime zarar verebilirdim.

Enjoy Zümrüt'ün kulağına bir şarkı ya da ninni fısıldıyordu, aptal insanlarla nasıl başa çıkacağını öğrenmiş Copacabana üniversitesinden yüce Enjoy, bacaklarının arasında buz gibi bir kıcı tutuyordu. Gözlerindeki ifade bin yıl yaşamış birinin ifadesi, sevdasız yapamayan biri. Yalancılar şehrinin sevdalıları bir saatten sonra manyaklardan kaçmak zorunda. Haykırdığı ninnide bir şeyler var, bir doktor muayenehanesinin üstünde oturuyorlar, sadece kadın amları görmeye yazgılı bir Arap uşağının tepesine tünemişler -tesadüf ya da değil iş böyle. Enjoy kaçır-

duğumuz ya da hiç önümüze çıkmayan fırsatlar değil mi, onun bir ağız olarak konuşmasını istiyoruz. İnsan anlamlı bir varlık olmadığı için acı çekiyordu, işleri yüzümüze gözümüze bulaştırma kapasitemizin yüksekliğinden Enjoy'a koşuyorduk, bir jinekologun üstündeki Enjoy orda bile Tanrı gibiydi, Kürtlerin aksine milliyetçilik damarları çoktan ölmüş bir Fellahın tepesinde de aynıydı. Ses kısıklığı ve stres gibi şeyler kendinde görülmezken, burun estetiği olacağı tutuyordu, bunun için önce mükemmel burnunu kırdırıyordu, müşterilerden biri bedava bir fala yapıyordu bunu. Paranın geçmediği yerde fal geçiyordu, esasında o da paraydı. Değişmeyen problemimiz, bütün ilişkilerin altından aktığı damar, din gibi kutsanan bir şeydi. Biriyle bir aşk ilişkisine girildiğinde bile bu yüzde yüz bir sevgi ya da aşk ilişkisi değildir, kimsenin unutmadığı gerçekler var. Bu anlamda hiç kimse saf değildi. Kadınları ve erkekleri banyoma sokan da pis suratlı paraydı, Hoydonk da insanları 1 YTL'ye kurtarmayı vaat ediyordu, yani tamamen deli değildi. Bu ilişkiyi biraz da olsun kurabilen delirmemiştir daha.

Zümrüt gecenin bir vakti Enjoy'a tavada yumurta pişiriyordu, yumurtaları kırdıktan sonra kuş gribinden korunmak için ellerini sabunla yıkıyor, virüslerle tehdit edildiğimiz çağımızın tatsız tuzsuzluğu vaki. Fakat eşcinsel örgütlenmelerine virüslere olduğundan daha duyarsız. İkisinin durumuna baktığımızda gene de bunaltıcı bir şeyler var, nerdeyse üfürmeli sırıkla aşçı kocası gibi bunaltıcılar, çift dediğimiz şey budur zaten ve dünyadaki en uçuk çift bile bu yazgıdan kaçamaz. Erkenden zıbaranlar şehri dünyanın yansımasından başka bir şey değil, banyoma bir ordu girip çıkıyor, işte dünya bu derece anlamsız ve mankafa bir yer.

Olay bu kadar basitti. Banyoma girip çıkan zaten ölmüştür, ölümü hiçbir akıl alamasa da. Tanrı'dan reklam yazarlarına

kadar herkes bizden kafayı işletmemizi istiyordu. Meloş küçük yatağında yorgunluktan külçe gibi yatıyordu, ölü gibi kıpırtısız, ağzı sersemce açık, burun deliklerinden bile ter fışkırtmış. Yıkadığı bardak çanak üst üste konsa Babil Kulesi'ni geçebilir, rüyalarında ulaşmak istediği biriyle konuşuyor ama bu kesinlikle Tanrı değil, Enjoy'un bile bilmediği biri. Meloş bir kere olsun Enjoy'a fal baktırmadı ki.

Devasa karanlık Enjoy'un ninnisi gibi ölümlüleri sarıyor, mantar yüzünden iyice iğrençleşmiş kınalı ayak parmaklarıyla kafenin soğuk taşlarında süzülen Mavi Tenli Kadın, anam sen beyaz çikolatasın, diyerek bir kediye kucasına alıveriyor, kedinin ağzı yüzü kan içinde, belki de bir ineğin kaburgasıyla uğraşmış. Anam sen benden beter olmuşsun, diyor kediyeye. Arkasından bir tencere suyu ocağa oturtuyor, çünkü o pis kedilere dayanamaz. Bir de dua ediyor; iyi ki Meloş'un peşkirleri var. O saatte sevgilisinin peşkirlerine minnet duymaktan başka bir şey yaptığı yok, uzaklardaki deniz bir yürek gibi kabarıyor, taşkınlığı inanılmaz, Enjoy'un ninnisinden çok daha keskin bir şeyler var onda. Diyeceğim şu: evren inlemeler ve gülüşlerle oluştu.

Dükkan kedileri genellikle otel kedileriyle buluşur, Yusuf da adı kötüye çıkmış bir otelde pinekliyordu, Rus kızların parayla düzüştükleri bu otelden Mona Lisa'ya geliyordu geceleyin. Altına düşkün olduğu için boynunda kocaman bir altın zinciri vardı, esmer bileğinde de adının ıslık ıslık görüldüğü altın bir bileklik -künyesiyle bazen konuşmayı öğrenememiş bir bebeğe ya da hapisane kuşuna benzeyiveriyordu. Yusuf Kebbuli'nin (vurucu demektir) torunuydu, dedesinin adını red ederek kendisi için sahte bir ad yapmıştı: Volkan Yusuf Ataman. Milleti işletme kabiliyeti sonsuzdu, ciddi olan hiçbir şeyle ilişkisi yoktu balıkların dışında. Mersinliydi, balıkçıydı, ailesinin tirol teknesi vardı, balık satışını Adana'daki otelden yönlendiriyordu, balık-

haneleri ve balıkçıları dolaşıyor, balığı bizzat pazarlıyordu, dediğine göre ailenin en işe yaramazı olduğu için bu işler kendine verilmişti ve doğru düzgün bir eve çıkmamakta diretiyordu. Bu konuda ailenin bir iki girişimi olmuş fakat başarısızlıkla sonuçlanmıştı, bırakalım bir evde yaşamayı, evlenmeye yanaşmadığı da görülmüştü, dediğine göre annesi artık ona kızımız göstermiyordu. Yani Yusuf'un annesi oğlunu evlendirme hevesi kursağında kalan analardandı.

Müşterilerin tek giremediği yer olan yatak odamda (başka oda moda da yoktu) kocaman yatağıma, altın kolyesi ve künyesi dışında anadan doğma yayılan Yusuf Kebbuli'nin torunu gene müstehzi. Telefonu gene vırt zırt çalıyor, ne disko parçası, ne caz, hiç duymadığım bir müzik, bu müzik nasıl gümbür gümbürse, karşılık verdiğinde kendi sesi de öyle. Lagos, üç kilo lagos verdim, diye bağıyor telefona. Lagos, kefal, dil balığı, mezigit vesaire. Bu hep böyle değil, mesela geçende bir kadın aradı, kimsenin tanımadığı bu kadın, seni bana çok övdüler, dedi ve hemen mayıştı, konuşmayı benim de duyduğumdan haberi yoktu salağın. Biz onu yatakta yatarak dinliyorduk, olabilir canım, sevgilinin kollarında da olabilirsin, çok normal bunlar, diyordu Antalya'nın bir deliğinden. Kendi deliğinden benim deliğime konuşma gönderdiğini bilmiyordu, Adana'da Mahvesiğmaz'da yalnız oturuyorum, diyordu anlayacağımız Antalya'ya gzmeye gitmişti. Arkadan yer yer erkeksi kız seslerine benzeyen seslerin kişnediğini duyuyorduk, galiba televizyon da dangırdıyordu. Yusuf Kebbuli'nin torunu benim kadar şaşırmıyordu karıya, demek karılar kiminle yatılması gerektiği hakkında. aralarında haberleşme ağı kurmuşlardı, sözümona gizliliği olan bir ağdı bu, dünya kadınları böyle bir örgütün içinde, diyecek bir şey yoktu. Yusuf birden şöyle dedi telefona:

“Fakat ben seni vuruyorken, birinin de beni vurması lazım, başka türlü olmaz.”

Antalya’dan gelen ses: “Yaaa.”

Bizimkinin ağzından çok pişman bir yaaa çıkıyor sadece. Yusuf Kebbuli’nin torunu ne dediğinin tabii ki farkında, tamam çok gürültücü bir tip olduğu gerçek. Yüzüne sadece yazan değil, aynı zamanda da oynayan biri olduğunu söylemek düştü bana da.

Kebbuli’nin torunu doyumsuzum lafına hayran, transparan gömleklerle ayağını tekne gibi gösteren file ayakkabılar giyiyor, parayla düzüşülen otelinde tek arkadaşı gitarı, kızlar, aa sen şarkıcı Kırac mısın, diyorlar ona, bu kızlar şeklini geçtim, hiç bilmeden asıl onun müzisyenliğini tutturmuş sayılıyorlar. Yalancılar şehrinde, havai kızlardan kucakta kalmış sıkımacı kadınlara kadar herkesin kafasında birilerini benzetmek için kullandıkları pop star dizisi var, bunlar için, eski dudak sakızlarından çıkan artistler misali yüklü bir birikimden bahsetmek mümkün. İnsanların kafaları nelerle dolu. Mersinli ünlü bir vurucunun torunu Yusuf’la yatıyoruz, başımızı dayadığımız duvarda küçükçük oyuncak kuşlar asılı, misinaya dizilmiş kirli mavi kuşların hepsinin de kanatları açık, başımızın üstünde tutsaklığımızı hatırlatıyorlar.

Anımın neden böyle sıcak olduğunu soruyor Yusuf Kebbuli’nin torunu, cehennem gibi yanan bir anın içindeyken, birbirine yakın küçük kahverengi gözleri, geberik gözlerime dikili. Uyumu görüyor musun diyor çılgın sesiyle, o bu uyuma da hayran. Parmaklarını yaralıyorum, kalın ve kısa parmakları daima balık kokulu, meğer deniz katillerinin kokusu buymuş. Yusuf zamanında kuafördü, Mona Lisa’ya düşmeden çok önceleri bir kuaför olarak Mersinli karılara hizmet veriyordu, o da Enjoy gibi ancak kafadan kontakların yapacağı bir iş. Tavandan sim-

le işlenmiş minik yılbaşı topları sarkıyor, bunlar da şeffaf misinaların ucunda, ancak bir çocuğun hoşlanacağı şeyler, kıcım-daki ateş gibi kıpkırmızılar. Geberik gözlerime bunlardan uçuşan simler giriyor, çıplak bedenlerimizi de istila eden altuni, gümüşü, eflatuni simler, ışıldayıp duran derileriz. Sırtık pembe tavşanlar da kışlarından geçirilmiş misinalarla tavanda, beyaz eldivenli palyaçolar kucaklarında kemanları, ağızlarındaki saksofonlarıyla garip bir orkestranın üyeleri olarak süzülüyorlar tavandan. Uyum bitmek bilmiyor, derimdeki simler Yusuf Kebbuli'nin torununun spermlerinin içinde yıldızlar gibi çıkıyor, kimsenin paha biçemeyeceği geceler bunlar. Mona Lisa'da hayvanlar gibi uluyoruz, yer ve göğün aynı anda ikiye bölünmesi çok doğal. İğrençliğin son haddindeyiz, tavandan sarkan fenerler altımızdaki çarşafın pembesinden, yani yerle gök pes-pembe. Yusuf'un gözleri balık gözleri gibi ıslıl ıslıl, kapkara aleti dedesinden kendine geçen en büyük miras, işte onunla beni vuruyor, kudurgan denizlerdeki tekneler misali, bedenim karanlık sulara batıyor ve yaralı parmakları ikinci bir aletmiş gibi kıcımı oyuyor.

Yusuf Kebbuli'nin torunuyla düzüşmek için dandik banyom da bire birdi, banyomun kapılarından biri geceleyin sümüklüböceklerin ve gece haşerelerinin cirit attığı küçük ve uyduruk bir bahçeye açılıyordu. Geride de nasılsa apartmanların arasında kalmış, portakal ve limon ağaçlarının gökyüzünü tamamen kapatacak şekilde birbirinin içine girdiği asıl bahçelik vardı, deyiş yerindeyse yazın başka, kışın başka türlü gotikti. Ağaçların tepelerine bone gibi geçmiş market torbaları ve pis çaputlar insanların tıynetleri hakkında en büyük bilgiyi veriyordu, bu haliyle tabii ki korkunçtu, bakmak istenmeyecek bir yerdi. Yusuf adı kötüye çıkmış otelinde aynen filmlerdeki gibi köpük doldurduğu küvete yatıyordu, lobideyse bir sürü kılıksız adam,



yüzleri çocuksu bir acıyla damgalanmış Rus kızlarıyla oturuyordu, odalara çıktıklarında yatakları birleştiriyorlardı. Otelde sıradan bir konfor tutturulmaya çalışılmışken halılar leş gibiydi, kızlar uçuk sarı tenleriyle eskimiş bebeklere benziyorlardı, ama çiçek bahçeleri kadar güzel gözleri insan olduklarını hatırlatıyordu. Yusuf Kebbuli'nin torunu işte böyle bir sikişme yuvasında kalıyordu. Banyomda ise su üstümüzden akıyor ve ben dandik taşlara yapışıyordum, kutsal orospuların kış delikleri kendi küçük kış deliğimde toplanmıştı sanki, alüminyum folyoya yapıştırılmış iki üç yazar portresi (birinin köpeği de yanındaydı) asaletleriyle bakıyorlardı bize. Elalemin saygısızca girip çıktığı banyomda keyfim böyle yerine geliyordu ve otel kedisi Yusuf dediği kadar doyumsuzdu. Düzüşme otelinde bile Mona Lisa'daki gibi kendimden geçmemiştim belki de, burada man-yakça bir tılsımla kuşatılmıştık -sanki dünyanın kış deliğindeydik.

Akdeniz'de insanlar çabuk kızışır, bununla birlikte Akdeniz'in liman kenti Mersin yalancılar şehri Adana'dan daha ateşli bir yer sayılırdı. Liman çocuklarının içlerindeki ölümcül ateş derilerini küçük yaşta bozardı ve bozuk ciltleri gibi bozuk konuşmaları da çok değerli erotik işaretlerdi esasen. Yusuf'un dedesi bağımsız bir düzücü olarak Akdeniz'i dolaşmış ve atak hormonlarının ciltlerine yansıdığı insanlara pamuk toplattırmıştı, adam pamuk tarlalarının elcisiydi. Muhtemelen uzun kara don giyen ve müthiş çekici bu elci, iş başında seksi ve terli görünen kadınları tarlaların daha تنها bir yerine götürerek vurmuştu, evli kadınların kocalarından olduğu gibi Yusuf Kebbuli'den de çocukları olmuştu ve hepsi birbirine karışmıştı. Her ailede bir Yusuf Kebbuli çocuğu vardı. Görünürde iki ayrı karısı ve iki ayrı evi vardı, ama görünendi bu, göz uçsuz bucaksız denizin ne kadarını görebiliyorsa. Vurucunun kariyerini herkes biliyor-

du ve dokunmadığı karıların çirkinliği Tanrı kelamı gibi kesinliğe kavuşuyordu, erkeklerse kim bilir ne kadar kin duymuşlardı ona, ama büyük kinleri gıptalı kindi muhtemelen. Bir erkek kıcını arzulayıp arzulamadığı ise daha karanlık bir konuydu.

Dev anası beyaz çikolatam dediği pis kediyi gerçekten de temizlemişti, o saatte Meloş'un cezvelerinden süt bile damlatmıştı minik ağza. Sevgilisi terli döşeginde yapış yapıştı ve rüyasında bir kanonun içindeydi, bilahare gökyüzünde yıldızlar kayıp duruyordu. Yeşil sulara yüzen kanonun içine mutlu bir ölü gibi uzanmıştı kız, güleç ölü hiçbir çaba harcamadan anneannesinin evinin önüne çıktı kanoyla. Burası daima manda boku kokan bir evdi, bahçede bile hayvanların sıcak nefeslerinden insan boğulacak gibi olurdu. Evdekilerle arasında hep bir soğukluk olmuştu, anneannenin bırakalım torunları esas çocuklarıyla arasında buzdağları vardı, yaşlı kadın sadece mandalara sevgiyle yaklaşabiliyordu ve onları manyakça süslüyor, iltifatlarla boğuyordu. Mandacının tek başına öldüğü evinin önü cennet bahçelerine dönmüştü, şeker gibi tatlı pınarlarla kuşatılmıştı. Beyaz bir melek küçük eliyle kanonun başını tutuyordu gayri ihtiyari, Meloş kendisine müjde verileceğini anladı, meleğin ketum bir hali yoktu. Mandacı anneannenin evi güneşin altın ışıklarına boğulmuş, erguvani patlamalarla yanıyordu ve kız dünya gözüyle böyle bir şey görüp görmediğini hatırlayamıyordu. Meloş yaşamında hiçbir şeyin değişmeyeceği bir yere gelip dayandığını biliyordu -tanıdık melankoli nöbetlerinde değildi, bildiği şey doğrudu. Hayat bekleyiş olarak yaşandığı için sevgisiz anneannenin mandaları gibi bir miskinliğe ulaşıyordu sonunda, ne yazık ki istisnasız böyleydi bu, körlüğe yenik düşüyorduk kör değiliz diyerek, halbuki manda miskinli-

ğimizle kördük. İlacımız milacımız da yoktu, kafamız boklara gömülüydü, gözlerimiz de bokla dolu oluyordu haliyle. En diplomat ve en açık göz olanımız en rezil olandı aslında, iflah olmaz bok çuvallarıydı bu diplomatikler.

Meloş diplomatik değildi, sadece salak bir dairenin içine alınmış gibiydi, bir nevi hapis. Kanosu onu mandacının vahiysel evinin önüne boşuna çıkarmamıştı, muhtemelen peygamberimsi bir kıyakla karşı karşıyaydı. Hayırdır, diyordu sevimli kanosunda, melekçiğin muhteris gözleri üstüneyken. Bir yerden hüdhüd kuşu ötüyordu, fakat gariplik şu ki, hüdhüd Mavi Tenli Kadın boyutlarındaydı, yani iki mandacı kadın ederdi. Bidon kadın bir kediyle arkadaşlık ederken rüyaların içindeki Meloş'un çarşafı su gibiydi, teriyle sidiği birbirine karışmıştı, bu hale iletişime geçtiği kutsal melek yüzünden düşmüş olmalıydı. İmamlar, melekler ve falcılar arasında bedensel sıvılarıyla varolabilen biriydi, kafedeki boktan işini tutkuyla ifa ettiği için kendini küçümsüyordu, hayatı boyunca daha iyisini bulamayacağı malumuydu. Mısır koçanları gibi sarı saçlı dertsiz meleğe şöyle diyeceği tutuyordu:

“Dünya için geçerli neden var mıydı?”

Ona göre Tanrı da mandacı gibi soğuk kalpliydi, estetik harikaları yaratabilse de. İsa'nın babası Yusuf değil miydi, dedi meleğe. Gözünün önünden bir çöl devesi geçer gibi oldu, melek bir şeyin farkında değildi ya da her şeyi çok fazla kanıksamış, hayranlık duygusu yok olmuştu -herhalde durduk yerde altına da yapmazdı. Evet, İsa'nın babası Yusuf'tu.

Dev anası bir buz kalıbının başındaydı, keskin bir bıçağın tersiyle vurduğu fiskeler buzı kristalimsi parçalara ayırıyordu, sonra da bunların üstüne yatıyordu çırılçıplak. Pufların üstünde otura otura isilik olmuştu, kışında da hayra yorulmayacak çıbanlar peydahlanmıştı, en laneti göt deliğine en yakın olanıy-

di. Taharetini imkânsızlaştıran çıbanlarıyla buzların üstünde balıklar gibiydi. Ona göre sıcakkanlı Adana buz kalıplarıyla yaşamasını öğretiyordu, rivayete göre kıç ağırları da bu yöntemle bertaraf edilirdi. Her tarafının çözüldüğünü hissediyordu ve orgazm çığlıkları atıyordu. Parmakları bir silahın namlusuymuş gibi asil kürkünün içindeydi, sonra da amına giriyordu, kendini vuruyordu. Grimsi dişlerinin arasında bir meşin parçasını kemiriyor ve lamalar gibi tüküreceği tutuyordu. Kıcındaki çıbanlar zehirli gülleri, gülleri emiliyormuş gibi yırtıyordu kıcını. İyi ki onu kimse görmüyordu.

Yusuf Kebbuli'nin torunu için en büyük murdar, beli geldikten sonra yıkanmayan adamdı, su dökünmeden giyinmişse (Fenerbahçe'nin maçlarına yetişmek için birkaç saatliğine murdar olabiliyordu) otele döner dönmez donundan çorabına varana kadar çamaşırhaneye veriyordu. Dandik banyomda şofbeni bir türlü ayarlayamaz, kendi düzüşme otelindeki porselen küveti arardı. Sırtındaki dudak şeklindeki yaralar suyu görünce kral-lara özgü bordo rengine girerdi, bunlar annesinin sırtına çektiği bardakların izleriydi ve lanetli öpücüklere benziyorlardı. Bedenine göre küçük sayılan kıcında (kavun kıçlıydı) cüzdanını koyduğu yerde bir çürüklük oluşmuştu zamanla, altın künyesi-nin takılı olduğu eliyle kıcını ovuşturur, bu hareketin kadınsılı-ğı, hamamdaki altınlı karıları hatırlatırdı. Dandik banyomda yıkanması bittikten sonra bardak öpücüklü sırtını bana döne-rek gusül aptesti alıyordu her seferinde, kıpır kıpır ağzından hiç bilmediğim bir duayı dandik fayanslara üflüyordu. Bense o gittikten sonra bile murdar kalmakta diretiyordum. Hiçbir kitapta yazmayan bir şeyi parmağının ucuyla dua üflenmiş dandik fayanslara yazacağım tutuyordu:

Bağışlanan bir şey yok.

Enjoy dünya için kahırlandırmazdı, kardeşlerine zift karalığındaki kuyudan selamlar ve öpücükler getiriyordu -bu hizmeti için kurtarıcı Hoydonk'tan on kat fazla para alıyordu, ne olursa olsun ruhlar aleminin bozmadığı biriydi, diri meyvalar gibi duruyordu. Güzelliği afallatıcıydı, günaha batmış bir asalet içindeydi. Bazen kadınların arasında onlardan daha çok bayağlaşıyordu, kendisine yanlış beden bağışlanan bir kurbanı dönüşüveriyordu o zaman. Falla yetinmeyen işi kara büyüye götürmek isteyenler de çıkardı ve Enjoy'a bacım deme yüzşüzlüğünü gösterirlerdi, pişkinliklerine diyecek yoktu. İşte bu pişkin karıları Enjoy tavuk gibi yolardı ve asla insan kalpleri hakkında konuşmak istemezdi. Dandiğin dandiği fayanslara şöyle de yazıyordum:

Hepsi de ruh olmuştu.

Bu bacılarla erkekler aynı duaları giydiklerini bilmiyorlardı, o halleriyle, bak hele mumbar yiyek, diyorlardı, onların boktan ruhlarıyla Enjoy arasında Salome'nin incecik tülleri uçuşurdu ancak. Başkası olsa şoka girerdi, Enjoy'un iman tahtasında koca bir tabağa ya da gezegene benzeyen mavi doğum lekesi vardı, yani zehirle birlikte panzehiri de verilmişti, karanlık kabiliyeti kutsal lekesiyle dengeleniyordu. Dandik fayanslardan şöyle sesleniyordum:

Enjoy sen mavi lekesin.

Enjoy mavi lekesi sayesinde sıradanlıktan kurtuluyor ve insanlara ruhsal olaylar satabiliyordu, bunun yanında boş gezenin boş kalfası Zümrüt Enjoy'dan geçiniyordu, aralarındaki cinsellik her şeydi. Bu tılsımı ancak bir kara kedi bozabilirdi, neyse ki dünyanın kökeninde geçicilik ve ihanet vardı, ilişkinin zayıf kişisinde vedayı kanlı bir gösteriye dönüştürme gücü gizliydi her zaman. Aşk cinayeti denilen şeye Enjoy'lar da uzak değildi ve falcı değiştirilemeyecek sonları herkesten iyi biliyordu mut-

laka. Mavi lekeli Enjoy deyiş yerindeyse oturduğu yerde para basıyordu, turuncu-beyaz Adanaspor forması içinde pişmiş kelle gibi sırttan Hoydonk onu da kurtulmuş biri olarak görmüyor ve dualarıyla kurtarmaya kalkıyordu, ama daha ziyade Zümrüt'e geçiyordu nazı. Belki de bir taşla iki kuş diye görüyordu meseleyi tüm akılsızlığıyla. Biri yanlışlıkla Fellah jinekologun tepesindeki dairelerine girecek olsa, daha kapı önünden şişe toplamak zorunda kalırdı, temizlikçi kadınların Cuma günleri yaptıkları üstünkörü temizliğe mahkumdular, bunun dışında ikisi de elini bir şeye sürmezdi. Yaratıkları her türlü aşırılığa ve kepezeliğe karşı insanların konuşkan ağızlarına küçük mavi bir mühür vurulmuştu sanki, çünkü Tanrı'nın hışmı Enjoy'da da olabilirdi. Siyaha çalan dandik fayanslara şunu yazıyordum:

Mavi leke dev nazarlığa benziyordu.

Ellerimde siğiller çıkmaya başlamıştı -kurbağalarla temasa geçmediğim halde siğil basmıştı, en sevdikleri yer parmak aralarımda inciler ve yakutlar gibi duruyorlardı ve onları hiçbir muameleye tabi tutmuyordum. Yani siğilleri tutan yoktu, banyoma girip çıkanları tutan yoktu, yağmur gibi yağın kepezelikleri tutan yoktu, yalancılar şehrinde atmayan bir yürektim. Kafenin bulunduğu Kediler Sokağıyla Mona Lisa arasına elektrik döşenmiş gibiydi, gecenin huysuz karanlığını tutuşturan lanetlilerin gözbebekleriydi ve lanetli ellerim boş durmuyordu. Enjoy mavi lekesini öptürürken yıldızların altında Hoydonk'un dualarını pantolonların ve tişörtlerin bir yerlerine monte ediyordum, el işçiliğinin bu zirvesi gülünçtü elbette, ağzıma yeşil nane şekerleri dolduruyordum, hırsızların sıkıyı görünce çaldıkları kolyeleri yuttukları gibi kimini de yutuyordum. Emrah anası gibi Gargamel teyzesinin evinde temiz bir dayak yiyor ve içecek bir şey bulamayınca kendi sidliğini içiyordu, bu bir ha-

taydı, kıt akıllı çocuk sidiği sayesinde geçici de olsa sivri bir zekaya kavuşuyordu çünkü. Mona Lisa'nın zilini çalıyor ve beni işimden alıyordu, dandik sokak kapısının demir parmaklıklarından konuşuyorduk, tepemizden yarasarlar gibi iki üç kedi uçuyordu anısızın. Kendini içeri aldırmanın bir yolunu buluyordu mutlaka, siyah büro sandalyelerine oturtuyordum onu, gri panjurlardan görünmemek için ışığı yakmıyorduk, mutfak ışığı yetiyordu, yoksa ayna gibi görünüyordu Mona Lisa'nın içi. Kendi sidiğini yeterince içmiş birine bir şey ikram etmek çok yersiz olduğu için çıplak kollarımızı cam masaya dayayarak laflamak kalıyordu bize. Ne vantilatör ne hava pervanesi vardı sıcağı kovmak için, inanılmaz sıcak gebertsindi bizi, gözlerimi terden zor açarak ona bakardım. Uzun kuş boynunu ve kıllarını yolduğu göğsü düğmeleri kopmuş tahta bezine benzeyen tişörtünden, kendini Tanrı'ya vermiş bir delininki gibi çıkardı, bilahare inançlıların kontrolünden çok uzaktı. Çilelerim, diyordu, çilelerim, çilelerim, çektikleri gelmiş geçmiş tüm hümanistleri bayıltabilirdi. Bir fare hoplayarak zıplayarak bir yerlere sıvışıyordu, gözlerime kan oturuyordu, Emrah'ın dediklerini kan ve ter içinde seçebiliyordum.

“Annem Kürt bakkaldan ve Nazif'ten sigara almış, Emrah ödeyecek bunları demiş. Sonra babam da biralar için koşmuş, bende çok para olduğunu yaymışlar. Yığınlarca sigara ve bira borcum var şimdi şerefsiz bakkallara. Götümlle mi ödeyeyim, demek ki herkes götümlü istiyor, bunlara hesap açanlar götümlün hayranı. Kendi dürüm borçlarımı bile kim bilir ne kadar oldu. Bana verdiğiniz halı sahayı da giyemedim, babam giydi, posasını çıkardı. Su işinde de çocuğun birini bıçaklamak zorunda kaldım, okuma yazma bildiği için üstümde üstünlük kurmak istemişti, enayi adresleri benden daha iyi buluyormuş. Götümlün sucusu. Artık çok bulur. Verilmiş sadakam varmış

dedi, göt üstü oturdu. İspiyoncular kaderim oldu, bunları deşmekle hayat geçmez dersin, ama bak Tanrım yüzüme sıçmış. Olsun. Sakınmadan sıçsın. İşte ben yüzümü böyle açarım, deli karılar gibi. Onun için en büyük aşık ben oluyorum, en büyük Mecnun. Siktiğimin Mecnun'uyum ben, görüyorsundur yüzüm yayla gibi açık, büzükler için müsait..."

Elinin tersiyle ağzının kenarındaki suları ve terleri siliyordu, simsiyah saçlarının tek teli havada değildi, hepsi yapışık, acayip kirliydi, çenesinin altındaki yaralar şeker pambesiydi, alık yüzünün en büyük süsü. Uzun parmakları kıpır kıpırdı, her an benim ya da kendinin gözünü çıkarabilirdi, işte o an gözlerime yaşlar doldu, ama o benim yaşlarımı göremiyordu. Mona Lisa'nın içi darmadumanı, ayakkabı kutuları ve ayakkabıların kendileri kokuyordu, bunların içinden Çin'den ithal edilmiş hamamböcekleri de çıkıyordu, yerlilerin yanında ithalleri de gebertiyordum. Ayağımdaki Brezilya yeşili sabolar (bir nevi silahtı) taş gibi ağırdı, bunları çok iyi taşıyordum, domuz gibi sağlıklıydım, sadece rahimdeki yumurtalarım eskisi gibi değildi, ne olduysa domuz gibi sağlam yumurtalarım olmuştu. Ama Emrah'a, kendi deyişiyle siktirik Mecnun'a yumurtalarımın bahsedemezdim -Mecnunlar ne anlardı yumurtalardan. Doktorun bana verdiği ilacı eczaneden çalmıştım, sırf öfkemden yapmıştım bunu, para üstüne para basan eczaneler, doktorlar falan fıstıklar gözümde hiçti. Durup durup dandik fayanslara şunu yazıyordum:

Elimde dünya kadar ağır sabolar var.

Emrah tamamen kendi tarzında bir şarkı okumak istiyordu, ona birkaç kere menajeri olabileceğimi söylemiştim, bu saftirik de inanmıştı, ona göre yalancılar şehrinde Enjoy'dan sonra gelen ikinci değerli kişiydim. Şarkıya başlamadan önce bir



bardak soğuk su içti, sanki berbat ses tellerine şifa akıtıyordu, sonra dandik tişörtlere ve şortlara doğru bağırmaya başladı.

Kutsal ışığında yıkanmayacak mıyım  
canıma bonkör davranamayacak mıyım  
küçük ellerinle sök ciğerimi, mesaneniiii  
peygamber çekmemiştir benim çektiklerimiiii  
Emrah'ın pire kadar değersiz miiii

Gecenin mavimsi derinliğinde biri onu boğuyordu sanki, insa-  
niden çok hayvansal içgüdüleri korku vericiydi, akli başında bir  
insanmış gibi bu deliği ilaçlatıp ilaçlatmadığını soruyordu.  
Erkenden zıbaraları küçümseyen ve lanetli terler döken iki  
insanın muhabbeti kadar komik bir şey yok -sidik torbasını  
söktürmek istediğini de ilk defa duyuyordum, bu arada anasıy-  
la babası bici bici ve karsambaç işine başlamıştı, leş kargaları-  
nın bile yemeyeceği bir bici bici ve karsambaç yapıyorlardı  
muhtemelen. Grafiti sanatçısı sayılan Emrah duvarlarına, boka  
tapınanların muhallebisini yemeyin, yazdırmıştı, üvey babası  
bu vecizeleri karalar o tekrar yazdırırdı. Ona sanatçı kaderinin  
bu olduğunu söyleyecek tek kişi bendim, inanıp inanmamak  
ona kalmıştı. Annemle kocası yüzüzlükte bir numara, diyordu  
ot oğlan, panjurların aralarından sokaktan artık kimsenin geç-  
mediğini görebiliyorduk, siğillerimin yakılmasının iyi olacağını  
yumurtluyordu, kendi kendime yumurtlamasının sonu yok  
derken asıl içimdeki yumurtalar aklıma geliyordu, menopoza  
giresiye kadar kaç yumurtlama hakkı oluyordu bir kadının, bu  
durumda annelerimizle kıyaslıyordu bizi doktorlar. Emrah  
Tanrılara özgü bir mutluluk ve hafiflikle sırtıyor, kimsenin  
yaşamak istemeyeceği (zaten yaşamadığı da) bir hayatı yaşı-  
yordu, buradan çıktıktan sonra nereye gidecekti Allah bilir.

Yusuf Kebbuli'nin torununun Mona Lisa'nın dışında benim bilmediğim bir hayatı vardı, parayla düzüşülen otelinde hep başka odalarda düzüşmüştük, kendi odasını asla görmemiştim, dediğine göre odaların hepsi birmiş, kendi odası daima kirliydi çünkü. Yalancılar şehrinde böyle şeyler normaldir, sıcaktan aklını kaçırmış tabiat ana, insanların karakterlerini istediği yönde eğip бүker ve her aşırılık bir sakatlığa gebe kalır. Düzüşmediğimiz zamanlar daima arkadaşlarıyla yemekte olurdu, hiç görmediğim bu yemek arkadaşları ve bunların çıktıkları kızlar korsandan aldıkları günün moda romanlarını yanlarında çanta gibi taşırlardı, her biri de çok dar bir kültür çevresi tarafından yönlendirilmeye müsait berbat okuyuculardı. Kendi zevkleri asla olmamıştı, içlerinde papağanvari bir şeyler taşıyorlardı, onların gözlerinde başarısızlık affedilecek şey değildi. Buna rağmen Yusuf bana gelirdi, genellikle çimen yeşili küçücük şortların içinde bulurdu beni, ölesiye manyak, ölesiye tanıyamayacağı biriydim. Korsanda şahlanmış yazarlar hakkında bilgi almak isterdi, ben de istediği bilgileri ona verirdim, nedense bu konulara anlaşılmayacak bir merakı vardı. Bana göre hava hoştu, zaten kimse ilişkisini efendice düzüşmekle sınırlı tutamıyordu, bir gün başarılı olmanın yollarını öğreten bir kitapla çıktı geldi Mona Lisa'ya.

Ankara Üniversitesi'nde hukuk okumuş bir uyanığın (bir ara Ankara Üniversitesi olup olmadığını bile toparlayamadım) kuş boku gibi değerli kitabı Turkcell poşetinin içindeydi, adamcağızın varını yoğunu başarı dinine adadığı görülüyordu, öyle ki hukuk kariyeri yapmasına bile gerek kalmamıştı. Yusuf Kebbuli'nin torununun merakıyla adamın bu yola nasıl girdiğini soracak oluyordum, kader bu başarı uyuzuna nasıl tuzaklar kurmuştu acaba - belli değildi. Neyse ki bu salak kitap sevişme hevesimizi kıramamıştı, hatta daha şehvani olmuştuk, kendi-

mizi aşk oyunlarında tüketip bitirecektik. Hukuk diplomalı bir cahille hiçbir alacak vereceğimiz yoktu, yalancılar şehrinde insanlar için çalışıyordum.

Meloş kanonun içinde rezil gibi gülüyordu meleğe, anneanne- nin mandalarından bir teki bile görünmüyordu civarda, anne- anne aşık olduğu mandalarla göçmüş gibiydi, öyleyse dirilişi mandalarla birlikte gerçekleşecekti. Mavimsi bulutların içinde, bir azizeyle uzaktan yakından ilgisi olmayan kadının mandala- rıyla yeniden doğuşunu görmek kolaydı, doğrusu yüreği o denli hafıflemişti. Kızın ayak tabanları bile sıcaktan yanmıştı, bedeni kağıt gibi soyulabilirdi ve küçük madalyonlara benzeyen ağzı kupkuruydu. Bir ölüyü yanılsıyordu elinde kalmış korkunç zarafetiyle. Tunç gibi parlayan meleğin tertemiz dilinin dudak- larında dolaşacağı tutmuştu, işte o zaman esaslı bir manda kokusu almaya başladı, anladığı şey garip bir kösnüllükle kuşa- tıldığıydı. Fazla yumuşak hatlarıyla hiç de seksi görünmeyen melek, karanlık evin musibetsiz köşelerine çekiyordu kızı, ne kocalarıyla ne dünya kadar çocuğuyla iyi geçinen sadece man- dalarla arası iyi olan ölü anneannenin yamulmuş divanının yanından geçiyorlardı tüy kadar hafif bedenlerle. Tahta merdi- venler fare bokuyla doluydu, dışarının güzelliği içerinin çirkin- liğiyle iki değişik yüzdü. Meleğe gelince hoppalık için yaratıl- mıştı, alnının ortasındaki Romalı kaküllerini buralılardan biri görseydi, kaküllerine köpek osursun, derdi muhtemelen, Me- loş'un da farkında olduğu gibi sempatikliğine diyecek yoktu. Tek hoşuna gitmediği şey meleğin şişko karnıydı, karnımın al- tındaki aleti de küçüktü esasen, ne diyeyim dünyasal boyutlar tutturulamamıştı sanki, insan bu haliyle bu alete inanamıyor- du.

Kötü kalpli bir uşağın eli eve korkunç bir düzen vermiş gibiydi ve karmaşık düzenin üstüne mezar sessizliği çekilmişti, bu ha-

liyle bir sağırlık dünyasıydı. Tozdan burun delikleri tıkanan Meloş'un üstüne meleğin işeyeceği tutuyordu, zaten bunun için bacaklarını sonuna kadar açmıştı, işte o zaman ağzı da sonuna kadar açıldı ve meleğe, dişle, diyebildi tanırsal bir sesle. Eve göz kulak olan titiz uşağın tıpkı bir performans ustası gibi kendi bokuyla, evin tahta tabanına şunu yazdığını görmüştü çünkü.

Beden dişlenmek içindir, bin kere dişle.

Meleğe göre hava hoştu, kutsiyeti mutsiyeti düşünmediği beliydi. O pisliğin içinde kız, meleğin bütün dişlerinin kırık olduğunu gördü, mandacı anneannenin evinde kırık dişli bir meleğe kendini veriyordu, çıkardıkları garip çığlıklara hüdhüd kuşunun da karşılık vereceği tutmuştu, yumuşak başlı meleğin içinde cüssesini geçen bir yangın vardı. Melek Meloş'un amını da kış deliğini de değerli spermleriyle yıkamıştı, hiç kimsenin olmadığı kadar asıldı şimdi kız. Benzersiz teninde kırık dişler, kurt dişlemesi gerçekleştirmişti, duyduğu şaşkınlık hiçbir kelama sığamazdı, demek bunların kanatları manatları yokmuş, diyordu sıradışı dişlerin yaraladığı ağzında kadifemsi dilini zor döndürerek, amında çeşme gibi akan meleğe iki tokat çakacağı tutuyordu. Mandacı anneannenin evinde erkeklik organı taşıyan melekler cirit atıyordu, karanlık deliklerde hermafroditleri de vardı muhtemelen, hepsi de koruyucu ya da ulak olarak değil seks için eğitilmişti. Hiçbiri de mükemmel olmayıp, her birinde tiksindirici bir şeyler vardı -tırnakları olmayan biri bile görülüyordu ve Meloş onun için de çıldırıyordu.

Mona Lisa'da erken kalmak gerekiyordu, asla öğleni bulmuyordum. Müşterilerden sıkıldığımda onları ortaklarıma paslayıp kocaman yatağıma yatardım, onlardan bu şekilde kaçardım ya da tamamen kayıplara karışardım. Yusuf Kebbuli'nin torunuyla hergün azdığımız yatak odamda kulaklarımda pa-

muk uklarla yataarken, geceleyin normal salona dönüşen dandik show-room'a kargo gelir, ayakkabıcılar gelir, konu komşu gelir, dilenciler gelir, İstanbul'un en büyük sporcuları, e  ofmancılar gelir, Hakkari'den en garibanlar gelir, Suriye'den genç patronlar gelir, kısaca ipini koparan kazığıny çıkaran Mona Lisa'ya gelirdi. Sonra tabii birkaç karı da dandik banyomda kot mot denemeye gelirdi, bunlar için elden verilenler diye bir borç defteri tutardık, akıllarına estikleri gibi   derlerdi, halılarını ve çay bardaklarını dahi sokak satıcılarından borçla temin eden tiplerdi. Bu borç insanların şımarık çocukları da arkadan s  k  n ederdi, yüzüne bisiklet çarpmış bir oğlan da, teyze topumuz bahçenize ka  tı, müjdesini verirdi, böylece her yandan istila edilirdim, fakat kulağımda pamukçuklarla yatakta yatmaya devam edebiliyordum. Dandik binamızın üst katında bele  e oturan ülkenin en uzun kızı dakka ba  ı Mona Lisa'ya inerdi, bütün karıların sıkıntıdan geberdi  ini ve oraya buraya saldırdığını görebiliyordum. En uzunundan en kısına ne yapacaklarını bilemiyorlardı, hatta çocukları da aynı durumdaydı ve büyük yaratıcı bu duruma ne diyordu bilmem. Kadınlar sıkıntı hastalığıнын pen  esindeyken erkekler bayağılık hastalığına tutulmuşlardı ve bu da en çok televizyon dandiklerinin i  ine yarıyordu, küplerin bu kadar kalles  e doldurulduğu bir devir olmamıştı muhtemelen. Bu boktan hikayeye ilginç adlar da bulunuyordu, hiç kimse olayın içinde değildi sanki.

Enjoy insanların suratlarına bakarak konuşurdu, ama finceyi da elinden bırakmazdı -ruh durumunu asla belli etmediği bir tarzı vardı, insanlık için gerekli olan bir konsantrasyonun içindeydi. Kendini tamamen Adana'daki mutsuzlara adamıştı, mu  yyen günlerde Mersin'de sahne programı yapıyordu eskiden, zenneydi yani, milletin ayıldı  ı bayıldığı bir zenne. Gözlerine ve meme uçlarına altını simler yapıştıran bu zenne Yusuf

Kebbuli'nin hemşehrilerinin zevk nesnesiydi, kıcını bu denli iyi kullanan bir zenne Osmanlı İmparatorluğu'nda bile olmamıştı. Dans ettiği yerin adı Şahmeran'dı, Türklerin egzotikliğini ve şarklı kıvırtkanlığını bu derece iyi anlatan bir ad daha bulmak zordu. Bu Şahmeran'da kadın gözlerinden daha çok erkek gözlerinden korunması gerektiğini biliyordu Enjoy. Karlı bıçaklı bir geceden sonra bu işin çok hıyarca olduğunu anlayıp bırakmıştı, işte sivilceli Zümrüt de o zaman derin bir oh çekmişti. Zümrüt'ün kavgalar için sürekli avucunun kaşındığı ve bu ortamların adamı olduğu halde bu gidişle kendinin ya da sevgilisinin bok yoluna gideceğini görebilmişti, çünkü her akşam Enjoy için silahlanıyordu. Aslında Enjoy o işinde de bunda da kalpleri talan edendi. Mersin'den, onu şarkıcı kariyerinden tanıyanlar da akın akın kafeye gelirdi ve en yorucu insanlar da bunların arasından çıkardı, tam Emrah'ın beyinlerine tabanca dayayabileceği kişilerdi. Enjoy gene de ya onlarla ya fincanlarıyla kolayca diyaloga geçebiliyordu, sadece cinsel organlardan teşekkül ve her şeyi seksle birleştiren bozuk ciltli Mersinlileri falcı canı istediği gibi titretebiliyordu. O esnada korkunç hayvanların önüne atılmış gibi olurlardı, ne şekilde parçalanacaklarını tasavvur edebiliyorlar mıydı bilmem. İşte o zaman Hoydonk benzi atmış Mersinliyi dualarla kurtarmaya kalkardı, ot oğlanlar da dilleri sıcaktan bir karış dışarı fırlamış olarak sahneyi izlerdi ve zavallıların gözlerinde tanrısal ışıklar çakardı. Enjoy kehanetsel diliyle değil tüm varlığıyla evrenin mutsuzlarını ve kaygısızlarını içine alıyordu sanki -Ying Yang çemberi gibi istisnasız her insanda mutsuzluk ve kaygısızlık damarı vardı. Kafeye gelenler son yolculukları ölümlerine bile Enjoy'un güzel kollarında gitmeyi tasarlamışlardır muhakkak. Ölüm demişken, Enjoy herkesle hiç değilse bir kere ölümü konuşurdu, yazgının ölüm tarafının onu neden böyle çektiğini kimse

bilemez, dünya kadar değersiz ölüm şekli görüyordu, sürünerek öleceklerde hiçbir gizem yoktu, zaten yazgı çoğunlukla gizemi esirgerdi -yoksa kaba sabalık insanlara daha çok mu gidiyordu, meçhul. Adanalı, Mersinli ya da Antakyalı birini ölümünü bildiğine inanılırdı, gününe saatine varana kadar dünyanın neresinde cartayı çekeceklerini söyleyebiliyordu insanlara -beyaz kutsal eli en karanlık yerlere saflıkla uzanabiliyordu.

Salih Bosna Camisinden her gün birilerinin ölüm anonsu yapıldı, Mona Lisa'da genellikle çok erken bir saatte yataktayken duyardım bu anonsları, mahallemizin sakinlerinden diye başlardı standart postalama, sonra da ölü evlerinde mevlitler ve yemekler başlardı. Dandik banyomun müdavimlerinin hepsi sağdı, hepsinin çenesi yerindeydi, hepsi dünyanın kaçına çivilendiklerini sanıyordu. Her dakika çoluğunu çocuğunu azarlayan bir karının sesini duyardım, bunlar çoğu zaman minareden verilen ölüm anonslarını bile bastırırdı. Ölüm anonslarıyla bunların cinnetvari çığlıkları birbirine karışırdı, hiçbir orkestranın ulaşamayacağı sessel zirvelerdi sanki, dünyanın hiç zahmet etmeden çıkardığı osuruklardı. İşte o zaman Hoydonk şehrin her deliğinde, herkesten iri yarı ve herkesten pervasız beliriverirdi, bir kurtarıcı olarak bembeyaz ayırık dişlerinin arasından hava kaçırdı. Şeytan gibi güçlüydü, azmış gibi ilahi söylediği duyulurdu, yanında İtalyan Pavarotti hiçti. Müthiş temiz giyinirdi, Adana sokaklarında görülecek en grand tuvalet kişiydi, güzelliği ve deliliğiyle hemen göze çarpardı. Ot oğlanlara idare edecek kadar zeka bağışlanmışken ona sadece güzellik bağışlanmıştı ve gözlerinden korku fışkırırdı. Erkenden zıbaralar şehrinde bir türlü zıbarmayan, uyku nedir bilmeyendi, dünya salakça bir yer olduğu için öbür insanların selameti için gözden çıkarılmış gibiydi, kısaca Tanrı tarafından harcanmıştı. Belki de bunun için bu kadar güzel kalabilmişti kurtarıcı Hoydonk,

ama güzelliğinin farkında değildi. Mavi Tenli Kadın kafasını kedilerden ve kızlardan kaldırıbilse Hoydonk'u bir zenne olarak yetiştirebilirdi -bu işi çok güzel kıvracağını durmadan dile getirirdi, ama bu emeli sadece emel olarak kalacaktı. Hayali futbolcu ve dua satıcısı bu iş için fazla iri dense de aldırmazdı, bidon kadın birinde bir cevher görmüşse o kişi işlenmeye değerdi haliyle. Fakat Hoydonk işlenmemiş bir cevher olarak ortalarda dolanıyordu, bizi kıştıran zaman onun için yoktu, dolayısıyla hiçbir şeye düşmanca yaklaşmıyordu. Ona göre dünya 1 YTL'lerden teşekküldü ve günahlar arasında da hiçbir ayırım yoktu.

Mavi karanlığın içinde gerilen yay beni fırlatacaksa hemen fırlatmalıydı, Fellah doktorun tepesinde oturan Enjoy kurulan yayı görmüştü, belki de ölümün kalbine giderdim, bu konuda Enjoy sıra bana gelince susmuştu. Gizemle oynayacak vakit yoktu ve her yerden gürül gürül yaşam fışkırıyordu, işte o sıra Meloş'un gözünü açıp da mandacının evinde olmadığını anladığında bayılacağı tutuyordu, Mavi Tenli Kadın tüm bilmişliğiyle ana gibi kızın burnuna amonyak koklatıyordu. Geri gel, diyordu kendini bilmeden, sonra telefona sarılarak Enjoy'u arıyordu. Enjoy alkollü bir sesle, Meloşcuğumuz o kadar kolay ölmeyecek ki, diyordu, böylece bidon kadının içine soğuk su serpmiş oluyordu, bu Tanrı'yla telefonda konuşmak gibi bir şeydi. Yusuf'un gusül abdesti alırken dandik fayanslara dua üflemesi gibi kızın yeşile dönüşmüş suratına dua üflüyordu çok ateşli bir sesle. İyileştirdiği kediye çoktan kirişi kırmış oluyordu. Yıldırım gibi aşağıya iniyor ve ot oğlanlar gibi ot çekeceği tutuyordu. Mersinli vurucunun torunu Yusuf'un binlerce kez yıkandığı dandik banyomdan şöyle sesleniyordum: Maşaallah mort oldun.



## Selam Hasta

Yeni Adana otobüsünün içinde uyku vardı, Pozantı'yı, Tekir Yaylası'nı, Torosları Morosları çoktan geçmiştik. Yıllar önce böyle uzun yol otobüslerinde kağıt ve torba hışırtılarından geçilmezdi, zamanla insanlar daha boğazsız olmuş gibiydi, bir de tabii beslenme yasakları getirilmişti, mesela ay çekirdeğine bile izin yoktu. Bunun yanında Yeni Adana'ya hakim olan şey; bol bol horultu, her türden gevezelik, osuruk ve ayak kokusuydu. Genç hostesler ya da muavinler yolcuların ayaklarına ve kışlarına doğru oda spreyi sıkıp duruyorlardı, sahte çiçek ve doğa kokularıydı bunlar -müstehcen yerlerimizde menekşeler ve kır papatyaları yeşeriyordu. Hastaya koşuyordum, ebedi bekara koşuyordum Yeni Adana'yla, giderken Enjoy sıkı sıkı öpmüştü beni ve yeni kaş şekli hoşuma gitmemişti. Sincapvari bir hayvan gibi göğsüne yapışmıştım, sonra tek beden oluşumuzu hiç çaktırmadan edepsiz bir dansa dönüştürmüştü, manyak bir org sesine kendimizi vermiştik, apartmanların gerilerinden ve en karanlık deliklerden kızarmış boğazların haykırmaları geliyordu. Mavi Tenli Kadın çarşaf gibi bir şeye bürünmüş hurma yiyordu aşkla, ne hikmetse gözlerimize sinekler doluyordu. Ömür, diyordu Enjoy yeni kaşlarını hafifçe dikerek, aşk hakkında kendimizi kandırdığımız bir rüya değil mi. Mutsuzluktan kavrulmuş bir gülüş çıkıyordu hurmalı ağızdan ve akşamın mücevheri ay uğursuz bir şekilde parlıyordu, gülen ağız falcıyla aramızda olan hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Yeni Adana ölüm kapsülü de olabilirdi, sigara içemeyen biri turnaklarını yiyordu, muhtemelen Eskişehir'deki okuluna yetişen, Jennifer Lopez, Cezmi Ersöz vesaire fanatığı bir dişi ayaklarını bir dedenin burnuna sokuyordu. Gök mavisi gömlekli kaptan, tarlalardan, bahçeliklerden paraya çeviremediği bin bir şeyden bahsederken, bir direksiyon tanrısı olarak ağzında emzik gibi tuttuğu Marlboro sigarasıyla bütün çektiklerinin acısını çıkarıyordu. Azgın akşamları geride bırakmış sayılıyordum hastaya koşarken. Hastaysa bir şey yememekte diretiyordu, yoğun bakımdaki doktorları, hemşireleri, kıcını temizleyen hastabakıcılarını tehdit ediyordu, teni morla kahverengi arası bir şeye dönüşmüştü, bir hortlağın asabiyeti vardı üstünde, hayat hükümsüzdü. Yoğun bakım bir nevi mezarlıktı, işte bu mezarlığa koşuyordum, ölüm odasına. Amcam lambaların hiç sönmediği o musibetsiz delikte öldüğüne kanaat getirmişti, yani varsayılan eşiği geçmişti, uçmuştu. İnsan mezbahasında ağzından çıkan lafların kutsal bir değeri vardı, kıcını açıkta bırakan yeşil gömleğin içinde Tanrı tarafından hakkı yenmiş bir peygamberdi belki de, ölüm odasında bile sakallarını kestirmesinin bir yolunu bulan peygamber. Başucuna şişko ve cahil bir karı verilmişti, halbuki hayatı boyunca kadınlardan kaçmıştı, onların eline evcimen erkekler gibi yular mular vermemişti. İnsan değil de tuhaf bir bitkiymiş gibi yanaklarından kocaman kara kıllar fışkırmış bu yeni tombul ölüm meleği, haline hiç gitmeyen asaletli bir sesle şöyle diyordu:

“Bizim buraya ne beyefendiler girdi çıktı, fakat Amca çarptı bizi...”

Bu adam Dr. Faust mu demeye getiriyordu tüm cahilliğiyle, çünkü gün boyu, ampullü ölüm deliğinde bile işleyen bir çeneydi. Belli ki ölümü bile lafa boğma gibi bir kabiliyeti vardı ve hayata kabalığıyla tutunmuştu adı belleğimden silinmiş tuhaf

bitki gibi. Yeni Adana Eskişehir'e girdiğinde gene ruhu perişan eden bir rüzgar vardı, şehir uğulduyor, gürlüyor, bir kötülüğün etkisine girmiş gibi görünüyordu. Her yerine koca koca delikler açılmış bir evde nasıl güvende olunmazsa öyleydi bu şehir. Öğrencilerin, gençlerin ve memurların şehri deniyordu -ne espri ama, esasında cimrilik şehriydi, paradan aşka kadar koklatmamamın şehri. Kırmızı tramvaylar lunaparktaki oyuncaklar gibi dolaşıyordu, berbat yazgılarıyla insanlar tramvayların plastik oturaklarına ve kayışlarına yapışmışlardı, belli ki biraz afyona ihtiyacı vardı herkesin. Moruklar her zamanki gibi camiye koşuyordu, belleklerindeki Arapça dualarla kurtulacaklar ve doğrudan cennete göç edeceklerdi kuşlar gibi, en telaşlı insanlar onlardı ve bu yaşlarına hiç gitmiyordu.

Yağmurun para gibi iri ve yuvarlak damlalarla ineceği tuttu, biraz sonra göz gözü görmüyordu, ayağımda ojeli parmaklarımın önden çıktığı altın rengi Mona Lisa ayakkabısı vardı, kışkımda da sattığımız kotlardan biri, buradan kışım da su almıştı. Bu halimle eve değil de ormana yürümüştüm, bu çam ormanının sonundaki Osmangazi Üniversitesi Hastanesi'nin ölüm deliğindeydi Amca. Her gün saatlerce yürüyüş yaptığı ormanı ayaklarımın altında göz alabildiğine ıslak, fütursuz ve tekinsizdi. Oraya buraya uzanan yolları onun eşliğinde çok gezmiştim elbette, çıkınımızda annemin yaptığı yiyecekler olurdu hep, diyelim ki bir karaçamın altında bu nimetleri önümüze serer ve son lokmasına kadar yerdik. Amca ve yeğen, iki bekar, annemin ev yiyeceklerini yutma konusunda çok hünerliydik -zaten hasta boğazını tutmayı bilseydi bu kadar hasta olmayacaktı, bu bir gerçektir, pankreatiti falan çıkmayacaktı. Fakat ölememesini de güçlü beslenmesine borçluydu, gözümün önünde kırık bira şişeleri uzanıyordu, cips paketleri yelle şişmiş vaziyette paraşüt gibi ağaç köklerine iniyordu. Sonsuz açıklıktan Çin-

gene çadırlarının patırtısı geliyordu, hasta bu ormanın içinde Çingenelerle de ahabap olmuştu haliyle, köpeklerle de, burda her şeyi eliyle koymuş gibi biliyordu. Kahvelere, kerhanelere gitmemiş, ormana girmişti -orman baştan çıkarmıştı onu, babam çeşmelere gider, ağaç dikerken, hasta ikisini de yapmamıştı. Ne halt etmişti bu ormanda, kimse bilmiyordu. Yattığı ölüm deliğinden kafasını uzatsa gene bu ormanı görecekti, ona bakarsam Yeni Adana'da beni buraya silkeleyivermişti, bağrımı yağmur dövüyordu. Yüzü belirsiz bir Çingene yırtık şarkı söyleme şekliyle, çiğdemlerin, gölgelenen aşkların ve kötü kalpli birkaç kişinin kulaklarını çınlatıyordu, bu sesin sahibinde de ot oğlanları hatırlatan bir şeyler vardı, bela istekleri aynıydı, farkında olmadan çekiliyorlardı belaya. Kendimi birikmiş suların yansısında görebiliyordum şu an, dudaklarımda Hint kırmızısı renginde bir ruj vardı hala, ve yüzüm babamın tavuk yediğinde şiştiği gibi şişti.

Almanya'dan ya da Avrupa'nın herhangi bir deliğinden gelenlere Almancı denmesi gibi bir huyu vardı bu milletin, amcam da senelerce Almancı olmuştu herkesin gözündeki, bu bir aşağılamaydı, onları kendi Türk duvarlarının içine almamaktı esasen, bir çocuk maskaralığı kadar masummuş gibi gözükse de. Bir boktan çıkmayanlar ağızlarıyla Almancı derken kendilerini birinci sınıf vatandaş olarak görüyorlardı muhakkak. Neyse ki ötemde berimde bunlardan hiçbiri yoktu, sadece şarkıcı vardı, kafasını yağmura uzatmış ve muhtemelen sırlıslıkla olmuş Çingene şöyle diyordu şimdi de;

Kollarımda dermansız kalacaksın kaltağım,  
N'olur kıcını dik bana pamuğum  
Ah kırsığım aletime paha biçemediler  
Seni düzmek en kutsal ibadetim

Ormanla siteyi ayıran yoldan beş altı kadın geçiyordu sırtlarındaki denkleriyle, topladıkları çalı çırpılar bedenlerini iki büküm yapmıştı, hiç konuşmadan tek sıra bir tertip tutturmuşlardı. Burjuvalar doğa yürüyüşlerinde bu havaya girmek isterlerdi de giremezlerdi, bunlarla Savrun Çayı'na yürüme gafletinde bulunduğum için çok iyi biliyordum huylarını, sonra bir de elele tutuşarak halka olur telepati oyunu oynamak isterlerdi kırım ortasında. Dişçilerin, mimarların falan fıstıkların kendilerini kıra atmaları kadar iğrenç bir şey yoktu, her gördükleri köy evine de dalmak isterlerdi ayrıca, tokatlanmayı hak eden insanlardı hepsi. En az banyomu soyunma kabinine döndürenler kadar rezildiler ve onlar hastanın ormanında bile hücumla kalkışabiliyorlardı. Çalı çırpı toplamış kadınların zamanında mutlaka bir güzellikleri vardı, fakat şimdi şu köknarlar gibi odunlaşmışlardı ve suskunlukları gönül burkuyordu. Her ne kadar şehirlerin kenarlarına sürülseler de ölünceye değin doğa insanıydı bunlar, şu anki insanüstü çabaları sadece bir ateşe kavuşmak içindi. Babam da hiç gereği yokken ormanın en gizli saklı çeşmelerinden su taşır ve taşıdığı bu suları içerdi, kendine böyle işler çıkarırdı ve bu kadınlarla da sık sık karşılaşmış olmalıydı aynı ormanda. Kadınlara bu sulara sağlığı için koştüğünü söylemiştir muhtemelen, kadınlar da ona bel bel bakmıştır. Evet aynen öyle olmuştur, babam böbreklerinden dem vurmuştur büyük ihtimal, kendine sadece Ayaş'ın iyi geldiğini, ama oranın da para tuzağına döndüğünü anlatmıştır babamın sağlığını kıcına bile takmayan bu kadıncağızlara. Sonra da adaçayı, rezene, ayı üzümü, sarı kantaron, kudret narı gibi en sevdiği otların nasıl haşlanacağı, suyunun mu çıkarılacağı yoksa çiğ mi yeneceği konusunda esir almıştır bu ölmüş ya da sağ kocalarının maaşlarıyla ya da akraba yardımlarıyla kıt kanaat

geçinen şu kadınları. Çünkü ikisi de, iki erkek kardeş de avuçlarının içi gibi bilirlerdi bu ormanı, küçük kardeşin sağlığını damıttığı bir yerken, büyüğü yani hasta için kaçtığı bir ülke gibiydi, belki de iyi kalpli bir anne. On yaşlarında bir çocukken kaçtığı annesine dönüyordu belki, belki de tam tersi. Ama kaçtığı muhakkaktı.

Hiç sapmadan güneye doğru yürüsem hastanenin önüne çıkarırdım, hastanenin dışı yeni yapılmış kiralık daireler, öğrenci lokantaları ve internet kafelerle kuşatılmıştı, insanlar belediye otobüsleri ya da tramvaylarla şehrin kalbi sayılan Köprübaşı'na ya da İstasyon Caddesi'ne akmaya çalışırdı sürekli. Bu kadar basit bir mesele bile arapsacıydı yani, böyle şeylerin çözüldüğünü babam ve abisi görmediği gibi biz de görmemiştik. Amca, her şeyi göte çeviriyorlar, Avrupa insanı değil bunlar, derdi Avrupa görmüş biri olarak, baştan sona kadar haklıydı, dünyanın tabelasına, Eskişehir Avrupa kenti oluyor, diye yazdırılmasının bir manası yoktu, ama çevre bu tabelalarla doluydu, ağaçtan ağaca bez afişler gerdirilmişti vesaire. Jennifer Lopez, Cezmi Ersöz hayranları da bu Avrupa şehrinde dolanıyordu, hip hopçılar, pankçılar Adalar'daki kafelere takılırken beyaz muhallebiler Kızılıklı'ya iniyordu ve ortada ne sıkımacı kadınlar ne de sıkımacıların yağ kokuları vardı, çılgınlığa bile kapalıydılar, adım başı Avrupa zorlamasıyla burun buruna geliniyordu, Hz Ömer'in kendi Arabi çağında insanların aklını başına getirmek için her saniye ısrarla öleceklerini hatırlatmasına benziyordu. Ama iyi bir şey vardı, hava soğuktu, ormanın içi buz gibiydi, kafa için de gerekli bir havaydı kısaca. Mona Lisa geberticiyken burası dirilticiydi, sağdan soldan ne anlama geldiği bilinmeyen seslenmeler duyuluyordu, kaybolmuşların ardından yakılan ağıtları andırıyorlardı. İşte bu sesleri dinleyerek ağlamaya başladım ve şimşekleri de ulumamla üstüme çektim,

mavimsi gökyüzü öfkeli homurtularla parçalara ayrılıyordu, ışıklar çakıyordu kutsal bir tören varmış gibi. Belki de bu töreni ayaklarımla yaratmıştım, karanlık enerjimi bir büyücü gibi bulutlardan geçirmiştim, tabii ki büyücünün değil bir derbederin yapacağı şeylerdi bunlar.

Sitede köpekler geziyordu, ayrıca bahçelere bağlanmış bir sürü köpek de vardı, dobermanlar falan, bu haliyle Üniversite Evleri'nde insandan çok köpek yaşıyordu, buranın adı yokken insanlara form dağıtılmıştı ad bulmak için, bulunmaz zekalarıyla bu boktan başka bir şey üretememişlerdi. O zamandan bu zamana buranın adı Üniversite Evleri'dir. Amcamla babam bir arada olduklarından buradan bir ev edinebildiler, ömürleri bu daireyi ödemekle geçti, yirmi yıl falan. Ormandan çıktıktan sonra köpeklerin arasından bu eve yollanıyordum işte, sabah çok erken olduğu için kem gözlerden uzak sayıyordum kendimi, bir nevi hayalet -çölün hayaleti. Tellerden atladım, bir parkı geçtim, köpekler arkamdan hızlandı derken anahtarımı soktum deliğe. Her zaman kimin geldiği anahtarını deliğe sokuşundan belli olurdu, ben başka türlü gelirdim, hasta başka türlü vesaire. Ben Mona Lisa'dayken Amca'ya benim odam verilmişti, hiçbir eşyanın yeri santim oynamamış sadece odadaki kişi değişmişti. Kadın bekar odasını erkek bekara bırakmıştı, tuvalet aynasının, parfümlerin arasında o yaşamaya başlamıştı, fistolu örtülerin, şifonların arasında kalmıştı, çekmecelerde Mona Lisa'ya götürülmeyen iç çamaşırları, çantalar mantalar da vardı. Kendisinin çok sevdiği birkaç şeyi, mesela minicik gülyacı ve limon yağı şişeleriyle, koku şişelerini kitaplığa dizmişti, kitapların üstlerine ve bulduğu boşluklara ilaçlarını istiflemekten alamamıştı kendini -bunların arasında burun damlaları ve fitiller tanrısal şifacılar gibi duruyordu. Usta fotoğrafçı Arif Aşçı'nın yeni bir tekniği deneme mahiyetinde çek-

tiği bir fotoğraftan yatağa doğru şaşkıncı bakıyordum, ama varlığını en çok hissettiren o mıydı bilmem, belki pembe stordaki anım daha fazlaydı. Kıcımdan sular süzölürken pence-reyi açacağım tuttu, güllerin ve ağaçların hepsini babanın diktiği ve baktığı apartmanın bahçesinde kulaklarını dikmiş bir köpekle selamlaştım, ölen bütün köpekleri ve kedileri de babam gömerdi. Onlar için mezar kazardı, bahçede ya da otoparkta, hayvan severlerdeki sevgi göstermelikken babam hayvan sever olmadan bu işleri yapardı, hayvanlar hep ona giderdi, hayvan severlere değil. Kısaca insanlar da köpekler de kime gideceğini biliyordu az çok. Yatağın altında kusma tasları vardı, hasta günlerinin çoğunu kusarak geçirmişti çünkü, bir deri bir kemik kalasıya kadar kusmuştu, boynu bir kazın boynu gibi uzanıştı. Gece boyunca sarkık derili bu iskelet evin içinde dolaşıyordu, sabah evin hangi köşesinde bulanacağını şeytan biliyordu ancak -genellikle salondaki süt mavisini kanepeden kendini uçurumdan atacak bir kadın gibi sallanırdı, kollarını dermansızlıkla aşağıya sarkıtmış olurdu, ama yalnız dolaşmadığı hemen anlaşılırdı, yanındaki arkadaşı kusma tasına bakılarak. Ne kadar kusmak istemiyorsa o kadar kusuyordu. Canım çok pirzola çekti, diyordu ve nefis pirzola karşısına gelir gelmez kusuyordu, artık benim için her şey istifra diyordu, her şey kusmuğa dönüşmüştü, kusmuğa ve sıçmığa. İşte dünya bundan ibaretti, ölüm ağzından ve kıç deliğinden geliyordu, ölümün kapkara eli ilgileneceği organları bulmuştu.

Amca balkondaki kanepede yatmıştı yıllarca, yaz kış. Biz gecelerin mutfak kapısını çeker, böylece camlarla kuş kafesi gibi bir odaya dönüştürölmüş Amca yatak odasıyla da irtibatınızı kesmiş olurduk, ebedi bekar kah uyur, kah annesinin papara dediği şeyi yapardı mutfakta, yalnız onun paparası biraz farklıydı, süt de giriyordu işin içine. O hiç üşenmez sütin içine ek-



mek, bisküvi, galeta vesaire katardı, sonradan çıkmış ve üstüne süt dökülerek yapılan corn flakes denen şeyi ağzına bile sürmemişti. Almanya'da da sık sık papara ve mamaliga yapmıştı kendine, sonra da üstündeki şık pijamalarla arkadaşlarıyla kağıt oynamıştı, kağıt oynadığı adamlar Emirdağ'dan, Antep'ten, Bursa'dan, Çankırı'dan falandı, nispeten ondan daha bakımsız heriflerdi bunlar. Almanya bugün onlara kara kafa diyor, bu ilk kara kafaların babaları devlet memuriyetinde olmayan toprak adamlarıydı, küçük çiftçilerdi ya da iyice parasızlardı, gidenlerin arkalarında köklü hiçbir şeyleri yoktu. Orada bunlara Alman karıları kucak açmıştı, terzinin biri seks konusunda kara kafaları uyarmıştı, bu kadınlar pisti, tamir ettiği birkaç Alman kadını pantolonunu önlerine attı, bokları olduğu gibi duruyor, dedi. Demek istediği Alman amlarını ve kıçlarını ağızlarıyla sevmemeleri, yalamamalarıydı. Bütün bu mikropplukların sevilleceği Türk terzisinin aklının ucundan bile geçmemişti, mesleğinin beterliğine diyecek yoktu. Amcam Elana diye bir kadından bahsederdi, bu evli ve açık göz Elana'nın çok yardımı olmuştu ona, -öyle derdi. Bu Yunanlının süzgülü bir yüzü ve safran rengi bir mantosu vardı, bu haliyle sonbahar mevsiminin kendisiydi Elana, her yere kendinden önce yalnızlığı gidenlerdendi, hiç güneş yüzü görmemişti teni. Yusuf Kebbülî'nin torunu onu tanımış olsa beyaz ve güzel derdi. Hasta, Elana'sıyla otel odaları ve kırlar da dahil gizemli bir aşk yaşamıştı ayağının tozuyla, ne Yunanca ne Almanca biliyordu, ama bir aşk dili vardı öteden beri öpüşmelerle kurulan. Bu aşkta terzinin de payı vardı belki, Alman kadınlarını pantolon ağlarıyla gözünü korkutmuştu milletin, tabii birkaç sapkına da iyilik etmiş oluyordu terzi malumatçılığıyla. Beyaz teninde uzun kara saçlar, konuşmak değil sevişmek isteyen gücenik bir ağız, bunları küstahlık diye yorumlayacak çoktur, ama o kara kafasına

koşuyordu, belki akıyordu demek lazım -liğine kemiğine kadar akıyordu. Güneşsiz Almanya ikliminde iki deli, iki yurtsuz, iki evsiz birbirlerini ilk nerde gördüler ve kapıldılar bilmem, muhtemelen fabrikanın bahçesinde oldu bu. İki çocuklu kadın okullu bir kız gibi görünüyordu, öylesine küçük ve bozulmamış. Eteklerinin altına dantelli jüponlar giyiyordu, vazgeçemediği bir şey de soket çorapları, belki de günün modası öyleydi, bilmiyorum. Sıcak iklimden soğuk iklime düşmüş iki evsiz hemen kaynaşmıştı, akla gelebilecek her yerde sevişmeye mahkumdular, fantezi bulalım diye kışkırtıcı tiplerden değildiler, o içi geçmişleri dün de bugün de aptal dergiler yönlendirirken, Amca ve Elana başıbozukluğa bırakmıştı kendilerini. Sözde kadınlardan kaçan adam, Yunanlısı için iyice azıtmıştı, yeni geldiği bir ülkede daha ne olduğunu anlamadan.

Amca tıpkı bir serseri gibi Elana'cığın temizlik yaptığı bir eve bile geliyordu, kız Almanların kışını temizlediği güvercin beyazlığındaki narin elleriyle soyunuyordu, bazen de aşığı soyardı onu baştan sona. Kadın kapkara gözleriyle Amca'nın içini oyardı, dev dalgalar tarafından yenilmek gibiydi her şey. İki ağız birbirini yutardı, hayatın temposu ölümün temposuna karışmış olurdu, orta sınıf Almanların tüylü halıları ve yastıkları zevkle çiğnenirdi, kokuşmuş yataklarına uğramazlardı bile. Bazen Elana'nın beyaz bir çarşafa heykel gibi sarınacağı tutardı, ve kendine küçük anne heykeli derdi. İşte Amca'nın o zaman gözleri dolardı, neden böyle olduğunu hiç bilmezdi. Kafası kadının bacaklarının arasını bulurdu, küçük anne de parmaklarının uçlarına kadar titrerdi, haşın bir yelin etkisine girmiş gibi. Amca küçük Yunanlısının içinde gidip gelirken, kadının ağzından çıkan boğuntulu sözcüklerin hiç birini bilmezdi, tuhaf ve dünyaya ait olmayan şeylerdi muhtemelen. Kaçak sevişmeleri yazgılarının gülünç işlerinden biriydi, bunu değiştirmek için kıl-

rını bile kıpırdatmadılar, birbirlerine hiçbir konuda söz möz verdikleri de yoktu. Elana'nın pamuklardan yumuşak karnının üstüne yatarı, boşalmanın mutluluğuyla, serseriliğinin mutluluğuyla. Kadın amından bacaklarına inen ıslaklığı, evinde çalıştığı orta sınıf Almanın gözü gibi baktığı bir ipeklisiyle silerdi, hiçbir evde uzun süre kalmadığı için karların ipeklilerine silinmesinin bir mahzuru yoktu. Elana'ya uyup aşığı yani Amca da o değerli şeylerle silinirdi. İpekli bir gece dekoltesine silinmenin mutluluğunu da yaşamış olurlardı ikisi.

Çocukluk aşkı Habibe'nin Eyüp adındaki bir hafızla evlenmesinden sonra evlilik defterini sonsuza kadar kapatmıştı Amca, kızı bilmem ama kızın babası kendine göre bir damat bulmuştu, kızı açık fikirli olmayan birine vermekten hoşnuttu babası. Amca onlara biraz fazla gelmişti ve pek para yapacak birine de benzetememişlerdi. Böyle zırvalıklar işte, bu zırvalıklar yüzünden Habiş hafıza gitmişti. Habibe'yle Eyüp'ün müthiş sıkıcı bir hayatları olmuştu -tam istedikleri gibi. Evli kız, üstüne çiviler çakılmış tahtalarda araba süsleri yapıyordu, evin içini kısa zamanda bu tezgâhlarla ve kafa büyüklüğündeki yumaklarla doldurmuştu. Yani bir nevi minibüslere, kamyonlara falan perde örüyordu, baba evinden koca evine geçmiş ve perdecisi olmuştu, ilk oğullarına da Mevlana'nın adını vermişlerdi. Her şey tam istedikleri gibi olmuştu, ne macera ne bir şey. Örgü tezgâhları kışlarına girecek kadar çoğaldığında dekoratif işine son vermişti Habibe, Eyüp de zamanla imamlığa terfi etmişti, müftü olmasına ramak kalmıştı. Temiz, titiz, kendinde bir adamdı, herkesin aşık olabileceği duru sesiyle Kur'an'ı en güzel o okumuştı muhtemelen. Bu haliyle örümcek kafalı dindarlardan sayılmıyordu Eyüp, küçük kasabalarında, bugün de ömür tükettikleri Bozüyük'de epey geçinme sıkıntısı çektikleri de malumdu.

Habibe'yle Eyüp bize sık sık gelmişti, belki Amca'nın yaz tatillerinde birbirlerine denk bile gelmişlerdir. Çocukluk aşkı hiç konuşkan değildi, suskunluğuyla etrafında bir hale yaratmıştı anlaşılan, onu kendi evinde çivili tezgâhının başında da görmüştüm, her dokunduğu şeye dindarlığını geçiriyordu, taşkınlığa ne kadar kapalı olsa da dindarlığında bir şuhluk vardı. Çünkü her dindar şuhstur, derisinin altına komik ve baş edemediği bir şuhluk yer etmiştir. Yemek tabaklarını asla doldurmazdı, sofrasından yarı aç yarı tok kalkılırdı her zaman, oysa biz annemden dolayı bunun tam tersini görüyorduk, annem ya da müthiş aşçı tek başına lokanta işletiyor gibiydi. Amca şuh dindarıyla hayatını birleştirseydi, ömrü boyunca aç gezmeye mahkum olurdu, nitekim Eyüp'ün başına bundan başka bir şey gelmemişti. Karnını evden çok evin dışında doyurmuştu hep -paçacılardan iftar çadırlarına kadar uzanmıştı açlığının peşinden. Habibe güzelliğiyle nam yapmış biri değildi, ama gene de güzeldi, esnekti, belli ki gençliğinde bir çiçek kadar tazeydi. Ne var ki gençliği dinsel okumalar, perdecilik, örgüçlük derken tükenivermişti, yani çabucak solmuştu imamın karısı. Gençken küçük siyah bıyıkları vardı imamın, yaşlı gözleriyle merhamet büstüne benzerdi ve bir kadının beyaz tenine sahipti. Karı kocalar zamanla kardeş gibi birbirine benzemişti, tıpkı her karı kocanın başına geldiği gibi. Onun için dünyadaki her evlilik zaman içinde enest olup çıkar. Çiftler enest çifti olur. Örgücü ve imam için de bu böyleydi.

Enest çiftler de dahil, herkesin üstüne kapkara bir gece çökmüştü, hayvan gözleri gibi derindi, sefaletimizi çağırıştırıyordu, asla kurtulamadığımız şeyi. İçinden çıktığım ormanı artık kimsenin olmayan odamızdan görmek imkansızdı, ama varlığı gündüzdekinden daha şiddetli hissediliyordu. Yatağı saymazsak sütlü şeker rengindeki bez şezlong dışında oturacak bir şey

yoktu, benim taş gibi sert dandik döner koltuğum çoktan defedilmişti, senelerce o kayanın üstünde tünemiştım garip bir kuş gibi. Mona Lisa'daki gibi kulaklarımı pamuklarla tıkamak zorunda kalmadığım o güzelim günlerde, genellikle sert havalarda gece yürüyüşlerine çıkardım, haliyle ağzıma yüzüme kar dolardı. Yanımda kocaman bir bıçak taşırdım, ot oğlan Emrah'ın herifleri yaraladığına benzeyen bir şeydi, erkek kardeşim set halinde almıştı bunları. Mesleği gereği arabalardan, tırlardan, kanallardan defalarca ölü çıkarmıştı o, Çamlıca'da intihar eden on beşindeki bir oğlanı kanaldan çıkarırken de bir resmi vardı gazetede, habere göre bir daha eve dönmeyeceğini söyleyerek evden çıkmıştı çocuk, cesedi sazlıklara dolanmıştı ve o haliyle bir sevgili gibi kardeşimin kollarında yatıyordu. İşte o zaman gene ağlamıştım, çocuğun gözleri besbelli ki maviydi, kardeşimin yeşil. Murat'ın gözleri yeşildi, fiziği tanrılarınkı kadar mükemmeldi. Mavi gözlü çocuğun öldüğü tarihlerde devlet dalgıç giysisi temin edemediği için şortuyla girmişti suya, bileğinde de Amcamın Almanya'dan getirdiği çocukluk saati vardı. Amca senelik izinlerinde bizim için bavul dolusu hediye getirirdi, bu hediyeleri verirken babamı dönüp bakmazdı bize. Babamdan bir şey kopartmak her zaman zorken, erkek kardeşinden değildi, parayı saçmayı severdi Amca, babamsa tutmayı ya da saçmamayı.

Şimdi, şu sıra yoğun bakım deliğindeki Amca'yla beni ayıran aramızdaki birkaç kilometrelik ormandı, babam, ben ve Amca tam anlanıyla orman kaçkınıydık, ama her birimizin kaçkınılığı değişikti. Biri sağlığını, öteki yalnızlığını, ben de sanatı bahane ederdim, ormanda karşılaştığımız site insanları sporcu gibi yürürdü, onlar spora takmış normal insanlardı, bizse hastaydık. Ot alınları, yalnızlık ustaları ve yazı şehitleri dünyadaki en hasta insanlardır, böyle yaşayıp giderken içimizden biri gerçek

hastane bokluğuna düşüvermişti. Yağmur hala devam ediyordu, hatta daha da kudurmuştu, ocakta büyüçülerin çaydanlıklarına benzeyen babamın koca çaydanlığında adını bilmediğim zift gibi kara bir ot kaynıyordu. Küçük çocukların ödevlerine gömüldüğü bir saatti ve ben salak bir anne gibi, başını alıp gitmiş otun başında elimdeki bıçakla bir kurşun kalemi yontuyordum, yontuyordum, yontuyordum.

Tıp Fakültesi hastanesi devasa bir labirentti, kadavralarla canlılar yan yanaydı, ne kadar dünyaya ait görünse de gerçek ötesiyle ilgiliydi ve bir ölünün nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Amca'nın doktoru Harun Hoca (buradaki doktorlar hocadır da) sabahları odasında hastane dosyalarının ve tıp kitaplarının arasında kader kurbanı gibi oturur, hasta yakınlarıyla görüşür ve nefesi yettiğinde de telefonla konuşurdu, esasen manik biriydi. El ve ağız lavabosunun üstü, ağzıyla kafasını bozduğunu gösteren diş temizleme suları, tozları, spreyleri, jelleriyle falan doluydu, bunun yanında mide ilaçlarından da medet umuyordu. Ayağının tozuyla Japonya ya da Tayland gibi bir yerden gelmişti, tıp toplantıları için dünyanın dört bir yanına uçar, uzun süre ortada görünmezdi bu ufak tefek herif. Ayağımda renkli taşlarla süslü Mona Lisa ayakkabıları vardı, ormanda ıslattığımın siyahıydı bunlar, son derece renksiz bir suratla adamı süzüyordum. Aramızdaki uzaklık ve soğukluk kelimelere sığacak gibi değildi, bu soğuk tıp adamının Amca hakkında kafası karışmıştı. Pek dertliydi, işin içine psikoloji girdiği için, hiç sevmediği hastalarmış bunlar, bu hastalar bin yılda bir çıkarmış doktorların karşısına. Bu gastroenterolog tıbben yapılacak her şeyi yapmış, ama psikolojik nedenlerle hasta tedaviye cevap vermiyormuş, çünkü yetmiş beşlik tatminsiz bir hastayla karşı karşıyaymış. Amca'nın geçmişinde halledemediği sorunlar

varmış. Doktor, dosyaların ve ağız temizleme malzemelerin arasından pencereden vuran güneşin oyunuyla pazar işi biblo-lardan birine benzeyiveriyordu. Öylesine sabit ve gösterişli.

“Evet sevgili yeğen, hasta gençliğindeki sorunları çözmemiş,” dedi bana, pembemsi ayak parmaklarım havuzdan çıkmış gibi büzüşmüştü.

“Amca yoğun bakımda ölüyor, ne ilgisi var.”

Cerrah kibirli gözleriyle bakındı, boynunu kuş gibi esnetti, hastanedeki kirli yataklar gibi hastaneye aitti.

“Artık kusnaması gerekirken neden kusuyor, müdahaleler doğruydı, üç kere ameliyata aldık zatı muhteremi. Yapılacak ne kaldı? Son çare paralı psikolog getirmeceğim, buradakiler işe yaramadı, iki kız vardı, yararlı olamadılar. Piyasadan biri gel-sin çözsün meseleyi. Ayrıca ben de çok ilgiyle izliyorum kendi-sini, öteden beri ruhbilimine merakım vardır. Bu adam neden evlenmemiş?”

Yüzsüz yetişkinin psikolojinin karanlık yollarına sapacağı tut-muştu, Enjoy’u böylesine binlerce kez tercih etmek gerekiyordu. Kafelerden ve dandik müşterilerden sonra bir hastaneye düşmek kaderin cilvelerinden biriydi gene. Ama ne oluyordu, arkamdan Adana takımını da taşıyordum, gittiğim her yere tıpkı çantamdaymış gibi zihnimde getiriyordum onları, şimdi de bir seyyah cerrahın sandık odasına ya da mezara benzeyen deliğinde, ölümü bekleyen Amca’nın ruh problemleri karşısında yataklarından fırlayacakları tutuyordu. Tabii içinden çıkılan bu yatakları iyi ki ruh cerrahlığına sıvanan hoca görmüyordu, o esnada adam kibirli ağzının içindeki inci dişlerini şöyle bir gös-teriveriyordu, ayı gibi sağlam olan tek yeri ydi. Tebessümü ço-cuksuluğa özgü bir açıklık taşımıyordu, imalar ve mesaj ver-melerden teşekkül bir tıpçı karakterinin sessiz sırtışında dost-luğa dair hiçbir belirti yoktu, anladığıma göre hasta mahremi-

yetlerine babasının evi gibi dalabiliyordu. Evet baba evi, dilimin ucuna kadar gelen bu baba evinde cumhuriyetçi bir terbiyeyle yetiştirilmişti, babası devlet hizmetinde bir savcı olduğu için ikametleri sık sık değişmişti küçükliğünde. Bu sayede daha minicikken gezgin bir ruh edinmişti, havsalasında ailece Anadolu'yu karış karış gezmiş kahramanlardı. Şimdi bu milli kahraman dışarıdan bir psikolog getirtilmeli diyorsa, getirilmesinden yanaydım. Ama o bekarlık bahsini kapatacağa benzemiyordu, esasında hasta yakınlarıyla derin sohbetlere dalmak adeti değildi, ama psikolojik hastalar istisnaydı. Garibimin oltasına kırk yılda bir büyük balık takılmıştı, keyif çatmasının hakkı olduğunu sanıyordu. Keyif çatmasından yanaydım, benim için bir mahzuru yoktu. Zaferini kutlamalıydı, hem de zor nefes alınan odasında. Hastane bir bir çürüyen organların kokusuyla çarpıyordu insanı, çürümüş et ve dezenfektan yüzünden bir böğürüş çıkıyordu ağzımdan. Vahşi hayvanlar gibi uluyordum, işte o an gene mavi gözler geliyordu aklıma, gözlerim doluyordu. Ve gözlerimi ellerimin tersiyle sileceğim tutuyordu, doktor oturduğu yerde pire kadar görünüyordu, öylesine küçük ve önemsiz. Sohbetkar cerrah damarları çıkmış çıplak kafasını, Meloş'un peşkirlerine benzeyen bir bezle siliyordu tutarsız hareketlerimi tıpcı tutkusuyla izlerken, penceredeki görüş menzlimizden en az onun kadar uğursuz iki karganın görünüp kaybolması bir oluyordu. Her şey akıl almayacak kadar hızlıydı, hastanenin dört bir yanına dağılmış pijamalı hastalar her şeye, yağmura bile ilgisizdiler, kargalardan bihaber diler, sadece karanıyı gördükleri an canlanabiliyorlardı. Üstünde oturduğum kanepe son derece rahatsız ediciydi ve berbat da bir deseni vardı, dünyayı dolaşmış bir tıpcının sonunda gelip bu nesnelerle haşır neşir olması akıl alır gibi değildi. Kısaca bir bayat pazarı havası hakimdi, bayat pazarı lafını ilk Amca'dan duy-



muştum seneler önce, ondan duyduğum böyle bir yığın harika şey vardı, işte gastroenterologun odası bayatlık abideleriyle doluydu.

“Ona neden bir kadın bulmadınız, zamanında evlenmeliydi.”

Melodik bir hayvan sesiyle, berbat kanepeden konuştum:

“Amca bekar olduğu için mi tedavinize cevap vermiyor.”

Tıp makaleleri yazarı, ünlü cerrah, yurdu karış karış gezmiş milli kahraman vesaire düşünüyordu, bayat kanepede ben de düşünmüş ve şu sonucu çıkarmıştım:

Bilim adamları geleneksel el sanatları müzesinden çıkmış gibidir.

En azından benimki öyleydi, aslında hiç istisnasız hastanedeki hocaların hepsi o havadaydı, aralarında kızıl deriliye benzeyen at kuyruk yapmış bir mideci vardı, ondan da anında bu müze-lik kokuyu almıştım. Harun Hoca dua edecekmiş gibi kollarını havaya kaldırmıştı, bu belki de hastayı Tanrı’ya havale ettiğinin göstergesiydi. Uzmanı olduğu midelerden, bağırsaklardan falan koptuğu andı, sonunda onun da inandığı insanüstü bir Tanrı vardı, fakat Tanrı tasavvurunun da son derece bayat olduğuna kalıbımı basardım. Bu arada bir şaka patlattı.

“Amcanız için her şey bitmiş değil, iyisi mi Adana’dan bir kadın bulun. Onlar bizim buradakilerden çok daha iyi oluyorlar...”

Hastaneye düşmüştük ve iş Adana’dan bir kadın bulmaya kadar gelmişti, Enjoy bile bu kadar saçmalayamazdı, Enjoy’un saçmaladığını hiç görmemiştim, saçma olan karşımdaki tıpçıydı. Çiğliğine yakışır bir manevrayla tekrar piyasa psikologuna dönmüştü, bu konudaki tek korkusu paranın üstüne yatılmasıydı, benden kati bir cevap almak istiyordu. Nelerini görmüştü, ne suiistimaller, neler, neler.

“Sevgili yeğen ben bekar amcanız için elimi taşın altına koyacağım, iki güne varmadan çözülür bu mesele, yoksa amcayı

eve yollayacağım, devlete çok yük oldu. Şimdilik Amca'yı özel odaya aldurdım. Ne diyordum, ammanın psikologun parası....”

“Allah aşkına para deve olacak değil.”

Ama tabii insan hiçbir şeyi bilemiyordu, Harun Hoca dallar kadar kuru parmaklarını birbirine geçiriyor, herhalde bir şaka daha yapmaya yelteniyordu bu yaşında, karısının koynunda uyumaya alışmış bu cerrah tipin psikolog parasını kesinlikle ödemeyecektim. Haliyle o hiçbir şey anlamıyordu, minik elle-riyle ağzına sözcükler tıkıştırmaya çalışan bir fareye bakıyordum muhtemelen. Onun için bir grafitici gibi hastaların sıç-mıklarınla şu yazılabilirdi:

Kendin konuş, kendin yut.

Kabalığın, hastaneler kadar yuvalandığı bir yer daha yoktur, kadın erkek fark etmez, herkese et gözüyle bakılıyordu, ve bu etlerin asli vazifesi neslin devamıydı, bir hastane hocası neslin devamına hiçbir katkıda bulunamayacak yetmiş beşlik bir hastanın evlendirilmesinde nasıl bir marifet buluyordu bilmem. Bana kalsa spermler gelişigüzel dağılmalı ve ortalık gayri meşru çocuklarla dolmalıydı, nesil devam edecekse böyle de edebilirdi. Ama hayır, hesap başkaydı, herkesin kendi kıcını düşündüğü bir hesaptı bu, çocuk yapımı düşkünlük günleri için bir yatırımdı, haliyle bir yeğen öz çocuğun yerini tutmayacaktı. Harun Hoca'ya göre bekarlık hastalık olmalıydı, belli ki en utanç verici hastalıktı. Piyasa psikologu da bugün yarın gelir derken hemen damlayacaktı problemlili hastanın başına. Koridorlar ve asansörler insan doluydu, mahşer yerinde bütün insanlık, mavi galoşlu hortlaklar olarak canlanmıştı sanki, ayaklarındaki torba hıştırtılarıyla bu aleme yakışan bir hüznle dolaşıyorlardı. Hastanenin içine yuvalanmış küçük köy dükkanlarına benzeyen kantinlerin önünde çay içip top kek yiyorlardı, çay içmeye vak-

ti olmayanlar hasta pedleri, su galonları, cappy gibi şeylerle labirentlerin içinde yok oluyorlardı, duvara çizilmiş küçük mavi oklar ve yer tabelaları istikameti gösteriyordu. Aslında her birimiz için bilinen tek bir istikamet vardı. Bununla birlikte ölümlü bir varlık olduğumuzu sürekli bilmek kimseyi bilge yapmamıştı, öyle olsaydı ilk önce hastane hocalarının bilge olması gerekirdi, fakat ölüme en yakın insan yapısı hastanelerin hiçbir köşesinde bırakalım bilgeliği, kırıntısını bile bulamazdık. Çiğlikten ve kabalıktan başka bir şey yoktu, rüzgarların kavurduğu kırın ortasında insanlığın attığı son asaletli osuruk gibiydi. Sözde lüks semt Hasan Polatkan Bulvarı'nda kira ait bir yapıydı. Etrafı Amca'nın ve babamın adım adım bildiği ormanla kuşatılmıştı, yağmursuz günlerde evden yarım saatlik bir yürüyüşle çıkılabilirdi buraya. Babam göz ameliyatı olduğunda da tek gözü bandajlı olarak bu ormandan yürüyerek dönmüştü eve, elinde de pijamalarını, damlalarını ve kaşık çatalını koyduğu naylon torbası vardı; hastalar bardağını, kaşığını ve çatalını evden getirirdi, içecek suyunu da kendileri temin etmek durumundaydı. İnsanlar asansörlere çantalar ve su bidonlarıyla doluşurdu o yüzden, hastaneye dışarıdan bakan biri, pencere pervazlarında su bidonlarından başka bir şey görmezdi. Amca her fırsatta hemşireleri, asistanları ve doktorları paylamıştı, yoğun bakımdayken bile kepezelik çıkarmıştı, şişko bakıcısı Amca'nın her şeyiyle ilgileniyordu, onu bir bebek gibi giydirip soyuyor, altını temizliyordu. Kadın gösterdiği yaşından en az on yıl küçüktü, belli ki dirilik ve güzellik denen şey semtine hiç uğramamıştı, pürüzsüz pembe yanakların yerine Tanrı ona kara kıllı yanaklar vermişti. Belki de bu yoğun bakım deliğinde birden çökmüştü, gene de gözlerinin derinliğinde cılız da olsa hayata dair bir belirti vardı. Ben yoğun bakım deliğinin kapısında yken Amca'yı tekerlekli sandalyeyle o getirmişti yanıma,

hastayı ilk görüşüm böyle olmuştu. Aylardır görmediğim Amca iskelet gibiydi, yemeyi ve yaşamı geri çevirdiği için hastane takımı için korkulan biri, bir canavardı. Bekar canavar. Tıp çöplüğünün acımasız dili her yerdeydi, hastalar bunların elinde sonuna kadar kullanılır ve maskaraya çevrilirdi, bu gerçeğe göre hastane hocalarıyla hasta bakıcıları aynı şeydi, aynı mi-zaçtı, hamurları mamurları aynıydı. Burdan nasıl kaçıp kurtulurduk bilmiyordum, bebek arabasına yerleşmiş yaşlının uygunsuzluğu belki de hayattaki en hakiki uygunsuzluktu. İşte o an tanınmayacak hale gelmiş hastayla kucaklaştık ve o cehennem-i boşlukta cezalandırılmış iki çocuk gibi ağladık. Amca götürülürken yoğun bakım deliğini göz ucuyla da olsa gördüm (görmek kesinlikle yasaktı) mezbahadan farksızdı, yerlerde kanlı önlükler ve örtüler yüzüyordu, hastanenin en ücra yerine, gözden ırak bir mahzen olarak tasarlanmıştı, bir tür canlılar mezarıydı, dosyalarla çarşafların birbirine karıştığı bir dolabın üstünde ölümlerle bağlantıyı sağlıyormuş gibi görünen eski moda bir telefon duruyordu.

Amca sonunda Harun Hoca'nın sözünü ettiği özel odaya taşınmıştı, böyle odalarda hasta tek başına kalıyordu, konfor da ona göre idi; hasta yatağından başka, nerdeyse tavana monte edilmiş bir televizyon, gardirop ve koyu renginden bile kirliliği sırtan bir kanepe arzı endam ediyordu. Anladığıma göre bu odaların eşyalarını yardımsever şahıslar düzüyordu, hastaneye katkıda bulunan bu şahısların adları kapılardaki tabelalarda odayı döşemiş kişi olarak geçiyordu, yani bu kıkırık eşyalar bağışlanmıştı ve bağışçıların adları mezar taşlarındaki adlar gibi hayır duasına açıktı. Hasta derin uykulara dahi yordu, gözünü açtığı zaman bakışları hayvan bakışları oluyordu, öylesine mecalsiz olduğu halde uluyacak gücü bulabiliyordu, kuş kadar da olsa yemeye başlamıştı. Mona Lisa'dan sonra Amca'nın

başında tünüyordum şimdi de, içimdeki karanlık bastırılama-  
yacak kadar büyüktü -ışıksız bir tünelin içi gibi. Zaman zaman  
hasta mercekli gözünü açamadığı için tek gözü açık olarak  
konuşma temrinleri yapıyordu;

“Bu kan kırmızısı güllerle aşıkane bir poza eriştim sabahın  
ayazında, biraz doğrulsam güllerime de kusarım, Allah taksira-  
tımı affetsin...”

“Önce bizim onu affetmemiz gerekmez mi?” dedim, her taraf-  
tan hücum eden çılgın güllerin arasından, belki de geçmiş yüz-  
yıllara ait bir resim tablosu gibi duruyorduk, öylesine arkaik.

“Onun işine karışılmaz yavrum. Bizi dünyaya çıkarmasını bil-  
diği gibi canımızı almasını da biliyor, kısaca her şeye vakıf,  
kardeşlerin birbiriyle asla geçinemeyeceğini de biliyordu, ge-  
çinme denen bir şey yoktur, çünkü geçmişimiz Habil’le Kabil’e  
dayanır, çobanla, çiftçiye. Ama sen bu hikayede Tanrı da dahil  
hiç kimse masum değildir diyeceksin. Nispet aynı değildi, hedi-  
yeler arasındaki nispeti diyorum, sonra bu hep böyle devam  
etti, bugüne geldik. Fakat şükür ki, şu an benim için hiçbir şey  
önem arz etmiyor. Başımda İsmail (yani babam) nöbetçi ve  
nöbetçime her şeyi ağzından burnundan getirdim, çünkü  
Adem’in çocukları kadar budalayım, amma velakin bu insa-  
noğlunun yazgısıdır. Bu ölü sevicilerin arasında son nefesimi  
vermeye niyetim yok, birinin bıçağı çekip kalbimi çıkarması  
gerekir, böyle bir ölümü arzuluyorum ben. Yani bu yatakların  
dışında ölmeliyim, ayağım yere basmalı, başımın üstünde koyu  
mavi gökyüzü ve gecenin ağaçları, bir hayvan gibi kısıtılmalı-  
yım. Yoksa çok ucuza gitmiş olacağım, pisi pisine...”

İşte o an piyasa psikologu zuhur etti, cep boyunda, kumral  
biyıklı biriydi, Tatar fizyonomisi anında göze çarpıyordu. O an  
elimde bir tabak tutuyordum, Amca’nın ağzına tıktırılmak  
için annemin evde hazırladığı tavuk parçaları vardı tabakta,

tepemizdeki televizyon da seyretmediğimiz halde açıldı, koridorlarda hastalar geziyordu. Cep Herkül'ü bir yerlerden bir gül bahçesini söktüğümüzün hemen ayırtına vardı, hasta Epikür'ün kan kırmızısı güllerinin içinden incecik bir delikanlı gibi sırtıyordu, çünkü psikologu berberi zannetmişti ve tebessümü görülecek şeydi. Hastane berberine kendini her gün tıraş ettirmişti hasta, yattığı her bölümde berber külüstür siyah Bond çantasıyla yanına gelmişti, tıraştan sonra da Amca'nın yanaklarına biraz kolonyayla Arko kremi sürmüştü, aralarındaki şey muhtemelen bir ritüeldi. Psikolog hemen Amca'nın ellerini tuttu ve yanaklarından öptü, gözlerine inanamıyordu sanki.

“Demek o hasta sensin, sen misin, ah canım, canım benim...”

“Evet benim, hastanede sürünen benim.”

Amca'nın kel kafasından da öpüyordu ve hasta halinden çok memnundu, hem Almanya'da hem Eskişehir'de kader arkadaşı olmuş ve sadece Tatar diye anılan arkadaşı onu tamamen yalnız bırakmışken başka bir Tatarın yoğun sevgisine maruz kalıyordu. Bu Tatar, Amca'nın Tatarı hastaneye en kısa mesafede olduğu halde asla ziyarete gelmemişti, evinin önünden bineceği tramvayla onbeş dakıkada burada olurdu halbuki. Paralı psikolog ise kendini tamamen sevgi gösterisine kaptırmıştı, psişeleri Harun Hoca kadar takmadığı ortadaydı.

“İyileşemiyor ve hep kusuyorsun öyle mi, canım canım, nedir seni böyle kusturan...”

“Harun Hoca tabii ki, tıp gezilerinden sonra hastanemize her rücu edişinde bu hale geliyorum, derhal eve çıkmalıyım.”

“Ama eve çıkamazsın, evdekiler baş edemez ki...”

Gözlerini, kuşkuyla bana çevirdi, step Tatarına hastanın en yakını olduğum bilgisi bizzat Harun Hoca tarafından verilmişti, yakınlar hastanın mutsuzluğundan ve ölme isteğinden gizemli bir şekilde sorumlu tutuldukları için bir muharebedeymi-

şiz gibi karşılıklı dikildik. Hayatta aynı safta olamazdık. Asabi-  
yeciyi dışarıya çıkınamı ister mi diye sordum, yoo, böyle bir  
şeye hiç gerek yoktu.

“Demek senelerce Almanya’daydın, ne zaman gittin Alman-  
ya’ya?”

“Beyim ben Almanya’ya 1964’te gittim ve orada çiçeklerle  
karşılandım, Hitler’in enkazı sürüyordu, sanki ben gelinlik bir  
kızmışım gibi orkide demeti tutuşturmuşlardı elime, işte öyle  
gelin muamelesi görmüştük, sonra biz gelinleri heim denilen  
deliklere tıkıştırmışlardı. Gözünüzün önüne getirebildiniz mi.”

Piyasa psikologu küçük Tatar gözleriyle Amca’nın filminden bir  
şeyler çıkarmaya çalışıyordu, psikoloji diline çevireceği görün-  
tülerini hasta hiç kapris yapmadan veriyordu işte. O esnada dok-  
tor bir kontaklığı daha fark etti, kirli kanepeden getirdiğim  
bir pikeyle kaplanmıştı, senelerin pikesi kapattığı pislikle bir  
arazi ifşa etmişti, hem de uzmanına. Hangimizin uğraşılmaya  
değer olduğunu bilemiyormuş gibi bakınıyordu, mesleğinin ne  
kadar acıklı olduğunu en kalpsiz insan bile hissederdi, hasta  
içini çekmiş ve uyuklamaya koyulmuştu, psikologa kıcını dön-  
müştü, uyurken ağzını müthiş derecede açıyordu ve bu açık  
ağız saflıktan çok parçalamaya ait görünüyordu. Çıplak ayak-  
ları bir ağaçkakanın yanlışlıkla gagasını uzatacağı ağaç kabuk-  
ları gibi sertti, doğanın gaddarlığını denediği bedeninin en aciz,  
en insani yeri idi. Kim bilir kaç ayağın girdiği mavi saboları,  
içinde doktorun ayağının kaybolacağı kadar büyüktü, terliğin  
iğneyle açılmış gibi görünen küçük delikleri kirle doluydu.  
Kısaca hastanede hüküm süren şey kir ve boktu, ölüme gider-  
ken bu iki kutsal elementten geçiliyordu. İşte o an hasta, bilim-  
lerin halledemeyeceği kadar korkunç bir böğürüş koparıyordu,  
ancak gelin muamelesi yapılan erkeklerin atabileceği böğürüşü

buz gibi bir sessizliğe yol açıyordu. Belki şöyle demek istiyordu hayvan ılıyla: kan sıcak, bilim soğuktur, yüzde yüz.

“İşine yarayacak bir şey duy benden şimdi, çocukken tırmandığım tepelerde hayvanlar birbirlerini parçalarlardı. Yukarıda bu vahşilik sürerken aşağıdaki evimiz kartpostal gibi görünürdü, ama daha çok, zayıf bir ressamdan yapılan kopyalar gibiydi. Geçen yüzyıllardan kalma bahçeler ve taşlarla sarılıydık, öyle sessizdi ki Tanrı’nın nefesini duyanlar olurdu. Söz falan yoktu, göçmenler arasındaki tek iletişim çocuk yapmaktı, başka bir şey bildiğimiz yoktu, ancak böyle varolabiliyorduk. Bunları benden duymam hiç garip değil beyim...”

Amcam pamuklu pijamalarının içinde upuzundu, eskisinden çok uzun, kendi toprağında karşılaştığı sıradan bir adamla sohbet ediyordu sanki, asabiyeci de iyi huylu bir dinleyici gibi kollarını bağlamıştı. Ceketinin rengi bıyıklarının rengindeydi, adamın derisi kenevir gibi kalındı.

“Canım benim, çok şiddetli travmalar geçirmişsin, şimdi fiziksel olarak da zayıf düştüğün için su yüzüne çıktılar. Hallederiz hepsini, hall-le-deriizz, hall-le-deriizzzz...”

Amca adam hakkında hiçbir kanaata varmamış gibi vızırdayan ağza bakıyordu, muhtemelen arılar ve kurtçuklarla doluydu, esasen organları teker teker geçmişe dönmek tarafından yapılandırılmış, kısaca psikolojinin oyununa gelmişti. Amca yattığı yerde morardı, yüzü menekşelerle kaplanmış bir şeytana dönüştü ve istediği gibi kustu, birkaç saniye içinde hemen her şey kusmuğa bulanmıştı, psikologun iki kaşının arasında da kusmuğu vardı şimdi, Hintli kadınların hızmaları gibi. Evde olsa bir kusma taşı yetiştirirdik, ama hastanelerde böyle oluyordu, içeriden ani bir dalga geliyor ve hortum gibi hışımla kendini dışarı atıyordu. Bir grafitici olarak şunu yazmak gerekiyordu: Psikolojinin p’si bile bizi kusturur.



Doktorumuz erkekleri görünce yeldirmesini kapalı köylü kadınları gibi toz olmuştu, yüzünü yıkamaya gitmişti muhtemelen, bir hastanın canını kusmuğuyla aydınlanabilirdi oysa ki, ama o bu fırsatı da kullanamamıştı. O esnada televizyona kulak kesildik; televizyonda Tarantino'nun da arzı endam ettiği bir film oynuyordu, ortalığı bir yığın hippivari genç doldurmuştu, film evli kadınlara asılmak üstüneydi belki de, belki de hayat başarısızlıkları, genel mutsuzluklar falan, Amerikalı pop yazarların ürettiği bir senaryodan çekilmişse benziyordu, kısaca bunalan birileri, sikişemeyen birilerine dönüşmüştü. Muhtemelen öyleydi, kusmuğu temizleme derdindeyken öyle görüyordum, hastaların imdadına koşacak hemşireler, hastabakıcılar olay mahalline en son gelirler, çünkü koca götlerini mutlaka bir yerlerde yaymışlardır -bir hemşirenin üç gündür Nur Dede adındaki bir kitabı okuduğunu görmüştüm (herhalde başka bir gün de Brigitte Jones'un Günlüğü'nü okurdu), hemşire kabini-ne refakatçiler son derece çekinerek kafalarını uzatır, hastalarının serumlarının bittiğini haber verirlerdi. Ama hastane takımı öylesine uyuz ve öylesine salaktı ki, hastanın yanında olmamak, ona yardım etmemek andı içmiş gibiydiler, bunun yanında insanı canından bezdirecek her özelliğe de sahiptiler. Mesela Nur Dede'yi okuyan hemşire, kabine kadar gelmiş refakatçiye yüzünü bile çevirmez, düştüğü dedeler, nineler, babalar, şeyhler tasavvufunun içinde ölü gibi dururdu. Hastanede insanlar başka hiçbir yerde olamadıkları kadar gerçektiler ve gerçekliğin bu derecesi tabii ki şoktu. Biz hastalar tarafındaydık, boyun eğenler, düşmüşler tarafında, bize istedikleri kadar kötü muamele edebilirler, uğursuz kıçlarını dönebilirlerdi, hınçlarının nedeni basitti, şansımız yaver giderse biz dışarıya çıkardık, onlarsa geberesiye kadar buraya aittiler. Emekliliklerinde bile kurtulamayacakları bilgisine vakıftılar.

Amca'yı sil baştan giydirmiştım, çok isteksiz bir hasta bakıcının bize çarşaf getirmesini bekliyorduk, piyasa psikologundan haberim yoktu. Amca'ya uyutucu bir damla yazmış ve kayıplara karışmıştı, bizden haber bekleyecekti. Amca'yı kusturan şeyin lafazanlık olduğu ortadaydı, kendini ölmeden önce bütün sıkıcılığın ve yalancılığın üstüne kusmaya adanmıştı ve bunda anlaşılmayacak bir şey yoktu. Kuşkusuz her psikiyatri terimi oluk oluk kusmayı gerektiriyordu. Nihayet eksik dişli yağ tulumunun biri çarşafı değiştirmeye geliyordu, bu temizlikçiye kapı önlerinde onunla bununla sohbet ederken görmüştüm, eminim ki karavanaya da ilk atlayanlardan biriydi, derdinin hemşirelerle sidik yarıştırmak olduğu hemen anlaşılıyordu. Çarşafı değiştirip siktir oldu, zaten bizim istediğimiz de buydu, sonsuzluğa siktir olup gitmesiydi. Kadın odaya çarşaf arabasıyla gelmişti, bir tarafa temizleri bir tarafa kirlileri yığmıştı, ondan iyi bir çarşaf istemiştım, dediğine göre hepsi aynıymış, hepsi de lekeliydi, temizlerinde çıkmayan lekeler vardı, fakat o asli lekelerden sorumlu değildi. Bizdeki kusmuklu çarşafı alıp, bok lekeli gibi bir şeyi sermişti yatağa, her yer insanı yıkan lekelerle doluydu, karının suratı bile nal şeklindeki lekelerin istilası altındaydı.

Hasta derhal yattı ve koluna bir serum bağlandı, yattığı yerden bir kurt gibi ormanı gözlüyordu, yoğun bakımdan çıkar çıkmaz damarlarının ağzına sığıldığı bilgisini vermişti, insan o delikten ancak kendi gücüyle çıkabilirmiş. Şiddetli bir uyku krizinin içindeydi, en olmadık hatıralara açık. Hastalarla doktorlar arasındaki ilk uyumsuzluk da budur zaten, hasta bir ermişe dönüşürken hekimler hiçbir dönüşüm geçirmez ve hastanın karşısında bir mermer varoluşu gösterirler. Bu dünyanın her deliğinde böyledir, bugün kıta Avrupa'sına gitsek de bunu görürüz, kara Afrika'ya gitsek de bunu görürüz, kafamı-

zı nereye soksak karşılaşacağımız şey aynıdır, kısaca hekimler hastaların ruhsal dönüşümlerine yetişemezler, sanki aralarında asılı bir demir perde vardır. Hasta gündən güne korkunç bir iskeletin halini alırken ancak ölümün kıyılarına gelmişlere haiz esinlenmelere uğrar, onu böyle harikalaştıran şey, sahip olma duygusundan feragat etmişliğidir belki de. Mezarın karanlığı ışıkla yer değiştirmiş gibidir ve beynini yiyen hiçbir kurt yoktur. Habire eliyle umut açmaya çalışan şaşkalozların (bu anlamda insanların hepsi şaşkalozdur) bir maden işçisinden farklı olmadığını görüvermiştir, inlemelerin en vahşisini gerçekleştirdiğinde zekası bir yük olmaktan çıkmıştı. Kısaca, hastane doktorları mide bulandırıcı mizah anlayışlarını ölü ya da kurban yerine koydukları hastada uygularken, hasta mükemmel dönüşümünü çoktan tamamlamış olur. Öylesine şiddetli bu dönüşümü sağlıklı insanların fark etmemesi gülünçlüğün daniskasıdır artık, bunun için topyekun bön ve ruhsuz olmaları gerekmiştir.

Annem hastaya sürekli pijama temin etmek zorunda kalmıştı, bu tip şeyleri minibüsüyle gezerek satan çarşafçı Sabriye'den alıyordu, kırklarında güzel bir kadın sayılan Sabriye bohçacılıkla geçinen Çingenelerin motorize türüydü. Ahlakı da iyiydi, kimseyi kazıklamaya kalkmamıştı bugüne kadar, işte Amca Sabriye'nin pijamalarından birinin içinde başka bir aleme dalmıştı bile, gözleri kapalı, ağzı korkunç derecede açıktı. Yanında bizden birilerinin olması onu yatıştıırıyordu haliyle, pikeyle örttüğüm kanepeye ana rahmindeki dölüt gibi büzüldüm, üstüme bir titreme gelmişti. Bulunduğumuz hastane katında birkaç inleme, öksürük ve arada bir atılan şuh kahkahalardan başka bir şey duyulmuyordu -herhalde Nur Deci hemşirenin kahkahaları değildi bunlar. Gökyüzünün simli karanlığında ancak Enjoy'un görebildiği yara izine ben-

zeyen yay, yeni bir düzeneğe geçiyordu mutlaka. Parıltılı sessizlik kim bilir nelere delaletti. Hiçbir alimin ne şimdi ne de sonra çözmeye muktedir olacağı işaretlerle sarılıyız bir bakıma, bu şifrelerin yüreğime verdiği ağırlık bir yana, karşımdaki hasta tufandan geçmiş bir anıt gibi yatıyordu. Konuşsam kim bilir sesim nasıl çıkar, ateşte yürüyen hayvanların seslerine sahibim. Odadaki televizyon her zamanki gibi kendi havasındaydı, İstanbul'un bir köşesinde yemekli sanat muhabbeti yapıyordu, koca bir yemek masasının etrafında toplanan insanlar aşçıların yaptıkları yemekleri ağızlarına tıkıştırıyor ve salakça kıkırdıyorlardı. Herhalde dünyadaki en dandik kültür sohbeti ve kültür sofrasıydı bu. Kültür sofrasının başı bir yazardı, biz ünlüler şu kadarcık bir şeyiz, diyordu, yani kaderin işi, sayıca çok az oldukları için dönüp dolaşıp sofraya aynı kişileri oturtmak zorundaydı, insana fenalık veren ne varsa bu masadaydı. Ürologun biri eğri penis meselesine giriyordu, millet haliyle yemeklerine gömülmüştü ve sözümona utangaç birkaç kişi penis lafını duydukları için nereye saklanacaklarını bilemiyor ve temel içgüdüyle kafalarını masanın altını sokuyorlardı. Sofra başı yazarı da ne hikmetse eğriliği doğuştan zannediyormuş, zaman içinde penisler aşınıyor, dolayısıyla da eğriliyor, diyordu oyuncak pandaya benzeyen ürolog. Bu minvalde aralarında bir şeye benzemeyen kaynaşma sürüp gidiyor ve kurbanlık kültürü hapır hupur koca gırtlaklarıyla yutmuş oluyorlardı. Kanepede dölüt vaziyetindeyken bu mideye indirme becerisine bakakalıyordum. O sıra hastane bağışçısının kanepesinde dölüt pozisyonundan çıkmış iki seksen uzanmıştım ki (bu bağışçıların kapılara çakılmış adları katiyen aklımda durmuyordu, diyelim ki bizim odayı döşeyen emekli avukat Nevzat Esentepe ya da onun karısı olsun) odamızı Nur Dedeci hemşire şenlendirdi, içeriye kartopu gibi

yuvarlanıvermişti. Amca'nın ateşini ölçmek için gelmişti, benim avucuma da, bunları hastaya içir diyerek üç lıap bıraktı, sonra gene kartopu gibi yuvarlanarak çıktı.

“Ne boka yaradığı belli olmayan hapları içecek değilim,” dedi Amca, o sıra grup halinde birilerinin çığlıkları ve ağlamaları bütün katı tutmuştu, “trafik kazası geçirmiş bir genç var onun için ağlıyorlar...” diyordu Amca.

Gerçekten yerin göğün inlediğini duydum, gencin bulunduğu odaya jet hızıyla birileri girip çıkıyordu, bunların arasında pembe gömlekli stajyer hemşireler de çekingen tavşanlar gibi bir aradaydılar, kaza geçirmiş genç için küçük elleriyle yüreklerini tutmuşlardı, kalp atışları sakinleşememişti belli ki. Kaza geçirmiş genç on beş yaşında bir oğlandı, Bozüyük'te bir lise-de okuyordu, oradan da şansı yaver giderse üniversiteye, yok takılırsa seramik ya da fırın fabrikalarına girecekti, anasız babasız biriydi, başındaki insanlar teyzeleriydi. Sargılar içinde neye benzediğini gören olmamıştı. Pembe giysili stajyer kızların, kaza kurbanıyla hemen hemen aynı yaşta olmaları aralarında gizli bir anlaşma yaratmıştı, bu bağlılık hissi onları diğer insanlardan ayırmıştı. Kendilerinden başka kimsenin alınmayacağı bir adadaydılar sanki ve bu adanın baş konuğu kaza kurbanı oğlandı şimdilik, ne kadar talihsiz olursa olsun düştüğü bu ayrıcalıklı yerin farkındaydı.

Stajyer kızlar oğlanın adını öğrenmişti, herkesçe bilinen anlamına gelen Maruf'tu oğlanın adı, Amca ölümle dans ettiği halde o da biliyordu Maruf'u -herhalde en son ben öğreniyordum. Dediğine göre oğlan bir gün sabahın köründe getirilmişti bulunduğumuz kata, Amca bir yoğun bakım deliğinde bir normal delikteydi, bu iki servis arasında hafızası her zaman yerindeydi. Ama parlak hafızasıyla övünmüyordu, biliyordu ki onu kurtaracak tek şey unutma gücüdür, ne yazık ki bu kabi-

liyetten yoksundu. Pembe giysili stajyer kızlar Maruf için ağladığı sırada o parmağıyla televizyonu işaret ediyordu, gaga burunlu bir senarist, ben solcuyum, ama yurt dışında Müslümanım, yurtta Müslüman değilim, diyordu, o an dişlerinin üst üste bindiğini fark ediyordum. Anlaşılan herif bu mantıkla filmler yazıyordu, ağzından çıkan şu bir tek cümlesi onu ve takımını sonsuz defa yıkmaya yetiyordu, yabancı topraklarda Müslümanlaşan solcunun üstünden başından kir pas akıyordu ve çok namuslu bir şey söylediğini sanıyordu. Emekli avukat Nevzat Esentepe ya da karısının döşediği hastane odamızda bile dünyanın kafasızlığı her yandan hücum ediyordu, küçük ölüm meleklerini bile etkisi altına alıyordu muhtemelen. Hasta yattığı yerde parmağıyla, ülke topraklarının dışında Müslümanlaşan solcu için kıcını gösteriyordu.

“Hayırdır, niye kendini atacakmış gibi pencerede duruyorsun,” diyordu hasta.

Geceye hakim olan çakallar uluyordu, derin bir anlayışa ve sezgiye sahip olan bu hayvanların mutlak güzelliği, benim sadece bir parçalanmaya ait olduğumu ele veriyordu, gerçekten inanacağım başka hiçbir bilgi yoktu. Gencin sesi çıkmazken ölü ağıtlarıyla kuşatılmıştı, belki en hakiki müdahale buydu.

“Biz dayanılmaz bir dünyaya doğuyoruz, ölürken de aynı dayanılmazlık devam ediyor, düşünürsen hiçbir anlamı yok...”

Çakalların, ağıtçıların ve kırmızı güllerin arasında iki yersiz yurtsuz insanın konuşması fazlasıyla müstehcendir, bu müstehcenliğe Amca'nın rahipler gibi tıraş edilmiş kafası da dahildi. Pencereden kömür karası isten başka bir şey görünmüyordu ve bu istilacı kara is bütün yaşamları basmış gibiydi,

hastanenin korkunçluğu dışarının korkunçluğuyla yer değiş-tirmiş gibi bir an sarardım.

“Gencin öleceğini sanmam,” dedi hasta, yeni bir uykuya geçmek üzereydi, “şimdilik hiçbir kemiğini oynatamasa da kaybedilmiş değil, ölmüş muamelesi yapılarak bir insan öldürülemez, ruhum bunları bana bir kuş olarak cıvıldıyor, bu boktan yerde ruhlar ve arzular canlıdır...”

Böylece uykunun eline geçti, büyük bir gizin içinde kaybolmuştu, o sıra hapları Mona Lisa ayakkabılarımla toz haline getiriverdim. İşte her şeyin şerefine. Bundan sonra topu atmış bir beden olarak ağıt yakıcıların arasına karıştım, odadan çıkışımı şeytan bile fark edemezdi. Bir grafitici olarak hastaların hatırına şunu yazmak gerekiyordu:

Hastaneler olay sıçar.

## İt Gibi Soğuk

Hastanede olay cereyanının altındaydık, tamamen buraya yerleşmiş gibiydim ve belli ki olaylar istediği şekilde eğip bükecekti bizi. Sayılı günler birbirine eklenirken Üniversite Hastanesi'nde de Peri Nacar diye biliniyordum, kimsenin hakkını yememek lazım, Nur Dedeci hemşireden narkozcuya kadar herkes adlar ve olaylar hakkında son derece duyarlıydı. Emekli avukat Nevzat Esentepe ya da karısının döşediği odamızda mutlu bile sayılırdık, sağlık dışında bir şeyimiz eksik değildi, soranlara sızlanmak için bir nedenimiz bulunmuyordu. Esasen her şeyi belirleyen hastanın ritmiydi, yaşam bu girdabın içinde bildiği gibi devam ediyordu, zaman zaman ağzın dilin olmadığı bir çöl ıssızlığına düşülüyordu. İşte o zaman her şey kapkaraydı, enerjinin tıpkı bir güreşçi gibi tuş olduğu anlardı. Harun Hoca'nın deyişiyle problemlili hasta ve onun yeğeni, yani Peri Nacar olarak garip bir romandan kopup gelmiştik sanki, ne Harun Hoca ne Tatar psikolog ruhlarımız hakkında bir karara varabiliyordu, belki fazlasıyla başıboş ve romantiktik. Son derece umutsuz bir ortamı, kırmızı gül bahçesiyle değiştirmiştik, bu demekti ki, bahçıvanlardan ve ressamlardan da değerli bir şeyler taşıyormuşuz meğer. Çiçek kokularıyla hayvan cıgıllıklarının birbirine karıştığı bir gece Enjoy, yay seni nereye fırlatacağını bilir derken haklıydı, kan kırmızısı güllerle açılmış bir patikadan, yay beni soğuk ölümün tarafına fırlatmıştı. Düşüğüm yerde başlangıca dair hiçbir şey olamazdı, yarasalar gibi hastanenin öldürücü beyazlığında kör karanlığı bulmuştum.



Nevzat Esentepe ya da karısının döşediği odamızdan arada bir bahçeye çıkıyorduk, hava her gün rüzgarlı, her gün sinirliydi, ama bu bahçe de başka bir alemdi. Kafeteryada tıkanan ya da hastalarının ihtiyaçlarını büfelerden temin etmeye çalışan insanlarla doluydu, çantalar, bavullar, paketler üst üsteydi, yani herkesin bir bagajı vardı. Bu bagajların bir kısmı doktorlara getirilen hediyelerdi, hastaları için en zaruri ihtiyaçların yanında en saçma sapan hediyeleri de yüklenmişlerdi, bu hediyeler muhtemelen; petek ballar, kravatlar, guguklu saatler, cevizli sucuklar (sadrizam yarakları) vesaireydi. Mahşerde insanlar bagajlarıyla dirilmiş gibiydi, bunun yanında belki de hafızaları bomboştı. Havada binbir doktor adı uçuşuyordu, ameliyatlar anılıyordu, bunların hepsi olaydı. Hastanede dünyaya ait terimler değil de bunların kopyası geçiyordu. Bedenlere gelince, canlılarla hortlaklar yan yanaydı, kimin daha hakiki olduğu ihtisas sahiplerinin bile bilmediği bir konuydu. Bagajların, hediyelerin, hortlakların, insanların, çimlerin arasında dolaşıyorduk, her köşe başında mutlaka mahrem bir şeyler konuşuluyordu, işte bir mahremiyet salgınının içinde yaşıyorduk, yok olmuş bir mahremiyetin yaşanması için yırtılan kıçları görüyorduk. Gözümüzün önünde açılmış, yarılmış kıçların, deliklerin hiçbir asaleti masaleti kalmamıştı. İşte bu asaletsizliğin arasında patilerimle süzülüyordum, yabancı bir alemini keşfetmenin mutluluğu kederle birleşiyordu gene, insanların son nefeslerini verişlerine şahit oluyordum, yayın fırlattığı yerde gördüğüm her şeye müstehaktım.

Rüzgarların yağmuru indirdiği bir gece, koridorlar ve sahanlıklar canlılardan çok hortlaklarla doluyken Harun Hoca'nın asistanı Kerim'i ortopedi hemşiresi Ruhat'la göreceğim tuttu, adam dudaklarını kadının düzgün parmaklarına yapıştırmıştı ve Kerim'in dudakları hala hemşirenin arının kokusunu taşıyordu,

bu küçük öpüşme, anlatılması imkansız düzüşmelerinin bir takdisiydi. İşte gördüğüm bu takdisle ürperdim, Kerim odamızda sık sık bulunmuştu ve müşahedelerini hırçın yazısıyla hastanın karton dosyasına yazmıştı. Grafolojiye bakarsak keskin bir zekası vardı, harflerin kuyruklarını kılıç gibi birbirleriyle çarpıştırması olgun kadınlara olan düşkünlüğüne gösteriyordu -Ruhat da bu el yazısından çıkıp gelmiş gibiydi. O an ikisi de kumar masasında her şeyini kaybetmiş insanlar gibi görünüyordu gözüme, anladım ki her delikte görünen sıradan aşklarla işleri yoktu, gecenin lanetlileri gibi taş kırma odasının oralarda yok olmuşlardı, muhtemelen mermer salona çıkıyorlardı. Bu mermer salon çinilerle döşenmiş, ama daha çok pembe rengin hakim olduğu bomboş bir alandı, her adım başı sanatsal bir sütun dikilmişti, belki eski Yunanlardan esinlenilmişti, bilmiyorum. Sütunların arasından süzülen iki hayvan gibiydiler, kürklerinin parlaltısıyla göz kamaştıran hayvanların atıklığına ve yıkıcılığına sahiptiler. Ölü sessizliği kahkahalarıyla bozulmuştu, peşlerinden köpürmüş bir arsızlığı taşıyorlardı sanki, konuşmaları ve çıkardıkları sesler en kuru yürekleri bile anlamsız bir telaşa sokardı. Aşkım lafının Ruhat'inkinden daha edepsiz şekilde söylendiğine hiç tanık olmadım, mermer salonu ve küçük pastaneyi rezilane bir şekilde inletmişti, sabahleyin buralarda dolaşan hastaların ve onların peşinde koşturanların bile etkisinde kalacağı bir tarzdı bu. Ruhat'ın önlüğü kan içindeydi ve ağzı ormandan yeni toplanmış çiğdemlerin kokusunu taşıyordu, gözlerinin kenarları, şakaklarına kadar mücevherler gibi parlayan rengarenk pulların garip bir deseniyle işlenmişti.

“Daha çok kan çıksın aşkım...”

Sayıklaması buydu. O kanlı haliyle bir tüy kadar hafıfmişçesine boşluğa ve çiğ aydınlığa üstün geliyordu. Ruhat bir yığın kırı kırık doktoru değil de Kerim'i seçmişti, ne bir aileye ne bir top-

rağa aitmiş gibi görünen adam bir nevi dip balığıydı, bu haliyle ortopedi hemşiresiyle doğal bir yakınlığı mevcuttu, dünya şüphesiz onlarsız eksik olurdu. Kerim esmerliğiyle bir Avrupa kenti olmaya çalışan bu şehrin insanlarından ayrılıyordu, yüzde yüz tam bir Magrip kanı vardı onda, kapkara gözlerinin uğursuz ışığında soyunun ihtişamını en aptal insan dahi görürdü. Görünen o ki Harun Hoca öbür asistanlarını şebeğe çevirirken Kerim'e gücü yetmemişti, ama bu konuda havlu da atmamıştı, her zaman bir atımlık barutu bulunurdu zira. Talih eseri taş kırma odasının civarlarında bu ikisine denk gelmiştim, hastaneyi gündüz olayları ve gece olayları diye ikiye ayırmak hepimizin karınaydı, bu ipincecik gizlilik izi, buzağı kıcı pambesindeki neşter yarıklarına benziyordu sanki, öylesine gerçekdişi. Tam onlar yok oldu derken, küçük pastaneye sürüklediler birbirlerini, ben yakında kocaman kıpkırmızı bir gülle bu gece olayını teneffüs ediyordum, hafiften bir baş dönmesiyle beraber, şarap içmediğim halde şarabın verdiği sakinlikle kuşatılmışım. Küçük ferforje sandalye ve masaların soğukluğu arasında Ruhât'ın sesi, bir delinin meram anlatmaktan azade sesini andırıyordu. O an bir örümceğe benziyordu, hareketlerini karanlık bir müziğin yönettiği ve hiçbir amacının olmadığı bu örümceğin, Kerim'i ve ölümü içine alışında mutlak mukaddesatla bir ilişkisi vardı. Donuk ışıkların altında arzudan yanan iki hayvanı kaçıracağım diye soluğumu tutmuştum, onların evreninin izahı yanıltıcıydı -bunu tüm kalbimle seziyordum, tabii olayların cereyanı bende ne kadar kalp bırakmışsa. Ruhât kesinlikle sarhoştı, iki adım ötesindeki metalik çöp kutusuna gitmeye bile gerek görmeyerek aynen hamamlardaki gibi mermer döşeli zemine kusuyordu; okuma yazmadan mahrum, ama doğuştan grafitici olan ot oğlan Emrah gibi Ruhât'ın kusmuğuyla şunu yazmak gerekiyordu:

Gel, şifayı ağzımda bulursun.

Dikkatsizlikleri korkutucuydu, kim bilir kaç hastanın gördüğü halüsinasyonlarının içinden dünyaya zuhur etmiş bu iki kişinin komik asaleti, dünya topu attığında geriye kalan tek insanlık hatırası olabilir. Ruhat sanki bu düşüncemi duymuş gibi bir gülüş patlattı, hayvanca inlediği açık açık duyuluyordu; işte o sıra kustuğu ağzıyla Kerim'in dimdik çavuşunu kutsayacağı tuttu, onu gözlerimle bir namluyu ağzına sokuyormuş gibi gördüm, biraz sonra beynini parçalayacağı bir silahla yakınlığı bu kadar olurdu insanın. Sonra aynı alet, Kerim'in aleti kıcına girdi kadının -kıç, fildişi beyazı ve harikaydı, o sıra Jenifer Lopez kıcı fanatikleri bir yerlerde aptalca neşeleniyorlardı herhalde. Veryüzü artık hiç istisnasız internet salaklarıyla doluydu, hastaydım ama, dünyanın her köşesinin aynı kapıya çıkan insanlarla dolu olduğunu biliyordum, paylaştıkları bok aynıydı. Kadın doğuştan güzel değilse bile, o andaki çekiciliği inanılmazdı, onda mesleğini belirten tek şey, ayağındaki yumuşak derili beyaz hemşire ayakkabılarıydı, bunun dışında bir geyik endamıyla çıplaktı. Çiğ aydınlığın ve sessizliğin peydahladığı varlıkları sonsuza değin geceye açıktı, işte o an Kerim ölümcül bir yumruk yemiş gibi yere düştü, içindeki musibetleri salmış bir adamın sevinçli kahıryla yakardı:

"Beni sadece tabiatımın oyunu diriltir, sürtükle sürtük olduğum sürece diriyim. Eseflenmenin hiç gereği yok, aşkım senin esirimin, kölen ve öküzünüm. İstedğini yap bana..."

Sonrasını duyamadım, anlaşılmaz bir şekilde haykırdı, -o sıra dediği şeyi anlayabilmek için canımı bile verebilirdim. Adamın bağrından çıkardığı çığlığın komikliğiyle büyülenmişim. Kerim yüzünü Ruhat'ın bacaklarının arasındaki yuvaya yerleştirdi, kadının amının emilişi bütün saygıdeğer hareketlerin çok üstündeydi. İçimden bir ses, Maruf'un başında gördüğüm staj-

yerlerin de bu gece olayıyla irtibatları var diyordu, bilmiyordum belki de yanıliyordum. Sadece yayın gizemli hareketlerine inanan biri olarak bin bir olay, bin bir karmaşa, bin bir kombinasyon için hazırdım. Yönü tayin etme hatasına düşmüyordum ve bu konuda incelikle davrandığım da söylenemezdi. Hastane zevk çığlıklarının uyarıcılığıyla sarılmıştı, bu şekilde bütün gerçek olaylar yadsınıyordu, sabahleyin bu beyaz boşluğu, bu aptal salonları her zamanki gibi miskinlik doldurmuş olacaktı, röntgen filmlerinden, idrar tahlillerinden, kan ve şeker değerlerinden, hormon analizlerinden vesaireden medet uman koyu bir miskinlikti bu, sözüm ona mücadelenin daniskasını veriyor olacaktı. Bu düşmüşlükte Tanrı'nın sözcüsü doktorların elinden, yaşam ya da ölüm biletini çekmekti tek kader. Onları kötü görünüşleri ve çökmüş fizyonomileriyle her gün görüyordum, umutlarını tamamen tükettiklerinde başka bir varlığa dönüşüyorlardı, ama daha önce kesinlikle değil, ancak hiçbir şeyden hayır gelmeyeceğini anladıklarında, dinselliğe de kıçlarını döndüklerinde ilginç olabiliyorlardı.

Kerim başını kaldırdığında kadının sıvılarından dolayı ağzı, gözü, nerdeyse bütün yüzü ıpsıladı, bu görünüş onda hiç görmediğim bir muzipliği doğurmuştu, esmer uzun bedeni son derece esnek, saçları deniz karasıydı. Çok geçmeden gürültülü bir şekilde boşaldı, o an varlığı bir dağinki kadar somuttu. Dindarlar ya da aşıklar gibi olduğum yerde diz çöktüm ve gözlerimi kapattım, arkamdan bir sesleniş duydum -şükür ki Harun Hoca değildi, çünkü Hoca kedi yavrusu gibi miyavlayamazdı. Salome dansı yapacak bir dansöz gibi metrelerce siyah tüle sarınmış bir kız gördüm, onu nereden tanıyorum derken, ormandan tanıdığımı çıkarabildim. Orman yürüyüşlerinde pek de dikkatimi çekmeyen bu kızı erotik kılığıyla zor çıkardım, ormanın içinde kulaklarını dikmiş iki köpeğin eşliğinde eşof-

manlarla dolaşırdı zira. Köpekler onun değildi, ortalık malıydı, hatta site sakinleri bu köpeklere ad koyacak kadar ileri gitmişti, salaklar televizyon filmlerinden ilham alarak köpeklerden birine Alex ötekine Toni ismini vermişlerdi, işte bu televizyon kültüründen fırlayan dandik isimlerle dolaşan iki köpeğin arasında görmüşlüğü vardı kızı, Alex ve Toni'den hızlı yürüyüşüyle kalmış aklımda. Tabii bu kim bilir kaç yıl önceydi, eskinin ormandan kalma bu görüntüsünün hastanede hortlaması normaldi. Kız hastanenin fare deliğine benzeyen eczanesinde çalışıyordu, hakikaten bu nahoş deliğe iki kişiden fazlası sığmazdı. Becerikli bir hareketle siyah tülü kafasına doladı, galiba bu da özgün dansının bir parçasıydı, o an kıza ne var ne yok kabilinden bir bakış fırlatmıştım, aşıklar ise birbirinin kollarında baygın düşmüşlerdi, tülün altından bakan bir çift kocaman göz, beni de aşıkları da kaçırmıyordu. Tanışmamız bir tuhaf oldu, tülün üstünden dudaklarımı öptü, kendine özgü bir öpüşme biçiminin olduğunu anladım, belki de o boktan eczane onu kışkırtıcı bir varlık yapmıştı, mezardan çıkmış biri gibi mutluydu, istediği her şeyi yapabileceğini sezdim. Harika ufak kıcını ve harika ufak memelerini siyah bir zarda gizleyen garip bir hayvanın şeklindeydi. Kız bir an benden koptu ve Ruhat'lara doğru seslendi:

“Hep dünyanın çok küçük olduğunu söylenir, hele zevk düşkünleri için daha da küçüktür. Hüznün ve şeytanın becerdiği biri olarak şunu söyleyeyim, bunlar bir daha unutmamın mümkün olmayacağı yeşil gözler...”

Ses tonu herhalde duyduğum en çirkin ses tonuydu, benim yerime sofı biri olsaydı, utanmadan arlanmadan uzaklığının cezasını sesiyle çekiyor derdi; halbuki cezanın ve günahın semtine uğramadığı biriydi, ikisinden de korunmayı başarmış nadede kişiliği akıllıları ve ahmakları da cezbedecek değerliydi.

“Sülün, canikom bu karı için o kadar hevesli olma,” diye kükredi Ruhat, küçük kızına nasihat veren bir anne gibi iticiydi, işte o an siyah tüllerinin arasından kızın bembeyaz teni ortaya çıktı. Gözlerime inanamadım, ısırtıklar ve yara izleri onu insanlıktan çıkarmıştı, ölüm oyunundan çıkmış gibiydi, bilmiyorum bir tür gaziydi belki. Sadece yüzü mutlu bir çiçek kadar tazeydi, bunun yanında çenesinden göğsüne kadar uzanan ve sürüngenler kadar iğrenç bir yarası vardı, bu yaranın her an kırmıldadığına kalıbımı basardım. Halinden hoşnut bir vaziyette kan oturmuş kalçalarını salladı, dudaklarının sıcaklığını hala kendi ağzında duyabiliyordum. Sülün yaralı bir Salome’ydi, ve ortalarda Yahya da görünmüyordu, onun için aynı zamanda Yahya’ydi demek çok saflık olurdu. Acıdan ölmüş ve bu şekilde yeniden doğmuştu, dünyayı lanetlemek için bir yığın sebebi vardı. Çılgın bir fikirle Sülün’ün çok akli başında görünen Harun Hoca’nın bir kurbanı, yani eseri olabileceği de aklıma gelmedi değil. Ruhat’la Kerim alelacele hastane uniformalarının içine girmişlerdi, bu beyaz giyen melekler elimi tutuyorlardı, nabzım ve ateşim normal görünüyordu, terlemeye gelince onlar benden daha terliytiler. Sevimsiz yeryüzü çok iyi bildiğim mukaddes kokularıyla çekilir hale gelmişti, tekelikleri yerindeydi. “Küçük bir itiraf,” dedi Ruhat, “aşkın ve arzunun girmediği delik yoktur.”

Lafını düşüncesiz bir kahkahayla böldüm, gözlerimle gördüğüm hiçbir şey için ne bir açıklama ne de analiz kabilinden bir şeye ihtiyacım vardı.

“Bu memur şehrini koca bir buz kütlesi sanıyordum ben, yürekleri de sevişmeye yarayan organları da donmuş gibiydi, topyekun bir ölümlük değil miydiniz. İç Anadolu’nun kayaları... (bir an benim de şehvetli Ruhat gibi kusacağım tuttu, dünya yerçekimine direnen cüceler gibi kasılıyordu) Batıya yaklaştık-

ça suratına bakılmayacak burjuvalar çöplüğüne düşer insan, duyarsızlıkları üst mertebededir, hiç delikleri yokmuş gibi davranırlar. Kalksın da bu abidelerin de aşk oyunları olsun, bir cesedi bile baştan çıkarabilsinler...” dedim, bu üçlüyle başa çıkılmayacağını bile bile.

“Onun oğlu, kızı ve bir de kocası var,” dedi Sülün, sevimli kafasını dikerek ve benim Ruhat hakkında pek bir şey bilmediğimi sanarak, “hatta şu sıralarda babaanne bile oldu, ama işte kim der Ruhat bir babaannecik, torunlara karışmış bir ihtiyarcık. Babaannemiz Kerim’in nişanlısını da baştan çıkarmaktan kendini alamadı, dünya bir yana, bu çapkın karı bir yana.”

Kafamın az çok karıştığını itiraf edeyim, o karışıklıkla şunlar çıktı ağızımdan:

“Ayy bahsini ettiğin nişanlı sen misin yoksa, hayır inşallah değildir.”

“Elbette öyle. Hatırlıyorum da nişanımızın doya doya tadını çıkarmıştık, Kerim, ben ve Ruhat. Şanımıza yakışmıştı. Ama bebeğim ben bir şey yapmamıştım ki, dedikleri gibi kendimi bırakmıştım sadece. Herhalde buna kontrolden çıkış diyorlar değil mi babaannecik,” dedi Sülün mutlu edasıyla.

Hiç kimsenin sırrına vakıf olmamak gerek, şu an siyah tüllere sarınmış bir nişanlının bile, ama gene de bu nişanın müsebbibi Ruhat olabilir mi diye çılgın bir fikre kapıldım, ortopedi hemşiresinin sınırlarını kim bilebilirdi. Hemşirenin biri Kerim’i anons etti ve Kerim nişanlısını da yanında sürükleyerek ortadan kaybıldı. Ruhat uzun kirpiklerinin eziyetini daha da perçinlediği bir yüz taşıyordu, her haliyle acı meyveleri hatırlatışı, insanına göre değişik hisler uyandırırды mutlaka. Gülüşünde bir incelik vardı, diyeyim ki, namus budalalarında olmayan bir tarzdır bu, belli bir yaşa gelip de eğlenceli hallerini kaybetmediklerini sanan kadınların bilmediği bir şeydir, çünkü Ruhat’cık onlar



gibi most랄ık olmamıştır hiç. Yüzünde rimelinden başka bir gram boya göremedim (belki daha çok boyanmalıydı, altın sarısı parlak renkleri seçmeliydi, t y gibi eller onu giydirmeliydi falan), acıdan kasılırmış gibi bir hareket yaptı, karanlık bir gökyüzü, kendine yönelik bir tehditti. Sesine hiçbir güzellik katmadığı halde buğumsu bir hafiflik seziliyordu;

“Senin İç Anadolu kayalarını benden daha iyi kimse bilemez, bir an bu kadın ne saçmalıyor diye düşündüm, elime düşmüş bir talebeye daha katlanamam. Sevgili Peri Nacar, amcanı ve seni kısa zamanda tanıdık, Sülün için düşündüğümü senin için düşünmem imkansız. Her şeyiniz apayrı, mutluluğ  bile ayrı anlarsınız. Onun mutluluk dediğı Kerim’dir, halbuki eczanenin deliğinde asla elde edemeyecekti onu, mutluluğ  parmaklarının arasından uçup gitmiş olacaktı. Ne acıklı değıl mi, bu melodrama izin mi vereceğimi sanıyordun, komik olma...”

“Ama Ruhat, melodramdan kaçarken başka bir melodrama düşülür...”

“Sikilsin bütün melodramlar, yazılan her sahne olayı da sikilsin sağılamından, kim birileri için bir şey yazıyorsa anında sikilsin, tabii yazgı da.”

Ağzım açık kaldı, baştan beri her şeye eşlik eden pastanedeki vanilya kokusu hastalık kokusuyla birleşmişti, pastane tezgâhının bir yerinde, hayatla ilişkileri kesilmiş ölülere yapıldığı gibi beyaz bir örtünün altında şekerlikler ve peetelikler gizlenmişti. Eminim ki bu  l me özgü görünüşü Ruhat benden önce keşfetmiştir, hastanede insan gözünden en uzak köşeye, yerin dibine inş edilmiş morga inmeye hiç gerek kalmadan. Hemen o an, onun nasıl koltuk değınekli bir s rt ğ  dönüşebileceğini de görüverdim, alev alev yanan gözleri bütün nemrutları tutuşturabilecek g teydi. Gecenin derinliğinden kopup gelmiş bu çılgın, duaya benzer bir şeyler mırıldandı, bir kurt kadar yaba-

ni, bir kurt kadar güzel dili sarhoşlar gibi ağzının kenarından taşıyordu.

Nevzat Esentepe ya da karısının döşediği odamıza süzülürken zaman durmuş gibiydi, bu muhakkak yayın etkisiyle olmuştu (bunu ancak Enjoy bilebilirdi), garip olan şu ki, kendimi hiç de dermansız hissetmiyordum, yağmur hastane odalarına ninni gibi doluyordu. Bunun yanında iyice kulak verildiğinde ancak ormandaki ıslak ağaçlardan çıkabilecek keskin bir ıslık sesinin izi yakalanıyordu, derinden ve neşeli havasına bakılırsa, yaşamdan başı dönmüş birinin eseriymiş, pastanedeki gece olayından sonra gelen yürek burkulmasının bir devamıydı yüzde yüz. Bir bebek gibi parmaklarımı emdim, korkuya mahal yoktu, derken, ağzımdan çıkardığım parmaklarım gözlerine perde inmiş yaşlı bir kör gibi soğuk duvarları yokladı, duvarlar pis ve soyuktu. Bir grafitici olarak feministlerin sahiplendiği korku moruyla şunu yazmak gerekiyordu:

Mutluluk için Ruhat'a yazılın.

Hemşire kabininin önü bomboştur, içeride Nur Dedeci hemşire uyukluyordu, elektrikli ocağın üstündeki çaydanlığı, küçük televizyonu, örgü şişleri ve yumakları, duvara yapıştırdıkları dua eden Yunus Emre ve şarkı söyleyen Sezen Aksu posterleri, onüç litrelik pompalı su bidonuyla mutfakla oturma odası karışımı bir yerdi, ne var ki evdeki yatağından uzaktı Nur Dedeci. Bu küçük meleklerin hepsinin de suratında (Ruhat hariç) aynı kahır vardı, vatanından sürgün edilmişlerde görünen aynı ifade, aynı acı. Trajedileri neydi bilmem, çektikleri çile neyse bunlara anlayış yerine anlayışsızlık bağışlamıştı, üzülmenin yetmeyeceği bir katılık. Çocukça bir heyecanla camların ardındaki bu kahırlı suratı seyrettim, ilham alınacak hiçbir şey yoktu, dostane bir havaya bürünüp ağzını açsa bu katı ağızdan çıkacak retoriği çok iyi biliyordum, o yüzden uyuması daha

iyidir diye düşündüm. Dünyayla ilgilenmeyen tiplerdi nihayetinde, kendi konuları olan tıpla bile ilgilendikleri zor söylenir. Karşı oda da doktorlar odasıydı, orası da aynı şeydi, orda da aynı milli zevk görünüyordu, içlerinden biri duvar panosunda kendi internet sitesini haber vermişti, piyasa psikologu bunlarda narsistik kişilik bulurdu muhtemelen. Sonradan öğrendiğime göre, Harun Hoca'nın ekibinden her gün gördüğüm bir kız da bizim Tatarın hastasıydı, Arap saçına çevirdiği bir sevgi sorunu varmış kızın; başlarda çok masummuş gibi görünen sevgi sorununun, paralı psikologla yıllarca sürecek görüşmelere gebe kaldığını nerden bilsindi. Merkezinde kızın erkeğinin bulunduğu çember kim bilir nasıl büyümüş, nasıl halelenmiştir, ancak basitleştirmekle çıkabilecekleri psikoloji ve özel hayat çamuruna ikisi birlikte gömülmüşlerdi yıllarca. Amca'ya da çok sinsice bir bekarlık çemberi icat eden bunlar değil miydi, iyileşmemesini bekarlığına ve yuvasızlığına bağlayan bunlardı işte, yeryüzünü bu ruhsal hergeleler kuşatmıştı, meğer hepsinde de ne biçim bir psikoloji aşkı varmış. Bunların okuduğu gazetelerde de aynı kendilerine benzeyen salaklar, (sağlık danışmanınız deniyordu bu sürüye) evliliğin ömrü uzattığını vaat ediyordu, yaşam kalitesini arttırıyormuş kutsal evlilik. İman ettikleri teori buydu. İşte o sıra Ruhat'ın çılglığı bir yerlerden duyuldu, üçlünün gene bir araya geldiğini anladım, edepsizliklerinin üstünde Sülün'ün kara tülü uçuşuyordu, uçuşan tülün göksel bir uyarıcı, bir işaret gibi görüldüğünü itiraf edeyim -mahareti o kadar fazlaydı.

Gece yağmuruyla titreyen kapkara göğün altında, sayısız deliği ve iflah olmaz insanlarıyla bir azap yerine benziyordu hastane, her santimi vakanın kendisiydi, acz içine düşmüş doktorların ve hasta yakınlarının yaptıkları gibi, bunlarda herhangi bir suç ya da günah aramak boşuna olurdu. Uzun ve çevik adımlarla

Ruhat'ların seslerinin peşinden bir üst kata çıktım, doğaldır ki her katta aynen Nur Dedeci gibi uyuklayan hemşireler vardı, bu da bazılarımızın işine geliyordu. Aslında onların uyanikken bile ayakta uyuduklarını söyleyebilirim, hatta bakarken bakmadıkları bile doğrudur. İşte tam o sıra bir yalvarma sesi duymam hiç de tuhaf olmadı. Bu yakarışın ne anlama geldiğini araştırmam bile gerekmedi, tam karşımda duruyordu zira. Altına sığınmış bir kördü bu, ve yıkanmak için yalvarıyordu. Yemin ederim basit arzusunu yerine getirecek hiç kimse yoktu ortalıkta. Adam bok içindeydi ve gözlerinden sicim gibi yaşlar iniyordu, sonra ben de ağlamaya başladım. Gök gürültülerinin ve bok kokusunun arasında ağlıyorduk, mavi gözler diyordum, mavi gözler, mavi gözler. Dünya durasıya kadar ağlayabilirdik, her şey buna uygundu, dünya sırf bunun için yaratılmıştı. Kör tir tir titriyordu, ayağındaki terliklerin içini bile bok doldurmuştu; gariptir, bu muazzam manzaranın karşısında bir gram öfke duymadım. Adamı hastanede anlatılanlardan tanıyordum (zaten hastaların hayatı hiçbir şekilde gizli kalmaz, hem de çok acımasız bir şekilde gündemde durur, mahkemeye ya da gazeteye düşüldüğünde görülen bir çirkinliktir bu), bu kör hayatını milli piyango bileti satarak kazanmıştı, insanlara beyaz talih kuşuyla şans dağıtmıştı, işte milleti zengin edecek piyango biletleri elinde, para semtine uğramamıştı. Ülkenin en bilinen milli piyango satıcısı Nimet Abla kadar ünlü de olamamıştı ve şimdi de hastanenin birinde altına yapmış vaziyetteydi. Gençken güzel olduğu seziliyordu, ama bebekliğini tahayyül edemiyordum, beş yaşına kadar dünyayı görmüştü, yirmilerinde de dünya evine girmiş ve üç çocuk sahibi olmuştu. Bütün erkekler gibi üç kuruş için kazan kaldırırdı, pire için yorgan yakardı vesaire. Adama sadece Enişte deniyordu, bu kör, Ruhat'ın annesinin eniştesinin oğluydu, o yüzden Ruhat gibi her-

kes Enište diyordu adama. Enište'nin refakatçisi yoktu, Ruhât göz kulak oluyordu ona, körün karısı ve çocukları Ruhât her zaman hastanede diye topu ona atmıştı, sözüm ona bu şekilde gözleri arkada kalmıyordu, aile de ziyaret günleri Salı ve Pazar olmak üzere haftada iki kere bir saatliğine görüyorlardı körü, o da sıralarını sava sava. Çocukları hakkında biraz izahat vermek gerekirse; iki oğlu cimrilik şehrinin tanınmış içkicilerinden di, bulurlarsa garsonluk, şoförlük gibi geçici işlerde çalışıyor ya da hiç çalışmıyorlardı, ortak görüşe göre çalışmamaları çalışmalarından hayırlıydı. Karı koca sık sık Allah'a ne kabahat işlediklerini soruyor, tabii hiç bir yanıt alamıyorlardı, Tanrı onlara yokmuş gibi davranıyordu -düşünürsek bu zaten bilinen bir üsluptu. İkisi de askerliğini çoktan yapmış bu oğlanların son gözdeleleri internetti, eve iki ayrı makine alacak kadar hırs göstermişlerdi, saatlerce bilgisayarın başında oturuyorlardı, körün karısının gözlemine göre o aletin başından ne zaman kalksalar banyoya koşup yıkanıyorlardı. Çocukların anneleri de dahil herhalde bu yıkanmaların ne anlama geldiğini herkes biliyordur. Ama gene de internetten Allah razı olsun, kadının evlatlarını içkiden uzaklaştırmıştı. Kızlarına gelince, kendini paralı ve bekar gibi gösteren bir adamla yirmisine ayak basmadan bir evlilik yapmıştı, adamın imam nikahlı bir karısı ve küçük bir oğlu olduğu sonradan ortaya çıkmıştı, evet sonradan deniyordu ama bu yalandı, açık göz anne yaptığı araştırmalarla herifin foyasını çoktan açığa çıkarmıştı halbuki, ne var ki, aşık kızına söz geçirememişti, evlilik üstüne evlilik olmaz dediyse de kızın gözü dönmüştü bir kere. Anne araştırmacı gazeteciler gibi adamın imam nikahlı karısını bir güzel deşifre etse de, kızını bu saçma izdivaçtan vazgeçirmeyi başaramamıştı. Kızın eskiden beri keçi gibi inatçı olduğu söylenirdi, bu durumda bile ortalığı toz pembe görebilmişti. Damat bir kaç yıla varmadan malulen

emekli edilecek kadar hastaydı da, çok safça, organları bir bir cürüyen ciğersiz adam deniyordu bu kişi için. Kader işte. Kız bu ciğersiz adamla evlenmiş ve keçilikte kendinden aşağı kalmayan bir kız çocuğu doğurmuştu, bu iki gariban ciğersizizin dayacağını da bol bol yemişti, halbuki genç ve hayalci anne kocasından çok daha iri yarıydı, esasen iki erkek kardeşinden de iriydi kız, mavi gözlüydü, çok güzeldi. Kör ve karısı Balkan göçmeniydiler, kızları çok güzel, erkekleri de içkici olurlar göçmenlerin, ama bu cimrilik şehrinde tek iç açıcı şey de onlardır. Göçmenleri olmasa Eskişehir tam anlamıyla çirkinliğe mahkum olurdu, tam anlamıyla yüzüne bakılmayacak bir yer olur çıkardı. Çok eminim bundan. İşte bu göçmen kız, bir kaç yıl sonra çocuğunu alıp annesinin evine dönmüştü, ilerleyen günlerde de ciğersizden boşanmıştı. Anne ancak evinin salonunu tahsis edebilmişti geri gelen kızı ve torununa, erkek kardeşler odalarından feragat etmemişlerdi.

Nihayetinde Enişte'yle psikologların uğraşması gerekmemişti, adam kördü ve her şey yolundaydı, bu yüzden sadece kalınbağırsağını iyileştirmeye çalışıyorlardı bu gözleri görmeyen aile babasının. O sıra bir delikten Sülün çıktı, siyah tülü yer yer parçalanmıştı, yüzü değişmişti, bu değişikliği yaratan kazınan kaşlarıydı, suratı geceleyin parlayan pürüzsüz ay gibiydi. Ne var ki sesinde hiçbir tatlılık hissi yoktu, kendinin sonsuza değin neye mahkum olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyordu.

“Gözler, gözler olmuş iki kan çanağı...” diye seslendi, yilankavi bedeni ve kara tülleriyle kendine özgü bir dans tutturmuştu, ama daha çok bir titremeydi sanki, komik tabii, tıpkı adı gibi, elleri ve ayakları bağlanmış bir kuşu çağırıyordu Sülün. İşte o sıra kör feryat etti:

“Alın beni bu karanlığın elinden, gözleri çıkmış bir domuza göstereceğiniz son bir hürmet kalmıştır belki. Ulu Rabbim iyi ki bize yürekleri göstermiyorsun, gördükler iyi ki sadece bok...”

“Ruhat!” diye uludu sonra, körün sesiyle gülle gibi bir yere fırlatılmış olduk, meğer bizi acının yörüngesinden çıkaracak tek kişiymiş, Sülün’ün kara tülü körün üstünde uçuşuyordu, çılgın gibi Ruhat’ı çağırıyordu. Elimin ayağımın koptuğunu itiraf edeyim. Sülün, bok denizindeki seyahatiniz başladı, diyordu, alabildiğine içtendi. Çok geçmeden Kerim nefes nefese peşinde koca bir karaltıyı taşıyarak, bir müjdecî, kutsal bir elçi gibi yanımızda bitti, tıraş olduğu anlaşılıyordu, bedeninde bir tek kıl bulamazdık. Boynuna ip geçirilmiş Ruhat’ı bu şekilde göreceğim aklıma gelmezdi, köpekler gibi dört ayak üstünde, komutası da Kerim’deydi. Gözleri kocaman siyah halkalar şeklinde boyanmıştı, nefis bir kürkün içindeydi. Sırıltmasından mutluluğu bulduğunu bir ahmak bile anlardı.

“İhtiyarcık, ah ihtiyarcık...” diye inledi, boynunu kesen ip yüzünden konuşmakta zahmet çektiği görülüyordu, “seni seviyorum, yerde sürünürken bile seviyorum seni, işte şu adamın kıcını yalarken de sevmekten başka bir şey düşünmem. Aşk meyvesi olarak çıkmadıysam da dünyaya ebedî aşığım. Güzelim siydir beni şuraya, hadî siydir aşkım...”

Ruhat aynen köpekler gibi tek bacağına havaya dikerek bacaklarına ve ayaklarına işedi, Mona Lisa ayakkabılarım sidik içinde dikiliyordum. O sıra fark ettim ki hastanenin kurulduğu Hasan Polatkan Bulvarı’nda şiddetli bir yel esiyordu, pencereleri yalayıp geçiyordu, belki bu da kendine göre bir ihtirastı. Sözüünü ettiğim ihtiras körü de yokladı ve şöyle bir titredî, alık ifadesi değişmemişti. Ruhat’ı siydiren Kerim’in erkeksiliği garip bir hava yaratıyordu, kadınlara hiç rahatsızlık uyandırmadan ölmesini söyleyebilir, onlar da ölebilirdi. Bu hareket ne kafasız-

lğa ne başka şeye girerdi, Ruhat'ın ve Sülün'ün erkeği açıklanamayacak şeylerle yüklüydü. Uzun boyu ve esmer çehresiyle gerçek bir aşıktı, istediğinde her şeyi yüzüstü bırakıp giderdi. Ama nereye gidecek olursa olsun ilk bakışta tanınacaktı, hakkında kimse yanılmayacaktı. Onu yanmış teni ve ince süveterleriyle bir deniz kenarında tahayyül etmek hiç de zor değil, kör bile olsak beyaz reçine kokusundan çıkarabileceğimiz biri.

Körle yani Enişte'yle kendimizi umumi helanın yanında bulduk, tabii orası da bakımsız, süfli bir delikti, sadece çatlak fayanslara bakmak bile insanın midesini alt üst etmeye yetiyordu. Beyaz küvetin yanında koca koca hortumlar ve lastik çizmeler gözüme çarptı, ampulün kirli sarı ışığında her şey çok çirkindi, herhalde kör olmaktan pişman olunmayacak bir geceydi.

"Neyse ki mezara bu şekilde girmeyeceğiz, dinimiz düşünür her şeyi, çok titizlenir üstümüze..." diyordu Enişte.

"Şüphesiz!" diye bağırdım, ilahi bir güçle körü küvete bastırırken. Adam çıplaktı, çaresizce cırlıçıplak ve çaresizce boku yemişti. O esnada Sülün'ün ıslığını duyduk, karga sesiyle seslendirdiği şarkısı şuydu:

sıcak güneş çıplaklığımızı ısıtır  
çocuğun biri bir bilmece sorar  
anamızın karnındayken de sevdalıyız  
sevdalar ki başımıza ne çoraplar örer  
hey Peri Nacar öpeyim kukunu  
hey Peri Nacar, hey Peri Nacar

Sesinden etkilenmemek mümkün değildi, herhalde Sülün ormanda da böyle şarkılar söyleyip geziyordu, hatta sabahleyin tıklıldığı o daracık eczanede de böyleydi, Enişte ise eline geçir-



diği bir sabun parçasını (neyseki hastalara sabunu esirgemişlerdi) bilir bilmez her yerine sürüyor, gözlerim doluyordu. Ağarmış kollarını köpürtüyor ve bembeyaz köpük boka karışıyordu. İşte o esnada azman gibi bir hastabakıcı çıktı ortaya, kalın kollu, kalın bacaklı ve kalın kafalı bir adamdı. Helada gördüğüm lastik çizmelerden giyyordu, ağzı bir tencere gibi yemek kokuyordu, ama hamaratlığı üstündeydi, ne yapılacağını biliyordu en azından. Kestirmeden bir soru yöneltti:

“Hastanın yedek donu gömleği var mı?”

“Hastayı hemen çıkar soğuk sudan, nasıl morarmış görmüyor musun...”

Hastadan Ruhat’ın sorumlu olduğunu belirttim, haliyle don gömlek meselesini o bilirdi. Hastabakıcı Enişte’yi peştamala benzeyen bir şeyle kurulayıp üstüne de bir ameliyat gömleği giydirdi, sonra karşısına geçip eserine güldü, gülüşü içtendi, arada bir de bana göz atıyordu. Her göz göze gelişimizde komikliği daha çok fark ediyordu sanki, hastalar arasında görüp geçirdikleri onu katılaştırmamıştı belli ki. Sonra Enişte’yi bir bebekmiş gibi kucağına alıverdi, öyle yolu tuttular. Boklu giysilerin imha edilmesi işleni de hasta bakıcısına kalmıştı, çok geçmeden Enişte yatağındaydı, aynı odayı paylaştığı ve sırt üstü yatamayan adarnın istifini bile bozmadığı görülüyordu oysa ki, ocla arkadaşı gelmiş geçmiş en çenebaz insanlardandı. “Ruhaaat!”

Enişte de duydu bu seslenişi, kalbi yerinden çıkacak gibiydi, bu hastanede muhtemelen her hastaya bir haspa düşüyordu, işte bu hesabın içinde uykuya daldı, ailesinden uzak, yavrularından uzak, en önemlisi yedek bir dondan bile mahrum uykunun eline esir düştü, masallardaki gibi kocaman dudaklar onu içine çekti, dünyadan nasibini almış biriydi. Bundan sonra hastane tam bir sessizliğe büründü, gençten yaşlısına herkes

mort olmuş gibiydi, gene de beni bu ölüm sessizliğinin içinde ayakta tutan garip bir arzu vardı, peşinden gittiğim tek gerçek şeydi. Ruhat'ın siydiği ayaklarımla Nevzat Esentepe ya da karısının döşediği odamızda dikiliyordum, Amca sonuna kadar açtığı ağzıyla korkutucu bir şekilde uyuyordu, karnındaki tuhaf şişlikle hangi yollardan hamile kaldığı anlaşılmayan bir iskeleti andırıyordu. Paralı odamızda umumi taraftan farklı olarak sıcak su vardı, işte bu sıcak suyun içine girdim, Adana tarafında, kısaca Mona Lisa'daki banyomda kim bilir kimler cirit atıyordu, manyaklar tarafında gecenin bu saatinde binlerce tirattan sonra yorgun düşmüş Enjoy Zümrüt'ün kollarındaydı mutlaka. İnsan onları bulduğum bu delikten bile hiç zahmete girmeden düşleyebiliyordu; Enjoy sevgilisine en komik şekillerde hitap ediyor olmalıydı şu sıra, bu da oğlanın ateşini yükseltiyordu tabii ki. Falcı sabah sabah milletin içinde, dermatolojik bir kremi sevgilisinin sivilceli yanaklarına sürerken Zümrüt'ün geçirdiği mutluluk kasılmalarına şahit olurduk. Yanaklarına krem çaldırmak kalksın da bu derece şehvani olsun, işte bu sıradan olaya kim var kim yoksa kulaklarını dikerdi, dile getirilemeyen şeyin kokusunu alırdı. Bir kadının asla erişemeyeceği kusursuz kalçalarıyla, Hint gülleriyle, limon dallarının arasındaki küçük sedire uzanan Enjoy, bir an dinlenirdi, bir an sadece cazibesıyla varolurdu. Bir grafitici olarak hastane duvarlarına şunu yazmak gerekiyordu:

Enjoy sen bir şıllıksın.

Her sabah gözümüzü açar açmaz Harun Hoca'yı ve asistanlarını görmek bizim için farzdı, asistanlar arasında kökleşmiş sevgi sorunuyla boğuşan kızla, Kerim de bulunuyordu, kısaca beş altı kişilik bir kadroydular. İçli dışlılıkları ne dereceydi bilmem. Hoca'ya göre Amca bir an yalnız bırakılmamalıydı, bu

konuda her sabah bana tam anlamıyla güvenmediğini belli ediyordu, aslında onun gözündeki ideal refakatçiye erişmek mümkün değildi, zannedersenem onun ideal refakatçisi dünyaya hiç gelmemişti. Hastane hocasının tıp dünyasında en sevdiği rol vicdandı, ayağımın tozuyla karşısına çıktığım daha ilk gün vicdanı oynadığını görmüştüm. Amca hakkında her şeyi öğrenmeye tek kelimeyle açtı, hastanın kusması ve pankreatiti ile ilgili soruları ustalıkla savuşturur, asıl içini yiyen kurtlara geçerdi hemen. Psikolojik vakasıyla ilgili bütün bilgileri toplamış sayıyordu kendini, bıraksalar bütün bir günü hastanın inişleri çıkışları pek belli olmayan gizemli hayatını düşünecek ve detayların içinde kaybolacaktı, cerrahımız netameli hastasıyla büyülenmişti, bu konudaki her tür sapıklığı gerçekleştireceğe benziyordu. Beyaz doktor gömleğinin içinde kurumuş kalmış kafasıyla itici bir çizgi film kahramanıydı sanki, hastalar krallığındaki eğlence sonsuzdu, sıkılmak ne kelime, can hıraş eğleniyordu. Gözlerinden acının değil şımarıklığının gözyaşlarını fışkırtıyordu, küçük bedeni nerdeyse bir anlamsızlık yapıtıydı. Sevgi ilişkilerinde karmaşık ağlar ören Tatar psikologun hastası kıza gelince, bu kız Aleviydi, adı da Durdu'ydu, ama herkes Dudu diyordu. Sorunlu kız Dudu başta olmak üzere hiçbir asistanıyla yakınlık kurmamıştı Harun Hoca, ne aşk ne dostluk anlamında, hepsinden uzaktı, işle aşkı karıştıracak insanlardan değildi, otoritesini her zaman kollamayı bilen bir kahramandı o.

Dudu ekipteki en efkarlı insandı, açık yeşil gözleri tevekkülün işaretliydi, kiminle karşılaşmışsa ilk önce ondan bir adım geri kaçmıştı ve bu seyir hiç değişmiyordu. Tahsili, terbiyesi, güzelliği yerindeyken lanetli seyrin neden değişmediği meçhuldü, hiçbir ilişkisi ilerlemiyordu Dudu'nun. Tatar psikologla bir beş seneyi devirmişti, bu süre zarfında ilişkilerinin hepsinde rezillik

yaşamıştı, hepsi de ayrı havalarda olan bu rezillikler kızda derin hasarlar bırakıyordu, öyle ki bazen on gün ne düş alıyor ne de üstünü değiştiriyordu. Bir sevgi başarısız, bir ilişki başarısızdı, ama bu durum gözlerindeki tatlı ışığı yok edemiyordu, hastanede çöle düşmüş avareler (belki de develer) gibi dolaşıyordu. Kendini tamamen kaybettiğinde kendinle asıl anlamda buluşacağını bilmiyordu, bu bilgiden mahrumdu. Psikologu da zaten onu ters yönde eğitiyordu, yani kendini kaybetmemesi yönünde. Bu birinci hataydı ve Dudu'nun mutsuzluğu dile getirilecek gibi değildi. Esasında şimdiden çoktan dile düşmüş haldeydi; hocalarından, körü yıkayan hastabakıcıya kadar vahim durumu biliniyordu, ilişkileri fiyaskoydu. Psikolog, Dudu meselesini çeşitli yönlerden irdelemişti, mezhep yönünden bile; Duducum, sen bizim Sünni çocuklardan daha serbest yetiştirildin, ama sonuca bak, diyordu. Böylece psikolog hiç de söylemek istemediği bir şeyi söylüyordu, bunu da bir grafitici olarak Doktorlar Caddesi'ndeki muayenehanesinin bir tarafına şöyle yazabiliriz:

Yeteneksizlik Sünnilerde olmasın.

Beş senedir derinlerde saklı olanı çıkarmayı çalışıyorlardı doktorla hastası, kız aslında neydi, bir yaratık falan mıydı, evrensel bilgiye sahip olmayan bir yaratık, kızın hayatının seyrinde tek bir istisna, fiyasko olmayan tek bir olay yoktu. Hayır, yüz akı hiçbir olay söyleyemezdi. Kızı her sabah asistanlar arasında görme muradına eriyorduk, hemen her zaman yabancılık hissiyle dolu kızın tarif etmek isteyen herkes onun için Türk lokumu derdi hiç istisnasız. Belki dolgunca bedeni için balık benzetmesi de yapılmıştır, işte milletin ağzıyla Türk lokumuyla, balık arası bir şeydi -esasen sıradan bir güzelliğe sahipti, her gün hastanede cirit atan yığınlarca kadından biriydi doktor

hanım. Tırnaklarının içi kirli değilse bile temiz de değildi, Çin yelpazelerini andıran gölgeli kirpiklerindeki rimel daima akardı, anlardık ki gizli bir yerde göz yaşı dökmeden edemiyor. Gerçek şu ki, bu kadar patetik olmaktan zevk alıyordu, beş senedir kendiyle uğraşan Tatar psikologun dilini edinmişti, aynen o bücür herif gibi hastalara canım, diyordu, gözlerinin kenarındaki akmuş kara boyasıyla herkes onun canıydı ciğeri-ydi. Çiğ beyaz teniyle en makul insanda bile bir tiksindirme uyandırdığını itiraf edeyim, giydiği en kalın giysiden bile yansıyan çiğ teni ona bir soğukluk veriyordu, kendini verdiği sevgi sözcüklerinin bile kapatamadığı bir soğukluktan bu, kısacası yılsı bir soğukluktan mustarıptı. Arkadaşlarıyla kafelerde dertleşmeyi severdi, geceleyin de türkü barlarda efkarını dağıtmaya çalışırdı, insanların kafasında çizdiği resim, gizlisi saklısı olmayan, başka bir deyişle içi dışı bir kız profiliydi, üstüne üstlük halk ezgilerine de duyarlıydı. Herkesin tiyatrodan kaçtığı şu günlerde tiyatroya da giderdi, şehrine konuşma için gelen yazarları da kaçırmazdı, o da herkes gibi gezgin konuşmacı yazarların hayranıydı, bu yazarların ürettiği metinler onun gözünde kutsal metinlerdi, ancak gönül insanların anlayabileceği kutsal metinler. Bunları okuduğunda sapıkça duygulanırdı, hele Son Opera şiiri onu tam anlamıyla komalık yapmaya yetiyordu, Son Opera yaklaşmaya cüret edilememiş bir sevgilinin oturduğu sandalye ya da havlusu üstüneydi, şairin bulunduğu imgelerle kızın başı epey dönerdi. Türkçe sözlü şarkılar da onu baştan çıkarmaya yetiyordu, örneğin bir Sarı Laleler şarkısı. Dudu'ya sarı lale getirecek bir sevgili ne zaman ortaya çıkacaktı bilinmez.

Kadın kalbi konusu bildiğiniz en hassas konuydu, unutmayalım ki bir yığın meslek sahibi bu kalpten ekmecek yiyor, hayatta kalmaları tamamen bu ince konuyla bağlantılıydı hep; tabii

sarı laleleri ancak rüyasında gören Dudu da bilirdi bunu. Kendi deyişle bir aşka ihtiyacı vardı, bir sıcaklığa. Her gün görmeye yazgılı olduğumuz kız, Nevzat Esentepe ya da karısının döşediği odamızda kendi havasında oluyordu, acı çekiyordu, sanki bir gorille boğuşuyordu. Rujun durmadığı çürük kiraz rengindeki dudaklarıyla belki de hiçbir aşk itirafı yapılamazdı, bu ağza ve ruha Lesbos şairlerinden hiçbir şey esinlenmemişti, karalar bağlandığında bile azgın bir yüreğe sahip olunacağını bilmiyordu. Bilmiyorum belki de dal gibi incecik bir delikanlı ona iyi gelebilirdi. Maruf gibi biri, genç hemşirelerin gözbebeği bir delikanlı buzları çözecekti belki, hastane sakinleri gözlerinde altın rengi patlamalar görecekti kızın ve kızın ilk defa güzel olduğu anlaşılacaktı, geçmişteki genç anne Elana'nın çekici umarsızlığından mahrum olsa da. Dudu'nun tozlu kilimlerle döşenmiş bir türkü barda dinlediği yanık bir kadın sesi şöyle diyordu türküsünde:

kader ağlarını çok sinsice örüyordu  
yarım havada leylekler görüyordu  
beyaz mintanımda güveler sevişmiş  
oy annecim, oy annecim, oy oy...

Hastanenin koridorlarında kraker, cips ve çayla tıkanan insanları geçmiş, yaz günündeki bir aşığı andıran Kerim'i geçmiş, paytak ördek gibi yürüyen Dudu'yu geçmiş, sedyelerdeki dilsiz ve sessiz hastaları geçmiş, çarşaf ve yemek arabalarını geçmiş, Sülün'ün deliğine, bir dolaptan farksız eczaneye ulaşmıştım; kız gene karalar içindeydi, kara tülüyle değildi bu kez, siyah boğazlı kazak ve siyah pantolonuyla son derece esnekti, fön çekilmiş simsiyah saçları misler gibi kokuyordu. Ağzında emdiği bir lolipopmuş gibi kurşun kalemikle öylece oturduğu komi-

ğime gitti, yağmurlar hala devam ediyordu, bir büyüünün küçük چراغı edasıyla taşa taşa yağın yağmuru dinliyor gibiydi, gerçekler ülkesini tanıdığı gibi sihirler ülkesini de tanıyan biri. Siyah kılığının içinde sadece yüzü ve elleri güvercin beyazıydı, gözleri Lesbos şairlerinin dediğı gibi altından daha altındı. Siyah tülünün altından gördüğüm yaraları bereleri bu haliyle görülmüyordu, elleri ve yüzü kapkara bir suyun üstünden yansıyan ayın emsaliydi. Küçük eczanenin perisi bir sürü kağıdı karalamaya başladı, herhalde bu da işinin bir parçasıydı. Amca'ya Harun Hoca ve psikolog tarafından depresyon teşhisi konduğu için, bir antidepresanın peşindeydim, bu mutluluk zehiri Amca'nın içtiğı suya damlatılacaktı.

O deliğē birden filizlenmiş ağaçların kokusu doldu, başımızın ucundaki ormandan yağmurun getirdiğı bu hediye minnet duydum, herhalde Nevzat Esentepe ya da karısının döşediğı odanızda da durum aynıydı, ormanın sağık kokusunun yakışmadığı bir ortamdaydık. O havasız dolaba bir sürü insan kafasını uzatıyor, bir şey soruyor, malumat alıyor, yahut bir istirahatda bulunuyordu, haliyle havada kağıtlar uçuşuyordu, kollar, kıçlar birbirine çarpıyordu. Kısaca bütün bu işler insanı sıkıntıdan patlatırdı, ne de olsa her gün aynı teraneydi. Ama ilaçlar ve pembe dosyalar perisi, orman gezintilerinde gördüğüm kadar rahattı, şu an bir tavşan gibi uysal görünüyordu.

“Üykumu alamıyorum,” dedi, kağıtlar ve ilaçlar karmaşasından, her yan insandan duvardı, etten bir kaleye hapsedilmişti. Her an insan kokusundan bayılmak mümkündü, ağır bir kokuydu bu, kirin, ölümün ve umutsuzluğun yapışkan kimyasını teneffüs ediyorduk, diri olmak, işte böyle kokmak ve gelecek akıllı olmak demekti. Doktorların yazdığı kargacık burgacık reçeteler Tanrı'dan ödünç alınan günler gibiydi, çoğı da Sü-lün'ün deliğinde bulunmuyordu, elde olan her ilaç için de

manyak bir takibat başlıyordu, insanın ömründen yılların çaldığı bir takibattı bu. Muhtemelen bir depresyon ilacının peşinde ben de bu takibata girecektim, esasında hastane ağının içinde çoktandır ayaktaydım, bu ağın kara oyuklarını, gediklerini biliyordum haliyle.

“Amcanın sağlık karnesi gerekiyor, bir de uzman bir doktorun vuracağı bir iki mühür...”

Kafamın üstünden birisi 1 YTL uzatıyordu Sülün’e, Hoydonk olsa daha sıhhi bir yolla kurtarabilirdi bu hastayı, öyleyse Hoydonk’un felsefesini bir grafitici olarak bu dolap gibi yere şöyle yazabiliriz:

Masrafa girmeye değmez.

Bitmişlik deliği, bitmişlik yuvası böyleydi, derken kim var kim yoksa herkesi ürküten bir çığlık duyuldu -esasında artık biliyordum bu çığlığı.

“Ruhaaat!”

Gözleri faltaşı gibi açıldı Sülün’ün, yüzündeki kan dondu, o deliğe nasıl misafir olduğunu bilmediğim talaş parçaları uçtu kopkoyu saçlarında, sanki narin boynuna bir mücevher takılıyormuş gibi ensesini dikleştirdi, kalbi kuşlar misali havalandı. Gafil avlandım, o denli heyecanlanması beklemediğim bir şeydi. Hemencecik, elini çabuk tutar mısın sızlanmaları başladı dolapçıkta, birkaç dakika sonra sabırsızlık had safhaya çıkardı, bu ara millet birbirini boğazlayabilirdi bile. Sarı keçi sakallı biri bir sirk hayvanıymış gibi gözlerinden ateş fışkırtıyordu, sakalının düzgün kesilmediği bile ortadaydı, fakat lider olacak her özelliğe sahip gibiydi, işte bu adam, dolap grubunu gemi aزیya aldrabilirdi, ağzından en saygısızca laflar çıkabilirdi, evet, mahalle ağzını açmıştı bile. Kulaklarına ve göz kenarlarına dikişler atıldığı dikkatimi çekti o esnada, dikişler yüzünden nakışlı bir



surattı bu, cep telefonunu ve araba anahtarlarını çocukların kıskandığı oyuncakları gibi bir elinde sıkı sıkı tutuyordu, belli ki onu dünyaya bağlayan dikişler, teyellerdi bu nesneler. Yüzde yüz, hey nakışlı dendiğinden insanın suratına bakardı doğrudan kendinden zekanın esirgenmediği ortadaydı. Sülün'e kızım mıyım diye hitap ediyordu, o daracık yerde çenesine bir nakış iyi gider, herif daha karizmatik olur diye düşündüm, kırlentler gibi işlenmiş dikişli nakışlı bir çene kimin hoşuna gitmezdi, o haliyle sanatçılar kıcına takılmaz mıydı hiç. İşte nakışlı olmak ne maceralara bilet almaktır diyordum kendime, adam hakkında o kısa zamanda bir fikir edinmek tabii ki kabildi, dolapçıkta görüldüğü kadardı nakışlımız.

Nakışlının istediği ilaç da yoktu Sülün'ün deliğinde, fakat adam kızın masasına vinç gibi yanaşmıştı, işi uzatması herkesin hakkını yiyebilen biri olduğunu gösteriyordu, bir an çıldıracak gibi oldum. Dolapta teneffüs edilecek bir gram hava kalmamıştı, insanın içini mutlulukla dolduran filizlenmiş ağaçların kokusu da mazi olmuştu işte.

"Bulunmayan ilaçlar için piyasaya çıkılır," dedim, adamın ne anlayacağını bile düşünmeden, bu arada kimsenin anlayışına hükmetmemek gerekiyordu, dolabın verdiği hüznle yek vücut olmuş gibiydik. Kaderin morarttığı insanlar gözüyle bakılamaz mıydı bize.

"Beyefendi neyse ki mezarlarınızı taze toprakla kapatıyorlar," dedi Sülün kurşun kalemiyle alnını kaşıyordu, "sorarım size nasıl göç edeceksiniz, nasıl bir ölümü arzuluyorsunuz, uzun yol mu, kısa yol mu. Şu çekmecedeki beni göz açıp kapayıya kadar dünyadan uçuracak şeyleri (bunların arasında bir saraçtan temin ettiğim ip de var) saklıyorum dersem inanın bana. Hayır anlamında bakmayın öyle, insan hiçbir zaman kininle karşılaştığını bilemez..."

Gerçekten bir harap duygusu çöktü adamcağıza ve iki kere kediler gibi yalanacağı tuttu, işte o zaman tek bir kadına hayatını adayacağı karakter özelliklerine sahip olduğunu anladım. Mutlaka bir kadının yönlendirmesine ihtiyaç duyardı, kalbinin derinliklerinde küçükken tanıdığı kadınların çıkmayan izleri vardı, onlara duyduğu hayranlıkla ezilmişti, bu minvalde geçmişteki bir sevgiliden bile ayrılmış saymazdı kendini. Ancak Enjoy'a has bir görüş yeteneğiymi belki şimdi şu başıma gelen, dizlerinde torunlarını hoplatma tutkusuyla yanan kadınlara özgü bir şeyler vardı nakışlıda. Nakışlı gibileri çocuk yapmaktan da hiç korkmazlardı, ama kadınlar sırf aptallıklarından çocuk için yanlış adreslere giderlerdi, işte bu yüzden zoraki yapılan mutsuz çocuklara mahkumdu hayat. Kimsenin kıcına takmadığı bu meseleyi birden bu delikçikte göreceğim tutmuştu. Dendiği gibi herkes kendi havasındaydı, adam nakışlı yüzünün aydınlatığı gerçekten habersizdi elbette, gizlice verdiği bilginin uzağında olması birden bir çekicilik kazandırmıştı ona. Böylesi tıkkış tepiş bir dolapta bu çekicilik fazlaydı, bu kadar mahrem bir bilginin elime düşmesine alışkın değildim. Sanki ufak bir kayıktaymışız gibi deniz tutmasına benzeyen bir bulantıya yakalanmıştım, buna ne kadar dayanırdım bilmem, gözlerimin önünde keçi sakallı nakışlı bir hüznün topuna dönmüştü, o sıra çalan telefonuna yanıt veriyordu, çok sinir bozucu bir şekilde aşkım lafı çıkıyordu ağzından, adamın aşk sözcükleri yumurtladıkça (ayrıca adları da Bicoşum, Mübüşim vesaire yapıyordu) bayağılaştığını görüyorduk, bu hızla bayağılaşmak ancak bir kadının güdümüne giren insanlarda görünürdü. O zaman çocuk yapmak için ideal erkekler, yaşamak için uygun değildir bilgisine eriyordum, bu da elleri öpülesi nakışlı sayesinde çıkıyordu ortaya, hep şu nakoşcuğumuzun eseriymi bun-

lar. Şimdi telefonunu kapatmış Sülün'e mahmur mahmur bakıyordu.

Aşktan anlayan insanları bulmak zordu, bu nakışlı başta olmak üzere herkes kendini aşkın içine dahil sayarken, esasında değildi, ne yazık ki böyleydi. Ruhat'ın elinde bu adam ne hale gelirdiye düşündüm, işte tamamen o zaman bir aşk yapıtına dönüşmesi olasıydı. O zaman bir grafitici yerine dövmeci olarak, adamın kulak derilerine şunu nakşetmek gerekiyordu:

Aşk yapıtı olmak için Ruhat'a yazılın

Nihayet nakışlı havasız delikten çıkabildi, soluğu dövmecide alması gereken bir adamdı, bunun yanında istikameti neydi bilmem. Tatar psikologun reçetesi de kağıt kargaşasında kaybolmuştu, bu olay da bana çok sıradan geldi, biliyorduk ki hastaneye düşmüşsek doktorlara değil Allah'a emanettik. Gariptir, ama bu doktorların da kabul ettikleri bir şeydi, Eskişehir'deki hastanede de böyleydi durum. Her şeyin birbirine karışması doğaldı; raporların, filmlerin, tedavilerin, yatakların, ölülerin ve bebeklerin, evet bebeklerin de birbirine karıştığı bir sistem yaratılmıştı, sadece hatalarla ayakta durabiliyordu. Kalpsizlik kol geziyordu. Sülün intihar ıvır zıvırını koyduğu çekmecesine eğilmiş bir şeyler arıyordu, bir köylünün en basit hareketleriyle koca bir tabancayı beynine dayayabilirdi o sıra, boydan boya kana bulanabilirdik. İşte her yerde kan kırmızısı güller bitiyordu, kalpsizlik bir silahmış gibi yere seriyordu bizi. İster istemez gülüyordum, gerçek şu ki, insana giden en iyi deyiş, kan kusturmaktır, hiç istisnasız herkesin bir kalpsizlik yapıtı olarak bir anıtı dikilebilirdi, bu abideler mezarlığını açık açık görebiliyordum. Kaşlar, gözler, bacaklar hiç de gotik değildi, gülmekten altıma yapabiliirdim, ne olduğunu anlamadan arkamdaki kapı kapandı. Sülün gizli bir mekanizmayla kapa-

tabiliyordu demek ki bu kapıyı, zaten bu ilginçlik olmasaydı bu hastane deliğinde kalmaya bile değmezdi.

“Offff...” dedi, sanki içinde karanlık bir kuş çırpınmıştı, “kollarına atıldığımız şey nedir Peri Nacar, rezillere neden böyle koşuyoruz sinek gibi ezileceğimizi bile bile. Sen de benim kışma takılacaksın, bilmez miyim hiç. Al kes bir damarını...”

Uzattığı bıçağa bakakaldım, yağmurdan sonra parıl parıl bir güneş küçük eczanenin içinde altın rengi haleler bırakmıştı, ufacık tozlar simli bir havaya girmişti.

“Damarını nı...”

“Evet canıkom,” diyebildi, nefesi sanki ağzımdaydı ve gözleri çakmaktaşı gibi yanıyordu, “uzağı görme yeteneğimin olduğunu biliyor musun, lanetli bir çetenin mensubu sayılırım, bizden kaç kişi vardır ki şu dünyada. Ruhat’ı bile it gibi titrettiğim olmuştur, Kerim’e gelince onun mahkumiyeti hiç bitmeyecek...”

Bir çeşit Nostradamus muydu anlayamadım, kahinliği aklımın ucundan bile geçmezdi; sahipsiz köpeklerle gezen ormandaki kız, siyah tüllere sarınmış aşık kız ve şimdi bu dolapçıktaki kız aynı mıydı, matematik çocukları nasıl donduruyorsa öyle donakalmıştım.

“Hayır, yaşama bağlıyım ben. İt gibi bağlıyım yaşama anlamıyor musun...”

“Biz yaşama bağlanamayız, kimse yaşama bağlanamaz, zira bağlanacak yaşam yoktur ortada. Şu kutsal yaşam, kayırılmadığımız ve sevilmediğimiz bir muharebe değil mi, her daim birbirimizin gırtlığındaız, anamızı, babamızı, kardeşlerimizi bir düşün, evet işte hepimiz birbirimizi yeriz, evet hepimiz yırtıcı hayvanız. Onun için aç gözünü, dünyaya getirilmemiz bir numaradır, işte intihar bu ilk kalles numaraya verilen bir cevaptır...”

Çirkin sesi kulaklara yapılan bir işkenceydi, sözlerinin acılığının tersine, yüzü yalanacak bembeyaz kremaları andırıyordu, işte o ara bıçağı masaya saplayıverdi, karşımızda erkeklik organı gibi dimdik duruyordu bıçak. Bıçağın üstüne el yazısı taklidiyle Mesut yazılmıştı, Sülün, çavuş Mesut'a aldırmadan kullandığı mekanizmayla kapıyı açtı, gerçekten insanlar birbirinin üstüne çıkmıştı, bize sapıklara bakar gibi bakıyorlardı. Eğrilmiş bacaklar, kurumuş kafalar, dökülmüş dişler görüyordum, meram anlatmaktan bitap düşmüşlerdi sanki, o hızla elleri kolları dolu insanların arasından geçtim, galiba katları karıştırıyordum, delikleri karıştırıyordum, yaşam kalsın da bu kadar cılızlaşsın. Nur Dedeci hemşireye benzeyen bir hemşire (bunun da Kafir diye bir kitabı okuduğunu görmüştüm, her biri anlayamadığım bir dünyaya aittiler) kıcını sallayarak geçiyordu, baldırlarından birinde bir bandaj vardı. Yoksul ailelerden geliyor, sağlık koleji imtihanlarına giriyor ve hemşire oluyorlardı böyle, aynı ailelerin kızları hemşire olamazsa gardiyan olurlardı, biraz daha dişini sıkanların polis olduklarını da görmüştüm, nerdeyse hepsinin birkaç tahtası eksikti, yaşam böyle yapıyordu onları. Kafalarında sadece, ev eşyaları, koca ve çocuklar vardı, başka hiçbir şey yoktu, bunlar için bacak kadar çocukken çabalama-ya başlıyorlardı, sonra haliyle o anlamsız ve yorucu çabaları yüzünden hak ettikleri bönlüğe eriyorlardı. Hakikaten bönlükleri korkutucuydu, bunun yanında dar kafalılıklarından kıvanç duyuyor gibiydiler, kıçlarından çıkardıkları muhteşem sıkıcılık gazıyla varolabiliyorlardı.

Koridorlar, ara merdivenler, asansörler insan kaynıyordu, Sülün'ü terk etmiş Amca'ya koşuyordum şimdi, ölüm ensesine çökmüş tanınmayacak hale sokmuştu Elana'nın sevgilisini, benim gözümde Münih çayırlığında elele duruyorlardı, hırçın bir yel yüzlerini dağlamaya kalkıyordu ikisinin. Esmer delikan-

lıyla genç anne bir veya iki sene birlikte olmuşlardı, o zamanlar da ölüm ayırana dek birleşmeye kalkan insanlarla doluydu her yer gibi o Alman kenti de, onlar aralarında hiçbir ant içmemişlerdi. Neden mi, aşka ve yaşama yaklaşıma şekilleri buydu çünkü, ölüme kafa tutmaya kalkışmamışlardı. Genç anne böyle istemişti, ailesinin tek esmer evladı Amca da. Sonra Alman kadınları da tanımıştı, onların hiçbirinin adı geçmezdi, sadece Yunanlı genç annenin adı vardı hayatında, bir de onda kalp kırıklığı yaratan Habibe'nin. Hafızın da deliler gibi aşık olduğu Habibe'yi defalarca görmüştüm, kah Eskişehir'de kah Bozüyük'de karşılaşmıştım bu kadınla. Amca'da yara açan Habiş'i, hiç tanımadığım Elana kadar sevmemiştım, buz gibi soğuk gelmişti bana, sadece çivili tezgâhında çalışırken, yumaklarının arasında perdelerini dokurken buzları eriyordu, ne bileyim çocuksulaşıyordu o zaman. Düzen, intizam ve dua insanı olarak yaşamayı tercih etmişti o, yaşlandıkça Kible'ye dönük saatleri artmıştı. Onca yıl yaşadığı hafız onu bugün de seviyor mu bilmiyorum, ama Amca'nın imkansız aşkı olarak tarihe geçecek perdecı. Habiş Amca'nın kadını olsaydı yüzde yüz böyle ibadet insanı olmayacaktı, hasta her zaman, sizin tarafın kadınları iyidir, derdi, Habiş'le anne tarafından akraba olduğumuzu hatırlatarak. Bütün bir ömrü böyle bir saplantıyla geçirmek hem son derece insani hem de son derece korkunçtu. Kısaca insanla ilgili olan her şey korkunçtu, Harun Hocaların, Tatar psikologların etrafında dönmeye heveslendikleri cehennem kuyularıydık bir nevi.

Dudu bir köşede nisaiyeden asistan bir kızı yakalamış içini döküyordu, hastane katlarında döktüğü içlerin sayısı belli değildi, şöyle üstün körü bakmayla bile ikisinin de Dudu'nun olayında kayboldukları görölüyordu, elindeki büyük boy su şişesi ağız kuruluşunu gidermek içindi yüzde yüz. Arada bir

gözlerini kapıyor ve kendine yüz vermeyen Tanrı'dan feyz alıyordu, canavarlaşıyordu o zaman, yüzüne bakılmayacak kadar çirkinleşiyordu. Sorun şuydu ki; Dudu kimsenin hayatına girememiş biri olarak ölmek istemiyordu, sihirli sözcük aşktı, işte o zaman kutsallaşacaktı, ancak kutsal Dudu şimdiki sıradan Dudu'yu öldürebilirdi. Esasında dünyevi sorun, başka türlü varolmanın bilinmeyişiydi, kişisel gibi görünen dertlerin hepsi evrenseldi, bu anlamda herkes hastaydı. Nerde olduğumuz önemli değildi, aynı gerçekle kuşatıldıktan sonra, ha Eskişehir'deki bir hastane, ha Karayipler'deki bir batakhane, ha En-joy'un dizinin dibi. Öyleyse bir grafitici olarak hemşirelerin baldırlarının rengindeki duvarlara şunu yazmak gerekiyordu: Kutsal aşk Dudu'ya krallığındaki en lanetli yeri çok mu görüyorsun.

Hastanenin bahçesi de insan doluydu, çimlerin ıslak olmadığı zamanlar mutlaka birileri yatardı bu çimlere, genellikle köylü kadınları ve köylü erkekleri yumuşacık çimlere cennetteymişler gibi uzanırlardı, sonra paketlerini açıp güzel bir kahvaltı da yapiverirlerdi orada. Küçük çocuklar ellerinde kaynamış yumurtalarla dolaşırdı, bu piknik manzarasını cumhuriyetçi bir aileden gelen Harun Hoca odasının penceresinden nefretle izlerdi, köylü toplumundan çıkamamışlığın acısını bizatihi o çekiyormuş gibi görünürdü yukarıdaki penceresinden. Yüreği kalkıp kalkıp inerdi, bu kasketli adamların, bu örtülü kadınların hayvan gibi yaşayışlarına uzun uzun bakardı kulesinden, her gün hemhal olduğu kişiliksiz iç organlardan farklıydı şu gördüğü panayırvari manzara. Ağızları doluyken konuşan bu kadınların ve adamların tümörlerini, iltihaplarını, kanserlerini hayvanca yaşayışlarına bağlardı, bedende peydahlanan yaraları, virüsleri sınıfsal bir ayrıma tutuyordu kendince. Alt sınıftan

bir sirozluyla, üst sınıftan bir sirozlu hastane koğuşlarında birbirinden ayrı yatarı, alt sınıflar kalabalık odalarda birlikte acı çekerlerken, üst sınıflar bilmem kimin döşediğı odalarda acısını paylaşacak kimse bulamazlardı. Bize gelince, Amca'nın Almanya geçmişinden dolayı Nevzat Esentepe ya da karısının döşediğı odamıza kapağı atmıştı, ama gene de her gün para hesabının içindeydik. Babama gelince, o asla paraya kıyamazdı ve her zaman halk için icat edilen ucuz şeyleri tercih ederdi, bazen bu işi çok ileriye götürür, halk otobüslerine ve minibüslere de binmezdi, her yere yürüyeceğı tutardı. Amca'yı yani abisini her zaman zengin, küçük kardeşi yani kendisini her zaman fakir yerine koymuştu, o sadece çocuk yönünden zengindi, iki kızı, bir oğlu vardı, ayrıyeten bir de torunu.

Karavana dağıtılyordu ve herkes kendini oda kapısının önüne atmıştı, tabii Dudu dışında. Asistan nisaiyeden esir aldığı kızı mutsuzluk evreninin içinde, o köşe benim bu köşe senin dolaştırmada hiçbir sakınca görmüyordu, haliyle bu muameleden başı dönmüştü nisaiyecinin. Böyle manzaralara alıştık, hastayı tekerlekli sandalyeyle defalarca böyle Dudulu manzaraların içinden geçirmiştim, ama o tepesinde bir uçak düşse onu bile fark etmezdi, Enişte'nin fiziksel körlüğü anlaşılabilir bir körlükken onun organla ilgili olmayan körlüğüne diyecek laf yoktu. Hastayı hava almak için çoğı zaman pedalları medalları bozuk bir tekerlekli sandalyeye bindiriyor ve bu körün yanından geçiriyordum, anlıyordum ki Dudu gene feci kazalara maruz kalmış, bir ilaç satıcısıyla giriştiğı bir macera sonucu olmuş bunlar. Kızın moralini çökerten bir gün kariyerist bir ilaç satıcısı, bir gün gemiciliğe ilgi duyan bir dişçi, bir gün esasında erkeklerden hoşlanan bir banka memuru vesaire olurdu, bunlar Dudu'yla önce bir kahve ya da bira içmek isterlerdi ve genellikle türkü barlarda buluşulurdu, o sıra çekilen bir horon veya



Ege zeybeği eşliğinde gelirdi kalp kırıklığı. Naraların içinde sıkıştırdı yüreği, bu adamların hiçbirisi aşkı veremezdi ona. Tanışmaları boşunaydı, böyle kafa yolunacak durumlara düşerdi, hastane koridorlarında şöyle dediğini duyardım: Kimse temiz aşktan anlamıyor, ilk geceden yatağa atmak istiyorlar beni. Tespiti doğruydı, ama Dudu'yu zor yatağa atarlardı.

Başka bir gerçek de bu erkek sürüsünün yüzde doksanının evli olmasıydı, Dudu hala parmaklarda alyans arayan eski kafalı biri olduğu için bu konuda da sık sık yanılıyordu, yüzüksüz heriflerin foyası ortaya çıkınca haliyle tekrar çöküyordu kız. Tatar psikologa gri gözlerini açarak şöyle soruyordu: Temiz bir aşk nasıl yakalanabilir, yoksa ben olmayan bir şeyin, bir hayalin mi peşindeyim. Soruları bitmek bilmezdi, idealist bir savaşçı olarak internette dünyanın aşka hazır bütün adamlarını gözden geçiriyordu, bu heriflerle konuşuyordu, tanışıyordu vesaire. Böylesine şehvani bir çabanın içinde suçlu gibi görüyordu kendini, televizyondaki Arena programında yakalanmış uygunsuz biri gibiydi bir nevi, her an teşhir edilmekten korkuyordu. Temiz aşkını dünyanın hangi deliğinde olursa olsun bulup çıkarmaya çalışırken sözcüklere sığmayacak kadar kirlendiğinin farkındaydı. İşin ilginç tarafı bu kadar kirlenmiş ve başarısızlık abidesi haline gelmiş birinin Tanrı'yla arasını nasıl iyi tutabildiği idi. Gerçekten Dudu'nun Tanrı'yla arası hiç bozulmamıştı, çocukken inandığı şekilde inanıyordu ona, bir inkarcı olacağına aşksız kalmayı yeğlerdi. Bunları kendi arasında çözmüştü, Tanrı affediciydi, ama toplumlar, uluslar değil, bir Arena programında doyumsuz flörtçü, sapık olarak gösterilmek en büyük korkusuydu. Tanrı'nın cehennemde sonsuza değin yanma cezası komik bir cezayken, insanların bulduğu cezalar korkunçtu asıl, insanlar cezalandırmanın daniskasını biliyorlardı, elleri her yerdeydi.

Yemek kaplarına hücum eden edeneydi, verilen yemekler hemen her zaman yağlı ve çiğdi, mesela ailece sevdiğimiz taze fasulyeyi burada zor yutardık, eti de usul olsun diye verdikleri belliydi. Aşçıların favorisi rostonun en kazıklaşmışını yemeye çalışırdık. Mideye insin diye yapılan bu yemekler çöpe inerdi, koğuşlardaki çöp kovaları ağzına kadar yemekle dolardı, kasalar dolusu ekmek, kasalar dolusu ziyan edilmiş et ve haddi hesabı olmayan sebzeyle, meyveyle dolar taşardı devasa torbalar. Aynı şekilde devlete hesap vermek zorunluluğu olan Harun Hoca da yemeğini çöpe atardı, işte milli servet böyle ayaklar altında gezerdi, sonra aynı millet televizyonda tasarruf nutukları atardı, yemek programlarına çıkan kadınlar habire bayat ekmek değerlendirirdi. Sonuçta bayat ekmekleri değerlendirme şampiyonu bir ülkede yedik, aynı zamanda ev kadınlarının tümü de kendini ev yönetme sanatçısı sanırdı, dehaları daha başka bir yere uzanamıyordu. Amca bir kuş kadar yiyordu, yatakta bir iskelet gibi uzanıyordu, kendinin biricik Tatar arkadaşı ziyaretine gelmezken annemin arkadaşları eksik olmuyordu Nevzat Esentepe ya da karısının döşediği odamızda, kah çarşafçı Sabriye'nin minibüsüyle, kah belediye otobüslerine atlayarak geliyorlardı Amca'ya. Çantalarından kolonyalar, meyve suları ve sütler çıkıyordu, apartman bahçelerinde yetiştirdikleri taze çiçekler veriyorlardı, tabii hiçbirisi babamın yetiştirdiği azman güllere benzemiyordu. Kan kırmızısı güllerle Epikür'ün bahçesine dönmüş odamızda hastayla konuşuyorlardı, Amca'nın hiçbir zaman adlarını tam olarak toparlayamadığı bir kadın topluluğuydu bu. Ayşegül'ü, Topal Emine'yi, Şahinder'i, Zülal'i her gün görür olmuştuk, ama bacak boyundaki Tatar arkadaşı asla gelmedi, Tatarın indinde bütün erkekleri düşününce bu da doğaldı, esasında erkekleri kurtaran hep kadınlardır, başka bir şey değil. Annemin arkadaşları bu kadınlar

onunla psikolog gibi değil, insan gibi konuşuyordı, hastaneye en yeni giysilerini giyerek geliyorlardı, arşafı Sabriye'den temin edilmiş bir bluzun üstünde kendi ördükleri bir yelek ya da hırkaları oluyordu. Babama rast gelirlerse bir şıfalı bitkiler nutku dinlemek zorundaydılar, bir doktormuş gibi bitkilerin-deki hastalıkları sorarlardı babama, bunun yanında onun bah-esinden maydanoz ve nane toplama iznini kopartmaya bakarlardı.

Dışarıda her şey gözü dönmüş bir şekilde devam ediyordu, pencerenin önünde bir ana gibi elimde yemek kaşığıyla dikilir-ken, adamın biri koltuğunun altında gazeteye sarılmış bir tfekte ormana dalıyordu. Pantolonun paçalarını lastik çizmelerinin iine sokan bu tip, anlaşılan gazete kamuflajına çok güvenmişti, Red Kit kadar zayıftı, ta buradan teninin toprak kırmızılığı fark edilebiliyordu. Her fırsatta kaçtığımız ormanda, tüfeğini gazeteye saran avcılar dolaşıyordu, kimin nesi olduğunu bilmediğim heriflerdi bunlar, baştan aşağı uğursuzluktular. Lastik çizmeleriyle iz sürecekti, belli ki bir avcı dükkanından temin ettiği avcı yeleğiyle bir askeri de andırıyordu, kırmızı tenli avcı öldürmek için küçük bir tepeyi tırmanırken, Nur Dedeci hemşire rutin kontrolü için odaya dalıyordu, sessiz karı ağzını mhrlemiş gibiydi, vermesi gereken kilolar her geçen gün artıyordu. Aynı sessizliğiyle kötü yemeklerin bile iştah kaybına yol amadığını öğretiyordu. Arkasından Amca'yla elele tutuşup ağlıyorduk.

## İmanlı Teyzeler

Trafik kazası geçirmiş gencecik Maruf teyzelerinin arasındaydı, onların bebeğiydi, çocuk bir an yalnız bırakılmıyordu, odaları (hava albayı Münir Türkbükü tarafından döşenmişti) gül suyuyla yıkanmış gibiydi. Morgdakilerin bile duyabileceği bu koku, Epikür'ün güllerinin başka bir tezahürüydü. Maruf'un teyzeleri kartal bakışlı üç kadındı, Gülhanım, Gülbanu ve Gülayşe, Maruf'un annesi Güleser yıllar önce intihar etmişti ve kadınlar çocuğu daha bebekken İzmir'den getirmişti, yoksa erkek tarafı Darülsafaka'ya vermeyi düşünmüştü onu. Teyzeler tek yeğenlerini bağırlarına basarlarken, devletin hiç kimseye merhametin ve şefkatin zerresini vermeyeceğini adları gibi iyi biliyorlardı. Eniştelерinin sağlığı hakkında hemen hiçbir şey bilmezlerdi, fakat bildikleri kadarıyla adamın hiçbir hastane deneyimi olmamıştı, onun için mühendis kocanın işten eve döndüğü bir gece kalp krizinden vefat etmesi uzak yakın herkesi şok etmişti. Yani mühendisin ölümü gerçekten gizemliydi. Teyzeler Güleser'in intiharı üzerine İzmir'e koştuklarında kadının Maruf'a bıraktığı bir mektup buldular, mektubu sadece Maruf okuyabilecekti, o da on sekiz yaşına geldiğinde, o sıra daha bir yaşında bile değildi. Kadınlar ağladı, mektubun içeriğini bilselerdi daha çok ağlarlardı. Güleser oğluna ne yazmış olabilirdi, küçükken de kimse tarafından anlaşılmayan bir kız olmuştur zaten, içini dökme huyu yoktu, her şeyi büyük bir sır halinde yaşardı, en son sırı da minik oğluyla ilgiliydi. Şüphesiz

ailenin en zekisiydi, çalışkanlığı dillere destandı kızın, kız kardeşlerinin aksine uzun ve başarılı bir okul hayatı olmuştu, biyoloji doktorası edinmişti vesaire, intihar ettiği sırada 9 Eylül Üniversitesi'nde hocaydı. Teyzeler Güleser'den kopuşu herhalde yeniyetmelik çağlarında yaşadılar, çalışkan öğrenci modernliği seçerken öbürleri, yeni tanıştıkları bir dindarlığın içine giriyorlardı, onbeş yaşlarında üçü de seccadelerini yanyana yayıyorlardı artık. Uhrevi dünyalarının içinde mutluydular, hiçbir evlilik girişimleri olınamıştı, kendileri için uygun olan görücü usulüne de kıçlarını gösteriyorlardı, onları tanıyanlar hayattan kopukluklarından korkarlardı, dünyevi işlerle ilgilenmeyen kızların kartal bakışları hayat tarzlarıyla müthiş tezattı -öyle görüyorlardı meseleyi. Dindarlarda makul görülen yumuşaklık ve uysallık nerdeydi, kızların hakikaten bilenmiş bıçaklar gibi keskin görünüşleri vardı, işte bu kızlar ilahileri en etkili şekilde söylerdi, ilahilerinden büyülenmemek mümkün değildi, Maruf'un odasından da duymuştuk bu cennet pınarlarına benzeyen sesleri.

Çocuğu aldıklarında ilk yaptıkları şey adını değiştirmek oldu, Güleser'le kocasının Kaan adını koydukları çocuk Maruf'tu artık, onların biricik Maruf'larıydı. Bir günde üç yeni annesi olmuştu bebeğin, gerçek anne geride bıraktığı tek bir mektupla ölümler aleminde huzur içinde olmalıydı. Teyzeler Güleser'in kendilerine bu kadar değerli bir şey bırakacaklarını akıllarına getiremezlerdi, esasında anne çocuk için belli bir adres göstermemişti, ama kadınlar bu muğlaklığı tamamen kendileriyle ilgili bir durum saymışlardı, onların indinde kadere saygı göstermek gerekirdi. Güleser kız kardeşlerini hep geri bulmuştu, dindarlıkları hem müthiş konuk, hem müthiş utanç vericiydi, hayatta ve aklı başında olsaydı oğlunun bu komik dindarların eline geçmesine ne derdi bilinmez. Ama büyük olasılıkla susup

otururdu. Her zaman kılıklarıyla da dalga geçtiği bu kızların sadece yüzleri, elleri ve ayakları görünürdü, gençliklerinde bileklerine kadar uzanan elbiselerinin içinde çok endamlıydılar, insanın gözünün önünden lanetli şimşekler gibi çakıp geçerlerdi. Bozüyük pazarlarında öteki kapalı kadınların yanında taze çiçekler gibi görünürlerdi, yüzlerindeki şürsel ışıktan fırlayan kartal bakışları insanlarda sarsıntı yaratıyordu, insana özgü kalbin derinliklerini bir an görmüş olmanın dayanılmaz sarsıntısıyla kıyaslanabilir bir şeydi bu.

Aynı Bozüyük’de yaşayan Habibe’nin bağlı olduğu dindarlık ona kadınsı bir yumuşaklık bahşetmişken, Maruf’un teyzeleğinde erkeklerde arzuyu kamçılایan bu dindarlığın başka bir yüzü vardı, cinselliğın bilinen kurallara göre işlemediğı bir dünyaya ait gibiydiler. Tesettürleriyle uysal bir dünyanın çok dışındaydılar, sıradan sofularla, İmam Hatiplilerle, Fethullah Hoca’nın (kadınlar bu hocaya Fetoş diyorlardı) Işık evleri sakinleriyle, İslami sosyetiklerle, kısaca dindarlığın göz önündeki versiyonlarıyla hiçbir alakaları yoktu. Ne zikir ayınleri, ne feyz aldıkları Hocaları vardı, din kardeşlerine ve ulu bir rehberle ihtiyaç duymamışlardı hiç. Üç kişiyken bile tek bir varlık, tek bir yumruk oldukları söylenemezdi, ama yabanilikleri aynı derecedeydi. Hiç çaba harcamadan dışa vurdukları tutku, Havva Anamızla, Adem Babamızın yediğı yasak meyvenin acı bir şey olduğunu hatırlatıyordu güvenilmez belleklerinize, bu halleriyle aşktan yoksun olduklarını kimse iddia edemezdi. Bunun yanında serinlikleri korkutucuydu, onları görür görmez Ruhat’ın tahtının devrildiğini anladım, hem de görünen en komik şekilde. Tek bir cinsel deneyimleri olmadan ellerine bir çocuk düşmüş bu analar, sonsuzluğa uzanan karanlık bir gücün mefhumuydular. Nasıl olmuşsa insanın tüylerini diken

diken eden bir kabiliyetle, tıpkı hayvanlar gibi dipsiz bir kuyunun içine gizlenmişlerdi.

On dört sene önce Güleser'in intiharından sonra İzmir'e ayak bastıklarında, yasin bile kapatamadığı bir telaş vardı üstlerinde, İzmirli erkek tarafı ailesinden küçücük Maruf'la ve bir veda mektubuyla geri döndüklerinde her şey çok çabuk olup bitmişti. Sessiz bir anlaşılmaya riayet edilmişti sanki, İzmirli aile anasız babasız çocuktan sonsuza değin koptuklarını biliyordu kesinlikle. Doğduklarından beri aynı evde yaşayan bu üç kaçık, onlardan farklı olarak kendi hayatını çabucak kurmuş olan Güleser'in alarnadığı mesuliyeti alıyordu, hiç kimse kaderin cilvelerine hazırlıklı değildir, Güleser misali başarı abideleri bile. Şimdiye kadar hiçbir işte çalışmamış bu kadınlar, rahmetli hacı babalarının kendilerine bıraktığı apartmanın kira geliriyle yaşıyorlardı, küçük burjuvaların aksine, bekar demez, öğrenci demez, hafif kadın demez, çok çocuklu demez, her türden insana kiralarlardı evleri. Kent ya da taşra fark etmez, bütün burjuvalarda yersiz bir kibir mevcuttur, meşrepleri kıttır, aynı zamanda büyüklük budalalığından mustarıptirler. İlerici görünmelerine karşın akıl almaz geriliklerini keşfetmek hiç de zor değildir, yeri geldiğinde en vahşi öğretileri benimsemeye ve kelle uçurmaya hazırdırlar. Herkesin birbirini doya doya gözetlediği bu sistemde isterler ki düdük hep kendilerinde olsun, zamanla mızızlıkları bile bir hak yerine geçmiştir.

Biyoloji hocasının, bir bilim insanının, bir ananın oğluna yazdığı mektuba gelince; şüphesiz açılma tarihine kadar bir kötülük ve tehdit olarak kalacaktı. Güneşin tatlı melodiler gibi insanın içini ısıttığı bir sabah, Gülbanu upuzun kara bir ipeğe benzeyen saçlarını tararken (onların da çıplak ve güzel olduğu zamanlar vardı, hem de herkesin tahmin ettiğinden daha fazla) mektubu açmaları gerektiğini söyleyiverdi. O sıra, havalansın

diye altı açılmış oğlan, sırt üstü yattığı minderde küçük pembe kıcını mutlulukla oynatıyordu, anlatılmayacak bir zevk içindeydi. Yaşlı kedileri de, bu sabah temizliğinin doğal bir parçası olarak diliyle gri tüylerini yalıyordu, nedense kedinin hayat sorunlarını çözmüş, ondan sonra da kendini düşünmemeye adanmış bir hali vardı. Babalarının yadigarıydı, galiba hayattaki en tasasız yaratıktı, ne çocuk ne teyzeleri için ebedi mutluluk yokken, kedi bu tatsız gerçeğin çok dışındaydı. Gülayşe bunun imkansız bir şey olduğunu söyledi, bir ölünün vasiyeti ne kadar kötü olsa da yerine getirilmek zorundaydı, bu kadının düz bir mantığı ve asla detone olmadığı bir sesi vardı, ilahilerin Maria Callas'ıydı bir bakıma. Yılmadan Arapça öğrenmişti, yoksa kendini kukla gibi hissedecekti, benim diyen Müslümanın yapamayacağı bir şeydi bu ülkemizde. Ne zaman karanlık bakışlarıyla bir ilahiye başlasa rüya alemine daldardı, onu dinleyen herkes, bir ahmak bile bembeyaz elbiseli bu hafızın acı çeken yüzüne bakarak ruhları kurtardığını anlardı. Düşmüş ruhları birebir deneyimlerinden yakından bilen Gülayşe'nin mektuba yaklaşımı buydu, intihar edecek gücü bulan Güleser'in oyunu gideceği yere kadar gitmeliydi, ölümler bile hayata hükmetmek isterlerdi nedense, bütün kökleriyle yok olmayı asla istemezlerdi. İşte yerin dibinden bile devranı döndürme arzuları devam ediyordu bencilce. Bahar ayının kuşları havalanıyor, kadınlar bu irade savaşının içinde yenik düşüyorlardı, en nihayet Gülhanım son noktayı koyuverdi, günahının vebali boynumuza, dedi, tepeye zafer bayrağını şeytanın diktiğini biliyorlardı. Böylece ölünün mektubu açıldı, kadınlar öfkeden ve korkudan kırmızıya kesildiler.

Anne mektubu hapları almadan kısa bir süre önce yazmıştı, artık her şeyi anlayabilecek yaşa gelmiş yetişkin bir Maruf'a sesleniyordu kazma gibi yazısıyla -cahillere gösterilen lütufla,



çok belirgin temel harflerle yazmıştı mektubu, zihninde Maruf'u yetişkin yapsa da bu yetişkini, karmaşık yazı stillerini çözemeyecek bir yarı cahil olarak tasavvur etmişti herhalde. Mektubun içeriği bu kazına stille daha da iğrenç görünüyordu, üç beş satırdan sonra kadınlar gözyaşlarına boğulmuşlardı. Hayatta en çok sevdiği varlığı, yani kocasını kaybeden ananın intizarı sel gibi akıyordu kağıtlara, sevgilisi, hayatının ulu çınarı devrilip gitmişti işte, bir gecede olmuştu bu ebedi ayrılık, bir gecede feleğin tokadıyla bir zavallıya dönmüştü. Yer yer şairliği tutuyor, öfkeli bir delinin sesiyle, Tanrı'nın elleri herkesten daha fazla kana bulanmıştır, diyordu. Kardeşlerinin yüreklerinden çıkmış bu çığlıkla donup kalıyordu kadınlar. Madem Tanrı beni eksik bırakacaktı, babanın yerine seni alsaydı, diyordu yaşamaya devam edecek olan Maruf'a. Mektubu okuyarak günaha girenlerin gözyaşları yağmur gibi akıyordu, inancın olgun meyvalar gibi durduğu yüzlerinden. Hiçbir anlamaya güvenilmez diye feryat ediyordu, evlilik anlaşmanızda yarı yolda bırakılmak var mıydı, ey kocam. Öfkesi bir gecede sonsuza değin elinden alınmış kocasına da yöneliyordu yer yer, ona göre ölümün yolu açılmıştı.

Dünyası yıkılmış, dedi, Gülhanım mektuptan tek bir satır dahi duymak istemeyerek, sabah sabah kimyasal bir gazla zehirlenmiş gibiydiler, öylesine ağırlaşmıştı kafaları. Derli toplu bedeniyle, hemen o an aklına gelen bir arayı söyleyecekmiş gibi ayağa fırlayan Gülayşe, güzel sesiyle şöyle bağırdı:

“Herkes yaptığından mesuldür. Bizim aşk budalası hepimizin yaptığı gibi korkuyla davranmış aslında...”

O an kadınların hayret nidalarından neye uğradığını anlayamayan küçük Maruf'un da keyfi bozulmuştu, kedi bile sıvışarak bahçeye çıkmıştı. Şu ellerde tutulan birkaç sayfa kağıt, bir ananın yorucu yüreğinden başka bir şey miydi, kara ipek saç-

ları tepesinde ta gibi toplanmış Gülbanu kabalığı tutarak yle dedi:

“Bu mektubu yazdıktan sonra hapları yuvarlaması kolay olmuştur.”

Bir zamanlar İnönü savaşlarının yapıldığı ve dedelerin kahramanca vuruştuğu, ama şimdi tamamen kelleşmiş tepelerle çevrili Bozüyük’lerinde kendilerini garip bir yaşama mahkum etmiş kadınlar, birbirlerine itiraf etmeseler de his dünyasından uzak sayarlardı kendilerini. Bugüne kadar ateşli romanlara da el srmemişlerdi, duygusal taşkınlıkları ayıp sayarlardı, kısaca bu kadar allak bullak olduklarını hatırlamıyorlardı hiç. Anladıkları tek şey ananın Maruf’u uğursuz saymasıydı, Maruf’un gelişiyle kocanın gş arasında o k beyni inanılmaz bir bağ kurmuştu, Tanrı mutluluk keferlerinden birini doldururken birini boşaltmıştı ve Güleser kederlere boğulmuştu. Maruf’un teyzeleri bir gecede kardeşlerinin doğa kuramının da yıkıldığı ve kızın Darwin’inin de öldüğüne kanaat getirdiler. İşte o zaman utançları bir kat daha fazlalaştı. Sezdikleri şey, burjuva dar kafalılığının kendilerinininkini getiğiydi, korkudan titremeleri ve güneşin tatlı pcklerini kimseden esirgemediği dokunaklı kasabalarında buz kesmeleri görülecek şeydi.

Maruf’a intikal etmesi gereken lanetli mektuba gelince, parçalara ayrılıp tuvalete atıldı, insanla ilgili pisliğin, bokların arasında kendine yer bulmuştu. Teyzelerin hafızasında, o karanlık gecenin meyvesi mektubun imgesi helayla birleşmişti, aralarında ne zaman bu olaydan bahsetseler Gülbanu, dünyaya hakim olan tek şey karı kocalardır, emin olun bundan, derdi. Mezarlıklar da dhil her yere, kentlerin girişlerine, çıkışlarına karı koca heykelleri dikilmeliydi ona göre. Yeter ki birlikte olsunlar, ellerinden her şey gelirdi, kentleri kuran resmi kılardı onlar, teki hiçbir işe yaramazdı. Kendilerine gelince, bu kervana ka-

ılmayarak Kur'an'ı da yadsımış oluyorlardı, böylece ne modern dünyanın, ne mahrem dünyanın insanıydılar. Kimsenin bilmediği bir gizin parçası gibiydiler, sofuların da medenilerin de kendilerine özgü formüllerle çözemediği bir alemdi bu, ve şimdi baba evinden çıkmayan bu üç kadının eline bir erkek çocuk düşmüştü, bu iş için kollarını bile kıpırdatmadan bir çocuk sahibi oluvermişlerdi bir gecede.

Genç Maruf hastaneye yetiştirildiğinde ne kadar yaşama şansı vardı bilmiyorum, belki de onu koruyan şu kartal bakışlardı, bu korkunç gözlerle kutsanıyordu her gün. Yaralı çocuk etrafla iletişime geçemeyecek haldeyken bile stajyer hemşireleri kendine bağlayabilmişti, zaten hastanedeki en iyi şey de bu küçük tatlı hemşirelerdi. Canlılıkları ve şefkatleri arzularının doğru işaretleriydi, kıdemli meslektaşları, Nur Dedeci hemşireler gibi can sıkıcı varlıklara dönüşmelerine daha vakitleri vardı, hassasiyetin ve kabalığın mükemmel karışımıydılar. Hava albayı Münir Türkbükü tarafından döşenmiş odalarından dua sesleri ve genç kızların neşeli cıvıldaşmalarının yanı sıra gecenin sessizliğinde kopan korkunç böğürüşlere de şahit olunuyordu. İşte o an insanın kalbi donardı, mezardaki ananın lanetinin bütün hastaneyi tutması olanak dışı değildi.

Tatlı stajyer kızları çıldırtan Maruf iken, Ruhat'ın soluğunu da bu teyzeler kesiyordu, gül suyu delisi odaya bir kurt gibi sokulduğunu her gece gözlerimle görüyordum. Yaralı çocuk da dünyaya tekrar gözlerini açıyordu, ufacık eller tıbben öyle gerektiği için en mahrem yerlerine giriyordu. Teyzelerinin katı disiplini çocuğa değişik huylar esinlemişti, intiharçı gerçek annesi önünde dirilse, o karamsar ruhta bile sevillecek bir şeyler bulurdu, yaşlıları asilerin kavuşamadığı bir iç dünyası vardı. Kısaca bu küçük peygambere sadece tapılabilirdi, kusursuz bedeni yaralarıyla kutsal bir güzelliğe kavuşmuştu. Ruhat'a göre el değ-

memiş kadınların bebeği Maruf, hastanenin görüp göreceği en değerli varlıktı, onun karşısında göz yaşlarını tutamamasından biliyordu bunu.

Bir gece genç Maruf'un karşısında toplanan kadınlar arasında o da vardı, teyzelerin yanında ellerini bir ikona gibi göğsünün üstünde birleştirmişti, canının istediği gibi davranabilen Ruhat'ın sakinliği şaşırtıcıydı. Fakat çok geçmeden hiçbir kimyasala borçlu olmadığı enerjisinin hasebiyle rezilce gülmeye başladı, odanın loşluğunda şahdamarının attığı görülüyordu, sanki kusursuz bir hainliği vardı. İnsanı hiçbir neden olmadan titremelere gark edecek buğulu sesiyle (yer yer vahşi bir hayvan gibi hırıltılar çıkarıyordu) konuşmaya başlamıştı.

"Sevgili analar taş gibi ağırlaşmış seçkin ruhlarınızı görebiliyorum, aynı kafadan insanların saadeti başkalarını utandırır. Gözlerinizdeki o durgun neşe... eminim ki şu an abdestlisiniz, uyku dışında hiçbir şey bozamaz sizi, kendinizi sadece uykuya vermek, işte bu düşünce çıldırtıyor beni. Her şartta Kible'yi buluşunuz çılgınlığın dik alası. Kafadarlar, uykuya kendinizi en edepsiz şekilde vermediniz mi, kısaca kendinizi itiraf edilemeyecek serüvenlerin kapısında bulmadınız mı. Yüceliğin göklerde değil de yerin dibinde olduğunu görmediniz mi. Bırakın o nurlu ve küçük ayaklarınız sizi istediği yere götürsün..."

Kafadarlar vecd içinde mırıldastılar, karşısındaki Maruf hiç kıpırdamadan yatıyordu, bir türbeyi ziyaret ediyormuş gibi odaya sayısız genç hemşire girip çıkıyordu. Çocuk ağzını açıp tek bir laf söylemese de kendine gösterilen ilginin doğal bir şey olduğunu hissettiriyordu, bu ilgi yasaydı sanki. İşte bu sözsüz yasa varlıklarının dünyaya ait olduklarının kanıtıydı. Duyarsızlıkta bir numara Nur Dedeci bile kendini bu olağanüstü olaya kaptırmıştı, koca kıcını Maruf'un yatağına taşıma yolları geliş-

tirmişti sinsice -sinsiliği tüyler ürperticiydi ve okuduğu kitaplardaki figürlere benziyordu gitgide. Çocuğun soluduğu havadan ona da, teselli olacak kadar bir şeyler düşmüştü, teyzeler bunu pop yıldızlarına yapılan bir muamele sayıyorlardı, amaçları bir an önce bu kaçık yerden kurtulmaktı, geride bıraktıkları güvenli dünyaları hiç kavuşamayacakları uzak bir ülke gibi duruyordu şimdi. Gülayşe'nin dişleriyle dudaklarını ezdiği görülmüyordu, Maruf'un ki gibi bembeyaz tenleri vardı kadınların, çöllerin dilsiz insanlarına özgü bir sessizlikle donatılmışlardı, herhalde bugüne kadar Ruhat'ı bu sessizlik kadar hiçbir şey çıldırtmamıştır. O an göz hizasının çok üstündeki televizyon kimsenin dikkatini çekmediği görüntüler bombalıyordu, Bir Kul Bir Resul sergisinden görüntüler geliyordu art arda, elinde mikrofonuyla dolaşan muhabir, sakalı şerifleri gösteriyordu, Kabe'yi temizleyen süpürgeler, sonra da peygamberimizin sadece parmaklarını sokabileceği kadar bir şey kalmış deri çarığı çıkıyordu ortaya, bu sergi Allah'ın Resulu da sizin gibi sıradan biriydi demeyi arzuluyordu belki de. Zaaflarıyla var olabilen insanların arasında bir özel insan olarak yaşamak kolay değildi herhalde. Maruf kahverengi bukleleriyle hiçbir şeyden habersiz yatıyordu, kazanın nasıl olduğunu bile hatırlamıyordu, ama hayatı bağışlanmıştı.

Gülayşe, stajyer hemşirelerin çıkardığı patırtıya (bu özdisiplinden mahrum oldukları anlamına gelmiyordu kuşkusuz) aldırmadan Ruhat'ın elini tutuyor ve aşık bir kız gibi konuşuyordu: "Seni şu an bir ılık selinin içinde görüyorum kardeşim, Rabbinme diyordum ki, çarpıcı bir kişiliğim olsun, hayır filmi gördüğümüz ünlü Rabia gibi değil, insan her zaman gözlerden uzak olmalı..."

"Oh elbette, öpücüklerin en güzelini senin için vermek isterim, unutma ki hayallerimde daima yerin vardı. Ama işte nereden

çıkart gelirdi, nasıl buluşurduk, meleşim işte hep böyle şeyleri düşlüyordum. Kendimi bu muammanın içinde rezil gibi yoruyordum, bunun yanında canım her şeyi birden arzuluyordu. Ateşler saldırıyordu bana, öylesine yanıktım, ama işte bu çehrenle çıktın geldin ya...”

Gülayşe Ruhat'ın içine girecekmiş gibi sokuluyordu, akacak yatağı bulmuş nehirleri andırıyordu, o sıra sadece biraz daha genç olmayı diliyordu mutlaka. Ruhat asla birine bağlanmazken o bağlanmaya hazırda, saf olduğunu saklamayacak kadar da akıllıydı. Teyzeler hava albayı Münir Türkbükü'nün döşediğı odada hayatlarında değışme tohumlarının atıldığını tam bilincinde değildiler, deyiş yerindeyse tohumların rahimlerindeki yolculuğı başlamıştı. İntihar mektubunda da belirtildiğı gibi bir gecede neler olup biterdi, cebelleşilen şey sürekli korkuydu, Ruhat'ın peşine takılırlarken hayatlarında ilk defa içlerindeki korku hayvanının üstüne gitmiş olacaktardı, üçü birlikte.

Maruf'un odasında atılan tohumların tuttuğunu gözümle görmüştüm, her olay kendi öncüsünü yaratır, buradaki öncü de Gülayşe'ydi, ona sorarsak, belki de ilahi bir abrakadabranın gerçekleştiğini söyleyecektir -bunun yanında göklerden gelen her şeye açıldılar. Neden sonra Ruhat ellerini tekrar göğsünün üstüne koyduğunda, karanlık ve tekinsiz sularda rotasını çok iyi bilen bir kaptana benzemişti, o an bütün çaylaklar vakurluğundan korkardı, çünkü bilinen bütün dinsel mitosların üstündeydi. Kalbindeki ateşle en kuru yürekleri bile tutuşturabilen bu ilahenin gizil gücünün teyzelerinkiyle karışması, insanla ilgili hiçbir makineye nasip olmayan bir akam yaratmıştı. Herhalde bilimin erişemeyeceğı tek alan da buydu, mekaniğin salağın salağı kalacağı sonsuz imkanlar dünyasıydı bu. O zaman hiç durmadan bir grafitici olarak şöyle yazmak gerekiyordu:

Şükürler olsun ki, teyzeler Ruhat'ın dengi çıktı.

Dudu da esen rüzgarın dışında kalmamıştı, bir tapınağa girer gibi Maruf'un yanına giren çıkanlar arasında o da vardı, stajyer hemşireler ona Dudu abla derlerdi, bu hitap şeklinden ilk defa Maruf'un yanında rahatsızlık duyuyordu. Kızlar hiçbir kötü niyetleri olmadığı halde yaşını yüzüne vurmuş oluyorlardı, bu kadar genç bir çocuğu sevmemesi gerektiğine inanıyordu. Bütün bir devranı aşk için tarayan Dudu umutların hepsini tüketmiş gibi görünüyordu, bir adamla daha türkü barlarda buluşmaya takati yoktu, utancından psikologundan bile bazı şeyleri saklıyordu artık. İşin tuhafı Tatar psikologu da, randevulaştığı heriflerden biri gibi görünüyordu gözüne, kısaca yetişkinlik midesini bulandıran bir olgu olarak çıkmıştı karşısına. Bunu bir düşman gibi algılıyordu, doktorunu da potansiyel diye anılan erkekleri de ekimeye başlamıştı, hayatımın seyri berbat diyor ve saklanacak delik arıyordu. Kendisine bakan, pespayelikten ve bayağılıktan başka bir şey görmezdi herhalde -bu kanı iyice yer etmişti kafasına, psikologu bu patolojik resmi bozacağına, alttan alta yaptığı süslemeler ve eklemelerle zenginleştirmişti. Bir kimsenin bir şeyi temelden yıkma kapasitesi yoksa, başkalarını değiştirmeye kalkınamalıydı, neyse ki biz kendimizi küçük Tatarın kucığına atmamıştık. Kendini amatör psikolog sayan, genel cerrah Harun Hoca hala Amca'yı evlendirme lakırdıları ediyordu, kafasındaki adaylar da Maruf'un teyzeleriymiş tabii ki. Bazı insanların kaderleri ölünceye kadar ayakta uyumaksa, yapılacak bir şey yoktu. Ömürlerinin yarısını ameliyathanelerde ya da insan ruhunun acayıpliklerini anlamak ve şifaya kavuşturmak için döşennüş muayenehanelerle, koğuşlarda geçirenlerin mantık girdaplarında nasıl boğulduklarını görmek korkutucuydu. Bütün bunlar geçtiğinde, geriden

tıpkı evimiz gibi ormanın kenarına yuvalanan Üniversite Hastanesi'ne baktığımda, bu ikiliden tekrar dehşete düşeceğim gün gibi açıktı.

Bir gece teyzelerin ve küçük tatlı stajyerlerin yokluğundan faydalanan Dudu Maruf'la konuşma fırsatını buldu, hava albayı Münir Türkbükü tarafından döşenmiş odada o güne kadar Maruf'u hiç yalnızken görmemişti, ona göre oğlan bir komine aitmiş gibiydi, üstelik kurallarını ve değer yargılarını hiç bilmediği bir komindi bu. Onbeş yaşında kaza geçirmiş bir liseliden çok fazla bir şeydi, hayatında ilk defa somut akılla çözemeyeceği bir olayla burun burunaydı. Hasta yatağında yatan bu çocuk cahil bir velet yerine konulamıyordu, esasında bu konuşma düşürülse her şey eskisi gibi olacaktı, acaba bu durumda kimler tıbbi vakaydı. Baba evlerinden her seferinde sadece Maruf vesilesiyle ayrılan üç kaçık kadının elinde büyümüş bu olağanüstü varlığa bakan herkes, onun tek bir kalbi bile kırmadığını hemen anlardı. İnsan soyunun yüzkaralığından uzaktı Maruf, belki hiç kimsenin onunla aynı odada uzun uzun kalmaya hakkı bile yoktu -tabii o üç kaçığın dışında.

Odanın mavimsi ışığında sudan üreyen bir tür gibi görünüyordu, ama o bilinen biyonik hikayelerle hiçbir alakası yoktu, anesini intihar ettiren en nadide türdendi. Teyzelerin hayatlarının sonuna kadar saklayacağı bir sırrın insanıydı. Bozüyükli kaçık anneler, kız kardeşlerinin korkusunun hayatlarının hediyesini yaratacağını bilirler miydi hiç. Ölen biyoloji doktoralı gerçek anne de ne yaptığının hiç farkında olamamıştı. Maruf her şeyin kazaen olduğunun kanıtı gibiydi, teyzelerin gül suyunu boğduğu odada sözlerin çok dışında olduğumuzu hatırlatıyordu. Bunun yanında Duducuk ne kadar doktora o kadar chat manyağıydı, sohbet odalarının kuşu. İşte şimdi bu kuş, söze nasıl başlayacağını bilemiyordu -oğlanın yanında geçerli



kimliklerin bir işe yaramayacağı öylesine belliydi ki. Onu ana babası hakkında sorgulamak istese de bunun yanlış bir adım olduğunu kestirebiliyordu, bu konudaki merakı her şeyi mahvedebilirdi, iticilik hiç kimsenin kurtulamayacağı bir illetti, hayatta en çok payımızı aldığımız şev. Ama gene de doktorluğu elden bırakmadan sordu:

“Rüya görüyor musun?”

Çocuğun kocaman gözleri ona doğru dikiliydi, yatağın içinde göğsündeki dikişlerle arzu nesnesi değil bir arzu yapıtıydı, yani hiçbir koşulun bozamayacağı kusursuz yapıt.

“Kazadan sonra hiç görmedim...”

“Bir acı daima sonradan ortaya çıkar, yaşandığı andan sonra. Yaşadığımız şeyin ne olduğunu ancak bir müddet sonra anlayabiliriz, hiç kimse o aptallık çemberini kıramaz,”

“Aptallık çemberini mi? Evet doğru olabilir. Kaza esnasında hiç olmadığım kadar mutlu oldum, galiba beynim garip bir coşku salgıladı.”

“Kafa bulmak gibi mi?”

“Nerdeyse...”

Hayatında ilk defa yalanı bilmeyen birini görüyordu Dudu, çocuk doğadaki ağaçlar ve sular kadar sadeydi, kendisini ise bir muhabbet kuşu olarak epey kirlenmiş hissediyordu, tamamen yanlış kurulmuş bir dünyanın insanıydı -bu dünyanın içine Harun Hoca da dahildi.

“Sen neyin acısını çekiyorsun?”

Bu sefer soruyu Maruf sormuştu. sorusu kınayıcılıktan uzaktı, ne tuzak ne kibarlık barındırıyordu, onun gibi doktor teşhisçiliği de yoktu -esasen herkes, dağdaki yalnızlar bile kendi çapında doktordur.

“Dünyaya getirilişimin, bu hayata müstahak değilim...”

“Hiçbir şeyden memnun olamaz mısın, mesela beni öpebilirsin.”

Kız bir an durakladı, sonra dudakları oğlanın ağzına yapıştı. İşte ilk öpüşmeleri böyle olmuştu, oğlanın elleri kızın göğüslerini okşamıştı. Bu olay yaşanmasa, Dudu kendini yaralı bir oğlanla temasa geçebilecek biri saymazdı, kendini bu şekilde asla tasavvur edemezdi. Bir kere o asla kolay yem değildi, internette ve türkü barlarda kirlenmesine kirlenmişti, ama gene de iffeti yerinde durmuştu. Çocuğun ılık ağzında, bahar esintili bir günde çocuğun yaşına erişivermişti, şimdi yaşları birbirine denkti. Asla kimsenin inanmayacağı bir şey gibi olsa da gerçek buydu.

Kısa zamanda Maruf Dudu’nun kutsal çocuğu oldu, o güne kadar Dudu’nun hayatı bir çöl kadar ıssızdı, kurtlanmış meyvalar gibi tatsızdı, bu kurtçuklarla anlamsız bir psikologun oynamasına izin vermişti, bu yetmediği gibi sanal alemlere de içini dökmüştü. İçini sık sık dökenlerde olduğu gibi bomboş kalıvermişti bir anda. İşte bu bomboşluğunu konuşarak gidermek istemişti, dağlar kadar konuşmuş, dağlar kadar yazışmıştı namus budalalığını da elden bırakmadan -esasen bir dul kadar sıkıcıydı. Herhalde psikologu da onun kalbine baktığında bir dul kalbi görmüştü. Duducuk yani hastane budalasası gerçekten bir ilişkinin içine girdiğini anlamış ve hiç ayak basmasa da önüne serilen büyük dünya atlasında birlikte kaybolacakları için ağlamıştı. Bu duygusal dönüşüm onda bir korku yaratmış, ameliyathanede ve yoğun bakımda mantığı çökmüş biri olarak kalakalmıştı. Artık ibadet eder gibi durmadan Maruf’un adını sayıklıyordu, küçük bir kasabaların, liselinin adına tapıyordu. Korkusu had safhaya vurduğu için ölüme çok yakındı. Dudu, yaşamla ölüm arasında kalan bebeklerde olduğu gibi morumsu bir ten rengine bürünmüştü ve her an ölebilirdi.

Her şey çılgıncaydı, hastane damarlarına kadar çılgınlık doluydu. Sofu teyzeler Ruhat'la birlikte hava albayı Münir Türkbükü tarafından döşenmiş Maruf'un odasında dua ediyorlardı, dünyanın en otantik korosundan ilahi kitaplarının hiçbirinde yazmayan sözcükler duyuyorduk, işte o an çakallar bile donup kalıyordu. Kulaklarımı Mona Lisa'daki gibi yumak yumak pamukçuklarla tıkamak zorunda kalıyordum. İnatçı kadınların büyüücü sesleri en gülünç sebeple yatan hastaya kadar ulaşıyordu.

Doğru insan yokluktan çıkacaktır, kara şafaktan  
Aslan, yılan değil sensin saldırgan olan  
Neden eziyor, bağışlamıyor ve yok ediyorsun  
Şu ki, doğru insan şakirtsiz olacaktır  
Asla meşru doğmayacak, piç olacaktır

Harun Hoca kafasını taşlara vursa yeri yidi, tapındığı hiçbir ilah, ne Allah'ı ne Atatürk'ü düştüğü berbat durumdan çıkarabilirdi onu, genel cerrahi katını Bozüyükü kadınlar ele geçirmişti, o tabii ki olayı vatan istilasası gibi görüyordu, katını yani vatanını son sathına kadar korumalıydı. Şimdi bu komutan müthiş çaresizdi, ne olduklarını anlayamadığı ve kara şafaklardan, aslanlardan, piçlerden bahseden kadınlardan korkuyordu. Aca-ba gizli bir dinin mensubu muydular, İslamiyetten olmadıkları açıktı, sapkınlıkları nereye kadar uzanabilirdi, mesela kendi bedenine kadar girebilirler miydiler? Mide doktorluğu zevkiyle döşenmiş odasında, baba yadigarı sittin senelik keçe gibi sert mideci kanepesine uzanarak zihnindeki çıkmaz sokaklara dalı-yordu, haliyle bu sokaklarda pislik istemiyordu, cennet vatan diye sayıklıyordu, cennet vatan, cennet vatan -yanaklarını aniden ıslatan yaşlar felaketin habercisiydi. Bu vatansız karı-

lardan nefret ediyordu, onları bekar hastalara (ilkın Amca'ya) uygun zevceler olarak gördüğü için kendinden utanıyordu, Allah'a şükür ki böyle zevcelere müsaade edilmezdi. Ahh cennet vatan, her karışın altından, diyordu bunaklara yakışan bir titremeyle.

Geceleri Ruhat ve teyzeler mermer salonları ve pastaneyi arşınılıyordu, Ruhat edepsiz bir şekilde bağırıyordu:

“Aşkım!”

Teyzelerin gözlerinde hacı sürmeleri vardı ve gül yağıyla vaftiz edilmiş gibiydiler, harekete geçirdikleri şey yeraltının karaba-sanlarıydı, sanırdık ki, ölüleri bile diriltecekler. Emirler ve yasaklar dünyasına ait olmasalar varlıkları bu denli ürkütücü olmayacaktı. Sülün bir Salome dansçısı gibi sırf geceye olan saygısından kara tüllere bürünürken, teyzeler sadece sürmeli gözlerini açıkta bırakan kara peçeler takıyorlardı ve hepsi bir kurt sürüsünü andırıyordu.

“Daha çok kan çıksın aşkım...”

Çıglıkları denizlerdeki büyük dalgalar, girdaplar oluyordu, boşlukları ve umarsızlıkları kuşatıyordu vahşice. Ruhat'ın dilinin dışarı sarktığı görülüyordu, gözlerindeki yakuti ışıklarda kimsenin sahip olmadığı özgeçmişi yansıyordu, teyzeler ancak rüyalarında bulabileceği bir gerçekliktiler. Onları böyle şehvetli yapan kuşkusuz sofuluklarıydı, Tanrı indinde de böyleydi bu, yoksa gözlerden ırak bir köşeye niye fırlatılsınlar. Ruhat kadınlara şöyle sesleniyordu:

“Küçük sıcak sincaplarım, sofı sincaplarım zevkin kilitlerini açtınız...”

Pembe çinili mermer salondan Kerim çıkıp geliyordu, en çok kumsallara yakışan varlığıyla acı çekilen aşkı hatırlatıyordu, zihninin karmaşıklığı bedeninden okunuyordu, saçları her zamanki gibi simsiyahtı. Teyzelerin, yani Ruhat'ın küçük sincap-

larının tenleri tamamen lekesiz ve ölüm beyazıydı, başka bir deyişle tesettür beyazıydı. Zira değerli eşyalar gibi yıllarca mahfazalarında kalmışlar ve üçü birlikte süngerler, salyangozlar gibi aynı dönüşümleri geçirmişlerdi. Bu nadide eserlerin giyimi şu an eski tarzlarından daha az afallatıcıydı, altta erkek pantolonu, üstte midye pembesi şeffaf kumaştan iki kapak terzi iki kumaşı birleştireceğine birden çekip gitmişti nedense. Bu kapaklar yüzlerinde peçe ya da maske olarak tezahür etmişti, sürmeli gözleri oyuklardan görülüyordu. Onları kim böyle giydirmişti Allah bilir, Ruhat her zamanki gibi hemşire kılığındaydı ve böyle kreasyonlarla hayatta uğraşmazdı. Sülün onları böyle görünce içinden geçeni söylemeden edemedi:

“Keşke ellerinde bir de Fred Aster bastonu olsaydı...

Ruhat deli gibi gülüyordu:

“Yavrum bastonun hakikisini istemen gerekir.”

Fred Aster’ın bastonuna saygılar, ama dediği doğrudu, bunun dışında bacakların arasında taşınması gerekiyordu. Ruhat’ın hemşire önlüğünün arkası boydan boya yırtıktı, yüzündeki gizemli çizikler ise kutsal gecenin uğuruydu, çok iyi biliyordu ki, içsel taşkınlığı hazırlayacaktı ölümünü, bu geceki hayranlığı şiddet doluydu. Nerdeyse uluyan bir sesle şöyle dedi:

“Aşkларım nişanlanmanız mükemmel olacak, yarabbim neden sadece kadınlara tapıyorum...”

Gerçekten kendini kadınların kucağında buldu, onlara hem bir takım talimatlar veriyor, hem de öpüyordu. O sıra pembe sü-tunların arasından çıkıverdim, ayağında hala Mona Lisa ayakkabılarım vardı ve tüylerim, ve saçlarım diken dikendi.

“Bizi köpek gibi takip mi ediyordun Peri Nacar. Ama biz ıslak köpekleri de çok severiz...”

İşte Maruf’un teyzelerinin kollarında garip nidasıyla beni se-lamlaması böyle oldu Ruhat’ın -onun sefahat aleminde takma

adım ıslak köpek mi olur diye merak ediyordum için için. Sülün siyah tüllerinin içinde bir hayal kadar güzeldi, saçları belli ki ormandan tedarik ettiği reyhanlarla süslenmişti, beyaz çiçekleriyle hastaneye değil kırlara ait olduğunu dile getirmiş oluyordu sessizce. Bir anda şafağa kadar sürecek bir nişanın içine düşmüştüm ve ölümden beter hastane havasında doğal olmayan bir dirilik bağışlanmıştı küçük nişan alayımıza. Hayatlarında bir kere olsun, insanları yüzüklerle birbirine bağlayan sıkıcı törenlere adım atmamış teyzelerin hisleri peçelerinin altından okunmuyordu, ama sırtlansı gülüşlerini sürmeli gözleri ele veriyordu. Kerim incecik flanel beyaz takımının içinde aşıkların en güzeliydi, ama teyzelere verilecek biri değildi. Denize ait bütün kokuları taşıması hayret uyandırıcıydı, tuz ve nemden yapılmış gibiydi, kısaca mercanlar kadar basit ve gizemliydi. Hastaları kuşatan ormandan uğultular ve rüzgarlar kulaklarımıza doluyordu, işte o sıra Sülün'ün bir çocuk gibi tekerleme söyleyeceği tuttu:

Dağ benden ben dağdan daha karayım  
Peri Nacar perilerle delilere kaçır

Sesinin boğuntusundan ölecek gibi oldum ve işte o an uludum:  
“Mavi gözler, mavi gözler...”

Teyzelerin peçeleri çıkarılmıştı, bunların her zaman görülen yüzleri olmadığını korkuyla fark ettim (dindardılar, ama şu saate kadar yüzlerini böyle kapamamışlardı), yılların insafına terk edilen yüzleri rüya gizemlerinin eline geçmişti, öyle ki dinsel gizemden çok daha başka bir şeydi bu. Dilerdim ki onların korkudan titreyen koyu yeşil gözleri olsun, ama gözleri hiçbir ırka ait değildi, kendini beğenmiş ırklar da, kendini hakır görenleri de sonsuza değin cehenneme postalanmıştı, onlara ba-

kınca hala Tanrısal bir hikmetin olabileceği anlaşıyordu. Ve o Tanrı yüreklerin içini görmek gibi ağır bir işle cezalandırmıştı kendini, yani sadistliği bir tarafa en az bizim kadar mazoşistti de. Sülün siyah tüllerinin içinde Ruhât'a serzenişte bulunuyordu -iyi ki bana dikkat eden yoktu.

"Sadece yeni gözdelelerin çılgına çevirebiliyor seni, deli karı..."

Ruhât her çeşit serzenışı kahkahasıyla geçiştirebilecek kadar kurnazdı, fakat bu sefer ağlayacağı tutmuştu, yüzünde bıçakla açılmış oyuklar varmış gibi gözyaşları akıyordu ve bu haliyle kutsal Meryem Ana'nın yanına konulabilirdi, muhtemelen bir gecede Maruf'un annelerini havarileri yapmıştı. Arkası boydan boya yırtık hemşire kılığının içinde pusuya düşürülmüş hayvanlar gibi inliyordu, herhalde herkes için kalbin olmadığı bir bedenın taşınması çok daha kolay olurdu. Bir tokatla sarsıldı, Sülün'ün küçük pembe elinin aşk ettiği tokat onu daha da kendinden geçirdi.

"İşte adamınız, müsaade ederseniz önce beni düzsün."

Nişanlıyı takdim edişı böyle oldu, pembe sütunların arasından çıkan nişanlıyı görünce dizlerimin bağı çözüldü, sanki çevik bir domuz karşınızda peydahlanmıştı birden. Yüreğimin çarpıntısı durmadı, fırfırlı gömleğinin üstünde zamanında yakışıklı olmuş bir surat vardı ve bütün hünerinin beyniyle ellerinde toplandığı açıktı. Ruhât tamamen azgın bir vaziyette adamın koluna girdi.

"Harun Hoca'nın ikizi uzun yoldan geldi, onun için biraz man-yadı..."

Şimdi ikizin öbür kolunda da Sülün vardı, bu halde teyzelere eşlik etmek Kerim'e düşmüştü, o sıra katlardan birinden bir çığlık koptu:

"Ruhaaat!"

Ruhat'ı bu şekilde çağıran körün ne alemde olduğunu bilmiyorduk, hastaneyi bu şekilde inletmesi elinden gelen tek eylemdi, hiç kimseyi, Nur Dedeci hemşireyi bile sikine taktığı yoktu, beyaz bir boşluğun içinde tanıdığı bütün imgeler Ruhat'ta birleşmişti, o en büyük Ana'da. İşte o an biyolojik bir iflasın eşiğine geldiğimi sandım, ağzımı açsam önce kendi sesimden korkacaktım, ama kendi sesimi değil de ikizin sesini duyuyordum: "Çiğerim bu kadınları bir yerden çıkaracağım..."

"Hiçbir yerden çıkaramazsın, hatta rüyalarında bile karşılaşmadın onlarla. Sen ki sikini her yere uzattığını sanırdın, bütün götleri de elden geçirmiştin. Öyle miymiş, beni kamçılayan bir meçhullüğü var bu kadınların, bilinmeyen bilinenden her zaman daha fazla bir şeydir. Kafam neyi almıyorsa ona atılırım, hayatım bil ki, Harun Hoca'dan çok şanslısın..."

İkiz, gözlerini sonuna kadar açmıştı, hayvansı iştahının yanında garipsi bir keder de seziliyordu, mideci Harun Hoca'dan bambaşka bir ruhu vardı. Pembe çinili salon sise boğulmuş gibi görünürken, nedense iki laf edeceği tuttu:

"Bu kadınları içimi parçala da koy ey sevgili salak, sanırım böyle bir şeyi istemeye hakkım var. Herkesten daha iyi Müslüman olan Somalili bir Sufi'ye de açıldım bu konuda, fakat anlayış göstermekten uzaktı, sen kalk karıncalara, su yılanlarına falan anlayış göster de, arzuları anlama. Ahh onun için sizden başka kimsem yok, kutsal ailem mübarek ellerinizle parçalayın beni..."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadığımı itiraf edeyim - anlaşılan bu konuda sözünü ettiği Sufi kadar cahil kalmıştım. O cahilliğimle teyzelere göz attım, hakikaten Lesbos şairlerin şürlerinden fırlamış gibiydiler, teyzelere ve Lesboslara özgü bu anakronizm insanın başını döndürmeye yetiyordu. Amca'yı ve Maruf'u birlikte barındıran ve körün çılgınlar gibi Ruhat'a



seslendiği bu hastanede, bu sevgi krallığının hüküm sürmesinde vardı bir hikmet. Kerim kulağının dibinde, belli ki sadece beni ilgilendiren bir açıklama yaptı, dikkatli bir ruh sesinde eski çalgıların hatırasını bulabilirdi.

“Harun Hoca’nın ikizi gerçek anlamda parçalanmak istiyor.”

“La havle, ne biçim bir cehennem var içinde, nasıl bir korla yanıyor. Güzelim teyzeleri ne biçim bir törene karıştırdınız.”

“Sus bir dakika, parçalanarak tekrar vücut bulmak istiyor...”

İkiz Harun Hoca gibi tıp aleminden değildi, körün bile milli piyango bileti satarak geçindiği şu dünyada, Ruhat da dahil hiç kimse, onun hayatını nasıl kazandığını bilmüyordu -dünyanın bir yerinde bir ikizimizin olduğu öngörüsünün canlı kanıtı adam, muhtemelen hayırsız evlattı. Zaten hayati denge de böyle sağlanıyordu, ikiz de hiç istifini bozmadan aşağıdan, lağımdan gelmiş ve şimdi de fırfırlı nişan gömleği giymişti. Hassas teni ve vicdansızlığıyla gülüp konuşuyor, teyzelerle biraz sonra parçalanacak bir adamın coşkusuyla öpüşüyordu, bir zevk delisi olduğu o kadar barizdi. O esnada aynen şöyle bağırdı:

“Üstümü örten ne güller, ne bayrak olacak, arkamdan şehit göz yaşları da istemem. Çünkü alemi sikmek için tekrar doğrulacağım...”

Gülayşe hıçkırmakla gülmek arası bir ses çıkardı, kendini bu çığına vermek için hazırdı, Gülhanım ve Güleser’in de istekleri bedenlerinde kocaman bir yangın gibi çıkmıştı, titremeleri okunmasına yüreğimizin yetmeyeceği mesajlardı sanki. Ruhat hiç kimseyi kayırmayan tarzıyla araya girdi:

“Kıptan kadınlar, kurbanınız iki ayağının üstünde, buyurun işinizi görün...”

Kıptan kadınlar her zamanki gibi gözleriyle anlaşımlardı, yıllardır ilmek ilmek dokunan ve en kıt zekalının bile anlayacağı

bir bağ vardı aralarında ve bu bağın sözlerden daha güçlü olduğunu bir ahmak bile sezebilirdi.

“Peri Nacar sen teyzeler kadar uyumlu olmadığın için, insan hayatındaki bu en aşırı sahneyi kaldıramayacaksın. Gerçi şimdi hayal gibi güzel görünüyorsun, ama göz açıp kapayıya kadar yanmış ağaca döneceksin, ruhun da çekip gitmiş olacak aşkım...”

Ruhat'ın dedikleri şüphesiz doğrudu, bu deneylerle kişiliklerimizden kurtuluyorduk, zincirleri kırıyorduk, Enjoy'un defalarca dile getirdiği yay yasak bir evrene fırlatmıştı beni, işin garibi tam da evimin yanıdaydım. Yıllarca tıpkı bir kör gibi kendimi budalalıklara adadığım evim, bu sapık hastanenin üç beş kilometre ötesindeydi, Maruf'un anneleri de en gelenekselin en şiddetli yaşandığı, bildiğimiz kasabalardan gelmişlerdi -bu tip yerlerde bütün aşklar çay bahçelerinde yaşanmaya mahkumdu ve geçinmek için de, toprağın ya da davarın yoksa, hiç olmazsa tuhafiyeci gibi bir şey olurdun. Kısaca bu imkanlar vardı, başka bir deyişle, imkansız bir yerden gelmişti bu kadınlar. İkiz şimdi, ölümden önce kıçların ve amların icabına bakıyordu, bu ona verilen bir ayrıcalıktı ve istisna kabul etmiyordu -kaderde hastanede bu şekilde düzüşmek de varmış. O karmaşanın içinde sayı tutacak halim de yoktu, yerin ve göğün, amlarımızla, kıçlarımızın sperme bulandığını görüyordum. Müstakbel ölüye son arzusu soruluyordu ve soluk soluğa gayet gerçekçi bir şey söylüyordu o.

“Kerim...”

İnsanlarda gizemiyle korku uyandıran Kerim, teyzelerin nişanlısına yani müstakbel ölüye bir sevgili ihtimamı gösteriyordu. Aşıkane biçimde dikilen bir kıç, yeryüzünün bütün lütuflarını hak etmez mi? Bu arada vurulmuş bir hayvanın çığlıkları doluyordu kulaklarımıza.

“Ruhaaat!”

“Bizim Osiris bu, körlerin en köründen rahat yok,” diyordu Ruhat neşeden çatlayacakmış gibiydi -yüzde yüz bu nankör anne neşesiydi. O an edindiğim sarhoş sessiyle dünyadan gelip geçmiş herkes için seslendim:

“Evet, geleceği gördüm...”

“Bu yükün altından kalkamazsın,” diyordu Sülün, dilini dilimde gezdirmişti, söylediklerinden daha çok sütleğen kokusu etki yapmıştı üstümde, iki sokak köpeğinin refakat ettiği ormandaki ulaşılmaz varlığından başka bir şeydi şimdi. O esnada teyzelerden bir yakarı geldi, hayatlarındaki cüret ancak şimdi yerini bulmuştu, heyecandan kavrulan dinsel sesleri şeytan gibi en mazbut yarattığı bile baştan çıkarırdı.

**Kutsal Yakarı:**

Bütün kapılar açıldığında bir rüyaya dalacağız  
Irklar kan revan içinde ve müthiş kafasız  
Ey en büyük ve en ilkel bilinçli bakir,  
Birlik ve teklik de çokluktan gelmiyor mu, biz ki,  
İstiraplarımızın mucizelere vasil olduğuna inandık

“Şimdi de bu karılar manyadı, tepemi attırmayın benim...”  
diyordu Ruhat.

“Ama nişanlığımızın (yani müstakbel ölünün) yeniden doğuşu bizim elimizden gerçekleşmeyecek mi?” diyordu teyzeler.

“Elbette, kadınların sahası o, canlarım şunu bilin ki, bir kaçığın arzuları sınır tanımaz,” diyordu Ruhat.

Askerler ya da siviller tarafından döşenen odalarda, hastalar açık televizyonlarda Hüsnü Şenlendirici ve ne ekolden geldiği anlaşılmayan partneri doktor şarkıcıyla eğlenmeye uğraşırken (şüphesiz Türklerin hepsi bu haldeydi), pembe çinili salonu

ancak bir Pan'ın flütünden çıkabilecek ezgiler doldurmuştu. Yas yoktu, insanlığın tarihsel hastalığı küçük görme ve kibir de. Ruhat'da yükselme ve alçalmalara hiç uğramayan bir vakur, edepsizlikte birlikte hüküm sürüyordu. Ne hikmetse, bu ikiz oluşum bu ortopedi hemşiresinin bedeninde kan kardeş olmuştu. Kimsenin erişemeyeceği bir canavarcan bile kibardı. Hasletlerinden biri insanların arasında fark gözetmemesiydi, anladığımız şekilde sınıfsal kaygıları da yoktu, takdire şayan bir yeteneği de, karşılaştığı kişinin en karanlık noktasını ilk bakışta tespit etmesiydi. Kafasında bir değerler çizelgesi olmadığından, her insana istediğini yaptırabilirdi, gittiği her yere kutsal hazinesi gibi taşıdığı şeyler, en canavarca ve en soytarıca eylemlerdi hep. Bu haliyle, ihtişamlı Roma sülalelerinde de görünmüştü, Arap tarikatlarında da, şimdi de bir üniversite hastanesinde hortlaması hiç de olağanüstü değildi. Bu gece, kendi deyişiyle lağımdan gelen Harun Hoca'nın ikizi bir tarafa, soylarının genişlikleri tahmin edilmekten uzaktı, bu ahtapotvari birliğin yenilerini de içlerine dahil etme kapasitesine bakarsak (teyzeler vesaire) tekabül ettiği gerçeklik az buz değildi.

Teyzelerin nişan töreninde ya da ikizin parçalanma töreninde midem kaldırmadığı için sık sık gökyüzünü kontrol ettim, adamın her çılgılında nerdeyse bir yıldız kayıyordu, sınırları çekilir ve kalçaları kesilirken parlak yıldızlar kadar yüksekteydi. Bedeni bir saate varmadan yaralarla dolmuştu, çektiği acı sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar büyüktü. Tarihin karanlık sayfalarında kalmış hayaletler canlanmış gibiydi ve dünya acımasız bir şekilde dönmesine devam ediyordu, acılara, ısıraplara bir gram teveccüh gösterilmediği ortadaydı, bunun yanında yasanın karşısında bir güç oluşmuştu.

“İşte her şeyi gördün,” diyordu Sülün.

İkiz inandığı şekliyle dünyaya tekrar dönecek miydi, bilmiyordum (bundan sonra kimin ikizi olacaktı acaba, düşününce her şeyin mümkün olduğu görülebiliyordu, zira insanlığın kapısı sonsuzca olasılığa açıktı). Ölü, teyzelerin kaderine de karışmıştı, hem de ne tanışmanın, ne flörtleşmenin olduğu bir zaman hızıyla, adama kendilerini vermişler ve sonra da parçalanmasına iştirak etmişlerdi, meğer hayatlarının seyri, doğup büyüdüğü kasabalarından yirmi kilometre uzaklıktaki bir hastanede değişecekmiş. Hep arzuladığımız da bu köklü değişimler değil midir, ama ancak kaçıklarla karşılaştığımızda gerçekleştirebiliriz bunu, kendi korkunç bilincinin farkında olanlarla. Teyzeler bir kutsal yakarı daha söylüyorlardı, ama ben onları duymuyordum, o sıra pembe çinili mezbahada başımızın üstünde bir yarasa gibi Sülün'ün metrelerce uzunluktaki siyah tülü uçuşuyordu. Körün bağırışlarını da duymuyorduk, sanki ölü onu da kendiyile birlikte yeraltına çekmişti, bir kabir bile istemedikleri ortadaydı. İşte o zaman tekrar ağlayacağım tuttu:

“Mavi gözler, mavi gözler...”

Nevzat Esentepe ya da karısının döşediği odanızda kırmızı güllerin değiştirilmesi gerekiyordu, güller ölürken Amca yemeye ve konuşmaya başlamıştı, Harun Hoca'nın ve bilumum cerrahın Amca'nın ölümüyle ilgili bütün öngörülleri yanlış çıkmıştı. Steril bir ortama giriyor ve organları açıyorlar ve son sözü söylediklerini sanıyorlardı, esasında topu da, hiç bir şeyi yürekleriyle görememe hastalığından mustarıptı ve iyileşmeleri imkansızdı. En ölümcül hasta iyileşir de onlar iyileşmezdi. Şimdi bu odada olayları düşününce güleceğim tuttu, yanılırları bitmek bilmiyordu, kendi cerrah krallıklarının yanında hiç kaldığı bir Ruhat krallığı vardı, yani düzene karşı düzensizliğin ışığı yanı-

yordu gizli gizli. Askeri darbenin astığı bir devlet adamı olan Hasan Polatkan'ın adını taşıyan bulvarda, arkasını ormana vererek, çorbacılar, köfteciler ve internet kafelerle kuşatılmış hastane bir nemrutluk kalesi olarak dikiliyordu. Sarhoş sürücüler yol sapaklarına park ediyorlardı, yaşam şartlarının bellerini büktüğü ve çirkinleştirdiği sayısız insandı bunlar, öğrenci yurdunun durağında geleceği tamamen belirsiz genç insanlar belirliyordu, onlardan şimdilik televizyon programlarında alkış tutmaları için istifade ediliyordu, bu çocuklar show programlarında yerlere oturuyor ve her önüne atılan ünlüyü salakça alkışa tutuyorlardı. Haliyle ev kadınları gibi onlar da çoktan kaybedilmiş ve kötüye kullanılmıştı. Bir darbe kurbanının adının verildiği bulvarda, gece ışıkları sanıldığı gibi hayaller yaratmıyor, kendimize ve dünyaya dair dayanılmaz gerçekleri gösteriyordu.

İkiz'in parçalanışından sonra sular yatağına girmişti, Epikür'ün şehvetli güllerinin arasından bulvarı gözlerken yazgımıza gülüyordum, ölüm kim var kim yoksa içine kapatmıştı. En basit, en hayran olunası hesaptı bu ve teyzelerin töreninde bambaşka bir anlam taşımıştı, Nevzat Esentepe ya da karısının döşediği odamıza günün ilk ışıkları dolarken, devasa hastane değirmen varoluşunu sürdürüyordu.

## Kurt Gibi Aç

Teyzelerin nişan töreninden sonra hastaneden çıktık, olay mahallilini terk eden suçlular gibi bir taksiye atlarken, Sülün bahçedeki kafeteryada koca bir dilim pasta yiyordu, üstünde bembeyaz bir etek vardı, saçlarına da nekahet dönemindeymiş gibi siyah geniş bir bant takmıştı. Bize elini sallarken öteki eliyle de bir ameliyat aletiymiş gibi pastalı çatalını tutuyordu, her şeyi verip en önemli sırrı vermeyen insanlardandı. Ruhat'ın ve Kerim'in bile erişemeyeceği, kendine mahsus karanlık bir alanı vardı, bu haliyle ifşa meraklısı Dudu'nun tam tersiydi. Bir öğle vakti hastaneden ayrılırken, sarı taksinin bizi onlardan sonsuza değin koparmadığı muhakkaktı. Taksideki Amca ve evdeki Amca insanları korkutuyordu, çünkü bir insanın gidebileceği en son noktaydı, hastaya bakarken gördükleri şey gelecekle ve yaşamın ödünç verilmişliğiyle ilgiliydi. İşin iyi tarafı hiç kimse-nin bize bulaşamamasıydı, zaman zaman insani anlayışa bile şahit oluyorduk, yüzde yüz sağlıklı bir insanın bulamayacağı bir konfordu bu. Amca eve gelir gelmez yatak odasına yerleşti, eskiden her gün geziye çıktığı ormanda humınalı bir çalışma başlamıştı, belediye belli ki eğitim amacıyla ağaçlara tabela çakıyordu: bu kızılçam, bu karaçam gibisinden. Avrupa kenti olma yolunda ormanlar da dekore ediliyordu böylelikle. Belki de bir anlamda çok iyi bildiğimiz bir fişlemeydi bu, belki bir park yaratma çabasındaydılar, akşarıdan sabaha bir hayvanat bahçesi bile kurulabilirdi kıcımızın dibine. Yaşlı ağaçların üst kısmını kesiyor, altta kalan geniş gövdeyi masa gibi camla kap-

lıyorlardı, kütükle yuvarlak cam çerçeve arasına halkın okuması için zırva bir yazı koyuyorlardı, ne yazık ki ancak böyle vasat dışavurum yazıları yumurtlanan bir ülkedeydik. Avrupa-lılaştırılmaya çalışılan halk, kısa bir süre sonra bu dekorasyonun içine edecek ve adı gene kötüye çıkacaktı. Neyse ki ormanın derinliklerine kurumların da, halkın da eli değemiyordu, köpekler bu yarı kırılmış dekorların içinde sürüler halinde geziyordu.

Hastanın düşünmek için gücü yoktu, suratındaki tek ifade Azrail'in elinden son dakika kaptığı meleklerle özgü bir gülüştü. Konuşma şekli ise ölümle ilişkiye geçtiğinde, yani yoğun bakım deliğindeyken değişmişti, Enjoy'un yayı beni onun yanına fırlattığında büyülenmeme ve ağlamama neden olmuştu. Şimdi de aynen hastanede olduğu gibi elele şehir turlarına çıkıyorduk, yanımda yürüyen bastonlu bir iskeletti, gülüşü ve konuşması kimseye benzemeyen bir yıkıntıydı. Görme sorunu yoktu, gözlerindeki merceklerle her şeyi çok iyi görebiliyordu. Bayat pazarı-ndan alınan bastonu onda bir güçsüzlük işareti gibi değil, aksine dünyayı ters yüz edebilecek bir alet gibi duruyordu, yaşlılarıyla hiçbir alakası yoktu. Kah mutfakta, kah salonda karşımıza çıkan kuma tasları bomboştu, boş kuma tasları Harun Hoca'nın yanıldığını anlatıyordu, ona göre hastaneden çıkışımız boşunaydı, üç vakte kadar gene soluğu yanında alacaktık, işte bu boş kuma tasları onun boş öngörülerini anlatıyordu, Osmangazi Üniversitesi Hastanesi'nde Amca'yı bir sevdalı gibi bekleyen bir cerrah vardı. Beyaz manolyaların, begonvillerin açtığı aşk mevsimindeydik, kafeler aşıklarla doluydu, Porsuk Çayı her yaştan aşığı ağırlıyordu. En köhne internet kafelerde bile Dudu misali insanlar yazışıyordu, tıpkı Dudu misali yürekleri, gözleri, parmakları yazışmaktan helak olmuştu, sevişseler çok daha az yorulurlardı. Pintilik şehrinin ana



caddelerinde, ara sokaklarında Amca'yla birlikte görülüyorduk, Amca insanların üstünde mezardan çıkmış adam etkisi yapıyordu, dünyadan ayrılmış ama kahinsel bir güçle de geri dönmüştü, bu ikinci hayat ona boşuna bahşedilmemişti. Hastaneye Amca olarak girmiş Kahin olarak çıkmıştı. Pintilik şehri sakinlerini titretmek için yanlarından şöyle bir geçmemiz yetiyordu, Kahin'in tekrar hayat bağışlanan organlarından hiç anlamadıkları bir cömertlik fışkırıyor ve dayanamadıkları bu cömertlikle eziliyorlardı. Gerçekten, hesap buydu. Bugüne kadar tek bir kaderi paylaşmışlardı, o da haliyle, her şeyin en azına razı olmak ve sofuca şükretmekti. Kahin'in yanında bir çömeze benziyordum, ayağımda hala altın rengi Mona Lisa ayakkabılarım vardı, Köprübaşı'ndan Doktorlar Caddesi'ne, Doktorlar Caddesi'nden Haller'e ancak bir çocuğun eskizlerine benzeyen yaylar çizip duruyorduk. Eskiden bir sebze pazarı yani bir kabzımallar çevresiyken, ani bir projeyle modern eğlence merkezine dönüştürülen Haller'in duvarlarına bir grafitici olarak şöyle yazmak gerekiyordu:

Eskişehir'i en çok köpeklerle hastalar bilir.

Enjoy'ların tarafında aşk başını almış gidiyordu, bu iklimde aşkın her türlü geçeri idi. Yusuf Keçbuli'nin balıkçılar ve aşiretler çevresinde aşk trafiğine dayanamayan erkekler hastanelere kaldırılıyordu. İşte onlardan birinin, bir altmış boylarında, evli ve üç çocuklu Ziya Kaptan'ın, on yedi yaşındaki, upuzun bir kızla girdiği yasak ilişki sonucunda kalp krizi geçireceği tutuyordu. Şüphesiz sağlıklarını düşünmeyen adamlardı bunlar, kendilerine hiçbir diyet programı uygulamazlar ve sabah kahvaltılarını ciğerle yaparlardı. Ziya Kaptan'ın formu her zaman yerindeydi, sadece kızın istediği gibi düzüşebilmesi için balıkçıların deyişiyle birkaç viagra atması gerekiyordu. Genç

kızla Yumurtalık'ta kurduğu bir kampta tanışmıştı, o sıra ikisi de aileleriyle kurdukları çadırlarda kalıyorlardı. Enjoy'ların tarafında her şey böyleydi, kimsenin kendini kontrol ettiği görülmemişti. Yumurtalık'taki kız nasıl olup da Ziya Kaptan'ı beğenmişti, nasıl olup da kendini ona vermek için delirmişti. Etrafındaki güzel delikanlılar kız için delirirken, o, diken diken saçlarıyla ve küçücük vücuduyla yaşlı bir kediye andıran Ziya'nın sevgilisi olabilmışti -Enjoy yanımda olsa bu konudaki şaşkınlığımı asla bağışlamazdı.

Ama esas şaşkın Ziya Kaptan'dı, balıkçıların deyişyle Karadeniz'in sarı çocuğu (hakikaten gözleri bile sarıydı) dünyalar güzeli bu Kürt kızını kimseyi sevmediği gibi sevecekti, kızın adını dua gibi sayıklayacaktı: Yumurtalık'ın bana verdiği Songül, diyecekti. Ziya o manyak sıcakta gözlerini upuzun kızıdan ayıramamıştı, dudakları durmadan kızın kutsal adını söylüyordu. Aile çadırlarından çıkıp denize giriyorlardı, Ziya ilk başta ne konuşacağını bile bilmiyordu, dünyanın en güzel varlığı karşısında, ahtapotlardan, istiridyelerden, deniz analarından bahsetmek normal gibi geliyordu ona, çünkü aşkın çözdüğü dilin nereye kadar gideceğini ancak Tanrı bilirdi. Kutsal da kız gibi upuzundu, denizden kıza ve kızıdan denize anlaşılmaz bir şeyler geçiyordu, belki de sözcüklerle anlatamayacağımız bir şeydi bu, onu Ziya'ya çeken bir yabanullık. Bunu da o sıra Songül için dünyanın hiçbir yeri değil, sadece Yumurtalık gerçekleştiriyordu. Kırklarında evli bir adamla genç bir kızın aşkını mümkün kılan bir yerdi bu Yumurtalık ve upuzun esmer kız sonsuz denizin içinde, tanıdğı en değerli varlık olarak görünüyordu Ziya'nın gözüne. Pek bir şey konuştukları da yoktu, Ziya'nın bildiğı denizler ve balıklar dışında, kız hep müziğe getiriyordu lafı, doğallıkla balıkçının kötü bir müzik zevki vardı, müzik denince Ankaralı Turgut'ları falan anlıyordu. Songül'ün işi

müzik CD'si satmaktı, babasının ona Adana'da açtığı küçük bir dükkanda çalışıyordu, yaşlıları gibi üniversiteye gitmeyi hiç düşünmemişti, öte yandan, evlilik ya da modellik gibi şeyler de aklına hiç girmemişti. Sonuçta müzik CD'si satan bir kızdı, tam düşlediği gibi. Ne başka bir hayatta, ne de başka bir kentte olmayı istemişti -bu haliyle Enjoy'un bile aşırı bulacağı bir tipti.

Songül'ün müzik CD'si sattığı küçük dükkan, sinema müşterileriyle, kebab müşterilerinin iç içe geçtiği bir yerdeydi, ayakta atıştırılan büfeler ve sokak satıcılarıyla taçlandırılmış caddede erkek ve kadın fahişeler cirit atardı. Erkek fahişelerden en güzeli Yusuf Kebbuli'nin çevresindeki Bişar'ın koruması altındaydı. Bişar Mardin'liydi ve herkesten kat be kat zengindi. Balığı en sosyetik lokantalara, otellere bu aşiret adamı verirdi, balıkçılar çevresi ona tapardı, içini beş milyara dizayn ettirdiği arabasına binen kızların önce dili tutulur ve mutlaka Bişar'a aşık olunurdu. Keyfine göre dizayn ettirdiği 407 Peugeot'sunda iki erkek çocuğuyla, simsiyah saçlı bir kızın fotoğrafı görünürdü, aynen kendisine benzeyen bu çocukların hiç anaları yokmuş gibi davranırdı, halbuki on sekiz yaşından beri iki karısı vardı. Karıları hakkında hayatta konuşmazdı, ama onları sevmediği söylenemezdi. Karıları ve çocukları onunla birlikte Adana'da, annesiyle kardeşleri İsveç'te yaşıyorlardı. Bir zamanlar o da tamamen İsveç'e yerleşmeyi düşünmüş, ama balıkçıların deyişiyle İsveç Bişar'ı açmanuştı. Gece mavisi Peugeot'sunda her türlü müzik klipi ve her türlü film seyredilebilirdi ve Bişar bu arabayı manyakça kullanırdı. Özel şoförü ise Kozanlı bir çocuktı ve bütün balıkçılarla fazla haşır neşirdi. Bişar'ın ofisi balık pazarındaydı ve buraya giren çıkan belli değildi, Yılmaz Güney ve Ahmet Kaya fotoğraflarının asılı olduğu ofisinin alt katında balık tezgâhları bulunurdu. Ofisinin tersine balık satı-

şının yapıldığı alt kat fazlasıyla temizdi, her yerde kadın elinin değil de erkek elinin hüneri görülüyordu. Balık ayıklayan on yaşındaki çocuklar Kürtçe şarkı söyleyip, Kürtçe küfür ediyorlardı, her şeyleri gibi aşkları da manyakçaydı. Medeni çiftlerde gördüğümüz kavramlar bunlarda yoktu. Bu halleriyle ot oğlanları andırıyorlardı, müzik sevgileri, kavga arayışları, aşkta he-lak olmaları, tutumsuzluklarıyla aynı ana babaların eserleri gibiydiler -dinden siyasete kutsal kardeşlik dedikleri şey bu olsa gerekti.

Yusuf Kebbuli Mersin'den Ziya Kaptan'la gelmiş ve Bişar'ın balıkhanesini kiralamıştı, evinden yurdundan kopan Ziya çoğu zaman Bişar'ın ofisinde kalırdı ve doğallıkla bu ünlü ofisi temizleme işi de ona düşerdi. Balıkçılar çevresi aşk hayatlarını asla düzene sokmazdı, burjuvalar gibi ne bağlanma, ne de kaybetme korkuları yaşarlardı. Çocuk yapmaktan da imtina ettikleri yoktu, kader onlara göre karşı konulacak değil boyun eğilecek bir şeydi. Ziya bir kültür adamı olsaydı Yumurtalık'ta denize karşı şu çılgılığı basacaktı: Songül, Songül, Songül, küçük Songül'cüğüm benim hayatımın dışında kalmaya mahkûmsun sen -yani sevimli tavşanını ya da ördeğini içinde koyacak bir yer bulamayacaktı. Neyse ki balıkçılar çevresinde aşkta dışlayıcı bir tutum söz konusu değildi, kadınları nasıl sevdiklerini bile ilan etmeleri gerekmiyordu. Ziya birçok konuda mankafa olsa da, Songül'ü ilk kez çadırının önünde güneşlenirken gördüğünde bir şeyler olacağını anlamıştı. Karadeniz'in sarı çocuğu kendini ahlak yorumlarına bırakacak değildi, o yaz yakıcı güneşin altında Yumurtalık'ta cinsel hayvanlığından kaçacak bir delik bulamıyordu, doğal bir şekilde genel ahlak bu tip evli adamları, karılarının yanına buyur ederken hiçbir çıkış yolu bırakmazdı. Gözleri bile sarı olan bu Karadeniz çocuğunun istikameti ve istiklali çoktan çizilmişti ve bu durumda isyan etmeye

herkesten daha fazla hakkı vardı. Bu ahvaldeki erkeklerin psikolojisi haliyle böyleydi, kısaca erkekleri eve kapatan da, evden çıkaracak olan da kadındı. Songül'ü hayatının neresine koyacağı hesabını neden yapsındı, alacakaranlıkta Songül'ün upuzun silütiyle, Songül'ün sessizliğiyle, Songül'ün konuşmasıyla ayartıldığını biliyordu. Geceleyin rüzgar denizde en sakin kalbi bile talan eden dalgalar yarattığında Songül şöyle diyordu:

“Müzikten hiç anlamaz mısın sen?”

“Balıkçılar müziği laf olsun diye dinler, tabii Bişar dışında...”

Songül haliyle Ziya'ya Bişar'ı soruyordu, haşmetiyle herkesin başını döndüren Bişar bir efsane değil, yaşayan bir adamdı, Songül onu gördüğünde kocaman yakut yüzüğünden tanıyabilirdi -bir adamın yakut yüzük takması neye delaletti Songül bilmiyordu. Kıza belki tuhaf gelecekti ama, onun özgürlüğü aşiretinin tutuculuğundan çıkmıştı, yani Bişar bir kazaydı. Mardinlilerin bile kafasının almadığı bir şeydi, bunun yanında ancak özel öğretmenlerle edinilecek bir tarzı öğretmensiz edinmişti. Karadeniz'in bu ufak tefek çocuğu sigara yakmaya çalışırken şöyle diyordu Songül'e.

“Bişar herkesi sikiinde oynatır.”

Songül gülüyordu, elimden bir şey gelmez anlamında bir işaret yapmıştı, gençliği kimsenin erişemeyeceği ve bozamayacağı bir şey gibi duruyordu, bu açıdan ne Ziya'nın ne Bişar'ın sahip olabildiği bir üstünlüğü vardı. İnsan ona baktığında hiçbir şekilde acı çekemeyeceğini düşünürdü, oysa o yaşında pek çoğu şeyi görmüştü; taassubu, düşmanlığı, haksızlığı, aşktan da nasibini almıştı, ama kimseyle yatmamıştı. Onu arzulayan genç erkekleri geri çevirirken, kafasında inanacağı hiçbir uygun açıklama olmamıştı, ama o erkeklere bakarsak Songül'ün hakiki nedenleri vardı -en başından gençliğinin ve toyluğunun öyle gerektirdiğini sanmışlardı. Erkek kafasının zayıflığına ve

yanlıř dūřūnūř biçimine defalarca řahit olmuřtu, deneyimlerini hep bōyle gūrūltūye patırtıya mahal vermeden edinirdi, bōylece iř her seferinde saf kıزدan, kurnaz kıza gelirdi. Oysa Songūl, ancak benim istememle olur, derdi. O zaman arkasından da řu sorulurdu, kimi bekliyor bu kız? Masallardaki prenslerden birini mi, iřini bilen bir kız (Songūl onların hepsine ders verir) asla o derece platonik, o derece sersem olamazdı. Bir kız sōz konusu olduęunda, otomatik olarak her řey kandırma etrafında geliřir, toy kıزدan, olgun kadına, diři denilen cins, toplumlar tarafından hayat boyu çocuk muamelesi gōrme cezasına ĉarptırılmıřtır. On yedi yařındaki lise mezunu Songūl, ūniversiteye giden yařıtları gibi avanaęın biri deęildi. Ćevresindeki hiĉ kimse, kampus servislerinde gōrūlen pespaye sohbetleri etmemiřti, paralı eęitimin ve yūksektahsilin insanları budalalařtırdıęı bir gerĉek ve insanın bunu kendine kanıtlaması iĉin kampus ĉevresine hayatında bir kere girmesi yeter.

Songūl'ūn gōzleri deniz suyundan balık gōzleri gibi kıpkırmızı olmuř řōyle diyordu:

“Cinsel enerji olmasaydı mūzik asla olmazdı, yani kitaplarda libido denilen řeyin maddeleřmiř halidir bu mūzik...”

“Hayatta anlamam, yoksa ortalık yerdeki seks mi demek istiyorsun?”

“Her zaman ūyledir.”

“Yani sen, mūzik CD'leri satarken bu seks pazarının iĉinde mi oluyorsun.”

“Hem sanat, hem seks, ama şu an sadece deniz ilgilendiriyor beni...”

Birlikte yūzmeye gidiyorlardı ve doęrusu kimsenin gūzel bulmadıęı bu adam iyi yūzuyordu, tıpkı bir dalgıĉmıř gibi kıza suyun altında nefes alıp verme temrinleri yaptırıyordu. Sabrı da sevgisi gibi sonsuzdu. Bu sabırlı ve ĉirkin adamla Songūl

Yumurta'lık'ta yattı, belki çok aptalcaydı, ama bunun böyle olacağını adamın sarımtırak yüzünden okumuştı -Enjoy al sana bir akraba, çünkü Songül bir yüz okuyucusu olduğuna inanıyordu. O ilk düzüşmesinden aklında kalan tek şey, ağzına dolan kumlardı ve zina yaptıklarının da farkındaydı. Ziya'nın özgür olmaması zevki artıran bir olasılık mıydı bilinmez. Adana tarafında nerdeyse hiçbir erkek tek karılı değildir, erkekler yasal karlılarıyla, yalancıkdan karlılarının yani metreslerinin arasında hayatlarını geçirirler, bu tip hayat hukuki olarak da kabul edilmiştir. Karılar, çocuklar, halalar, amcalar hepsi bilir bunu, babanın hovardalığı hakkıdır, sırf bu yüzden hapishanelerde elini kana bulamış bir sürü kadın mahkum yatar. Bu durumu kabullenemeyen kadınlar (nikahlısı, nikahsız fark etmez) kollarını bile kıpırdatmadan erkeklerini öteki dünyaya postalarlar. Kısaca Enjoy'ların tarafında yaşamakla cinayet at başı gider, kadının birinin bir gün tepesi atar ve erkeğini gözü-nü bile kırpmadan gebertir.

Gecenin derin sessizliğinde Songül, Ziya'nın yanında olmasını istiyordu, onları ayıran evliliğin karşısında o hep masumdu, gecenin kör karanlığında gözlerini açıyor ve daha önce bilmediğı bir cehennemle karşılaşyordu. Tanrı mutlaka masumların daha fazla acı çekecek olduklarını söylemiş olmalıydı, işte tam da bu esnada Ziya'nın ailece içine doluştukları çadıra bir grafittici olarak şunu yazmak gerekiyordu:

Kalp kadar saçma bir organ olamaz.

Peki Dudu ne alemdeydi? Maruf teyzelerle birlikte hastaneden çıkmıştı, ayrılışları hüznünlü olmuştu, küçük stajyer kızlar gerçek sevgililerinden ayrılırlarken herhalde bu kadar acı çekmemişlerdir. Öyle sapkındılar ki, ellerinden gelse çocuğı, ömür boyu sadece kendileriyle irtibatta olacakları gizli bir yere hap-

setmek isterlerdi. Ama gerç k başkaydı, Maruş'u Dudu ablalarına kaptırmışlardı -nasıl olmuştu bu, Dudu'nun aşk içlerindeki başarısızlığı malumdu, hastanede en son akla gelen insan Maruş'larını onlardan çalmıştı. Dudu'yla stajyer kızlar arasında tabii ki bir husumet oluşmamıştı, ama sapkın kızlardan birinin de dediği gibi, artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı, yani köprünün altından çok sular geçmişti. Dudu, o olgun kız, s byancı mıydı -Dudu hakkında yapılan spe  lasyonların şiddetli bir güzelliği vardı, çünkü yıllarca yerin dibinde uyumuştu. şurası da açıktı, bu yeraltı hayvanına gizlice yılanlık da atfediliyordu, göze batan orantısız vücuduyla (gövde kısa, bacaklar uzun) aslında Dudu kimdi? Dudu tek bir kişilik değildi, akıl almaz derecede par alanabiliyordu, Maruş'ta ise karmaşa yoktu, sapkın kızların dedikleri gibi, Maruş Maruş'tu.

İmanlı teyzeler Bozüyük'teki evlerine döndüklerinde insanları daha fazla korkutur olmuşlardı, eskiden beri bilinen karanlık öğretilerinin içinde iyice kaybolduklarına ve iblisle nişanlandıklarına inanılıyordu. Yoksa hastane olaylarını ayrıntılarıyla bilen yoktu. Gözlerine hala hacı sürmesi çekiyorlardı, elbiseleri hep yere kadardı, bu upuzun elbiselerle kendileriyle birlikte insanlığın bütün çilelerini de taşıyor gibiydiler. Duvarlarında kocaman nazar boncukları, kapılarında da dökülmüş kurşun vardı, evlerini hiç bilmeyen insanlar, eve girer girmez babalarından kalma bir öküz  anına  arparlardı,  anın uğultusu evdeki en tanıdık sestti. Ellerindeki sittin senelik rahleler, sedefli aynalar, bakır süzgeçler, y n eğirme  ıkırıkları gibi tarihi süprüntüleri bir dükkanı dolduracak kadar  oktu, ama bunları modern kadınların miraslarını en ağzı kalabalık şekilde sergiledikler gibi  ıkarmazlardı insan önüne. Evlerinde kazara kalmaya kalkanların, geceleyin cambazlar misali ayaklarının ucunda yürümeleri gerekirdi, aksi takdirde, sefil dünyamızdan gelip geçmiş



bütün aşın ruhların ayaklanma ihtimali vardı. Esasında onlarla irtibata geçmek sürekli kanayan bir yaraya dokunmak gibiydi. Hiçbir sosyal olaya, düğünlere derneklere bile katılmamışlardı, dünyada çekirdek aile denilen şey çoktan topu atmışken, Bozüyük'te yapılacak tek şey evlenmekti; bıyığı yeni terlemiş oğlanlarla, yeni adet görmeye başlayan kızlar hemen evlenme kuyruğuna girerdi. Bu minvalde okullar yarıda bırakılır, aileler anlaşılmazsa da yavuklular birbirine kaçardı ve bu gencecik insanlar iki yıla varmadan, koca götlü, koca göbekli ebeveynlere dönüşürdü. Bu gidişat evliliklerin yapıldığı her yerde aynıydı. İşte böyle bir dünyada normal insanlarla nişanlanmayanlar, teyzeler misali iblisle nişanlanırdı. Bu iblis masalına herkes inanıyordu. Teyzelerin eve döndükten sonra birbirlerine fısıldadıkları gibi bu işten en karlı çıkan Harun Hoca'nın ikiziydi. Pırıl pırıl sesiyle, ilahilerin Maria Callas'ı Gülayşe nişanlısını yani hastanenin sapkın şehidi şöyle anıyordu:

Ey iyi Ölü'm, gecenin kilidi sende  
hep isterler ki sen dikiş tuttur,  
bilmezler ki her şey sökülecek  
ey iyi Ölü'm, gecenin kanlı dikişi  
süt beyazı tenimdeki uğur işareti  
bizi yöneten ne kâhpelik, ne ustalık  
ne hayır, ne cehalet, ne suhulettir  
bilelim ki, o kıcı kokan sultan, korkudur  
ey iyi Ölü'm, gecenin hayvan ılgığı

Sesi gecenin içinde yanan yıldızlar kadar romantikti, acıyı dile getiriyordu, yaşamın acı bir şey olduğunu söylüyordu, işte o zaman hepsi birlikte ağlamaya başlıyorlardı. Bu ilahinin adı, İmansız Ölü'ydü. Aralarında ölünün metanetini ve cüretkarlığı-

nı konuşuyorlardı, daha önce böyle meydana okuyan birini hiç görmemişlerdi. Bir gün yeni bedeniyle İmansız Ölü aralarına katılacaktı, fakat bu vuslatın nasıl meydana geleceğini hiçbir hayal gücü çözemezdi, Gülayşe'nin ilahilerinin cılız ışığından başka hiçbir şeye güvenemezlerdi. O yaz rüzgar tozu toprağı getirip pencerelerinin önüne yığıyordu, kedileri bile tozdan yumak halindeydi. Tren yoluyla biten Bozüyük'ün arkalarındaki kavak bahçelerine gezmeye çıkıyorlardı, hastalıklarını da dahil her şeyi babalarından almışlardı, evde pek az sözü edilen kaçak analarının yaşayıp yaşamadığı bile belli değildi. Annelerinin izini sürseler herhalde bir sürü üvey kardeş bulurlardı, bu minvalde annelerinin kim bilir kaç evi, kaç erkeğı olmuştu Allah bilir. Annelerinin her seferinde kocalarına yıktığı bu çocuklar bir araya gelseler oluşacak şenliği düşünürlerdi bazen ve Gülhanım şöyle derdi, öksüzlük için yapılabilecek bir şey yoktur, annemizin küçük öksüzü, yani rahmetli kardeşimiz de bir koca delisiydi. Kavak bahçelerinde amansız rüzgar ağaçları beşik gibi salları ve onların gözlerine de toz doldururken şöyle diyorlardı:

“Her erkeğın öldürölmesi gerekir.”

İmza: Teyzeler.

Hastaneden çıktıktan sonra Ruhât'la ilk buluşmaları mezarlıkta olmuştu. O gün incecik kolsuz elbisesinin içindeki Ruhât'ın dudakları kıpkırmızıydı, kafasında da minicik kırmızı bir eşarp uçuşuyordu, boynunda ve kollarında kelepçe izleri vardı. Müslüman bir ülkede hiç kimse ölülere kıymet verilmesini beklemez, mezarlıklar nerdeyse kimsenin uğramadığı yerlerdi ve köpekler bildikleri gibi cirit atarlardı. Bu kadınların buluşma yeri olarak neden Bozüyük mezarlığını seçtikleri de meçhul, ama hayattaki en filozofça deney şüphesiz ölülere yaklaşmaktı. İşte bu ölüler mekanında Ruhât teyzelere bir itirafta bulundu:

“Meğer hayat boyu sizi düşlemişim...”

Yürüyerek tren yoluna çıkmışlardı, günlerden Salı'ydı ve bütün kadınların pazara üşüşükleri görülebiliyordu, buradaki kadınların hiç biri herhangi bir kulübe, spor salonuna vesaireye devam etmezdi, en büyük sosyal aktivitelerden birincisi, kadınlar içinde gün tertip etmekse ikincisi de Salı pazarıydı. Bozüyük'ün hiç pas geçilmeyecek bir özelliği de, bütün insanlığı kucakladıklarını sanan popüler yazarların ve şairlerin acıklı gerçeklerini yüzlerine vuran tehlikeli bir kasaba olmasıdır; bu popüler yazar ve şair kadrosu çok değerli kitaplarını ve şahıslarını tanıtmak için Eskişehir - İstanbul hattını trenle kat ederlerken haliyle Bozüyük'ten geçerler ve gördükleri her tabelayı, her insanı kafaya alma suçunu işlerlerdi -kendi adıma, trenlerde bu tür kafasızlıklara binlerce kez şahit olmuştum, bunların çok değil iki saat önce, halkın önünde kurulmuş masalarda, üstatlar ve günümüzün ustaları tarzında oturup, zatlarına sorulan soruları, olgunca ve bilgince cevapladıklarına inanamazdı insan. Bu trenlerde, kendilerinin gözlendiğinin farkında olmadan, Bozüyük sayesinde en aşağılık taraflarını sergilediklerini bilmezlerdi. Kim bilir kaç, hassas duyuğu insanı, en duyarlı varlık, bu Bozüyük tuzağına düşmüştür. İşte bunlar hiç gözlendiklerini bilmeden, ellerinde evrak çantalarıyla bindikleri bu trenlerde, Eskişehir - İstanbul hattında rezil olurlardı. Ama hayat boyu burada yaşayan basit insanlar, yaşam savaşının içinde bu sanatçı tuzağına asla dikkat etmemişlerdi. ve o Salı günü her hafta olduğu gibi kasabalarında panayır havası hakimdi.

Teyzelerin arasında yürüyen Ruhat kahkahalarını esirgemiyordu, rüzgar nerdeyse eteklerini başına geçirecekti ve o sıra bir evin ya da bir ağacın dibinden hastanedeki körün çılgınlığını duy-salar hiç şaşırmaslardı -sanki kör kendini ele vermemek için direniyordu, hiç bilmediği bir yerde insan nasıl susarsa. Adım

başı fakirliğin daniskası çıkıyordu karşılarına, herkese eşit biçimde paylaştırılmayan ömür ve para esasında boşların boşuydu ve Tanrı bilmeden en pis elbiselerini giymiş gibiydi. Ruhatsen kuru rüzgara karşı şöyle konuşuyordu:

“Tanrının yürekleri neden saat gibi kuruyorsun...”

Teyzeler hemen eve gitmek derdindeydi ve peşlerinden Ruhat’da sürüklüyorlardı, onun konuşma isteğinin, aslında bela isteğioldüğünün farkındaydılar. Kamyonetlerin ve sepetlerin arasından geçmek zorunda kalıyorlardı; yaşlı bir kadın elinde iki tavukla koşuyordu, yere serdikleri sofrabezlerinin üstünde, bamyalarının başında güzellikle hiçbir alakaları olmayan, memeleri vücuduna yapışmış satıcı kadınlar oturuyordu. O hengamede bir an, ısıllı ısıllı yanan bir mavi göz ya da yeşil göz yakalıyordu onları, deminki tavukların kafalarının koparıldığını görüyorlardı. Küçücük elmaların başındaki adamlar ellerindeki çakılarla avuçlarındaki nasırları oyuyor, bir saniye sonra da aynı çakıyla ikiye böldükleri elmaları yiyorlardı, bu adamların ayak nasırlarından da çakılarıyla kurtulduklarını kestirmek zor değildi. Güneşten korunmak için kocaman kara şemsiyeler açmış kadınlar, sağa sola çömelerek çocuklarını iştetiordu, alt tarafı çıplak bir sürü çocuğun etrafta kaçıştığı görülüyordu. Hain rüzgar, Salı pazarı parfümü olarak yaş sebze, meyve, tütün ve bok kokusunu herkese hiç hak geçirmeden dağıtıyordu. Bu akıl almaz erotizmin içine Ruhat ve teyzeler de düşmüş oluyordu böylece. Harun Hoca’nın ikizi, yani İmansız Ölü’yle sonsuza değin birbirine bağlanma cezasına çarptırıldıklarını biliyorlardı ve bağışlanmayla hiçbir ilgisi olmayan Ruhat, rüyagörenlerin ya da kaza geçirenlerin kusurlu hafızasıyla konuşuyordu:

“Sıkıca sarılın bana, güneş dünyayı nasıl bırakamazsa öyle. Kıcıboklu asilzade zaman insandan daha nankördür ve biz sevgili-

lerimize kalplerimizi çıkarırsın, gözlerimizi oysun diye koşarsın. Aşk canice bir şeydir, güzellerim siz nişan töreninizde aslında aşkın anatomisini belliyordunuz. Yani o büyük dersi. Ne yazık ki herkes bu konuda sınıfta çıkar, yaşadığı müddetçe de aşkın bir hayat estetiği olduğuna keçi gibi diretir. Yoo hayatta dönmeyenler bu keçiliklerinden, popüler tarihe İnönü savaşlarıyla geçmiş sizin şu kasabanızı, tüm bir evrenmiş gibi ele alalım, hiçbir şey değişmez...”

“Ama Ruhat,” diyeceği tutuyordu Gülhanım’ın.

Sözünün devamını getiremiyordu, çünkü o sıra Ruhat, oturma-ğıyla dilenen zavallının birine bakıyordu, oturağın içine atılmış güneşte parlayan birkaç kuruş vardı. Adamcağızın her tarafı kirden kayış tutmuştu, bakılamayacak kadar iğrençti.

“Neyimi istiyorsun? Paramı mı, bokumu mu?”

“Ekmek paramı.”

“İşte hep böyle olur,” diyordu Ruhat, “önce ekmek parayı tedarik edeceksin, düzüşmek sonra gelecek. İktisat kitaplarını açın bakın, konu hep budur. İhtiyaçlar meselesi, ama bütün iktisat kitaplarını din kitaplarıyla birlikte okumak gerekir. Tabii ki bu Bay Oturağın, böyle şeyler okuması gerekmez. O her şeyden muaf, yaşayan değil sürünen kişi her şeyden muaftır. Ekmekten, sevgiden, sikişmekten, her şeyden, çünkü o toplumun gözünde de Tanrımızın gözünde de yoktur. Yaşayan ölü, hatalı üretim, hiçbir yere konamaz. Aşklarım, nişanlı kızlar, bu adam da insan olarak yaratıldı ve insafsız maceranın içine atıldı...”

“Gökyüzünün hiç bu kadar tozlu olduğunu hatırlamıyorum,” diyordu Gülbanu.

Kıçına sarı renk pantolon geçirmiş bir adam Ruhat’ı kolundan çekiyordu, öylesine zamandan kopuk bir varlıktı ki, esmer te-ninde elmaslar gibi yanan gözleriyle bir mihrace sanılabilirdi,

upuzun parmakları yüzük doluydu. Göz altlarında belli belirsiz çizikler vardı, kafasındaki saçları bir saman yığınıymış gibi sapsarıydı, can sıkıntısından delirmiş ve saatlerce işkembecide oturmuştu. Ruhat en melankolik sesini takınmıştı.

“Galiba beni orospu sandın.”

“Hayır, hayır,” diyordu adam o an ölecekmiş gibi soluk soluğa, “o karılar her şeyi para için yaparlar, ama ben erişilecek en büyük zevkin peşindeyim...”

“Bu konular gizli konuşulmalı...” diyordu Gülayşe.

“Bırak gizliliği, mizliliği,” diye bağırdı Ruhat, “elin adamı gizlilik dersini ne yapsın, şu kadarını söyleyeyim, hiç de inandırıcı değilsin. Güzellerim yalnızlık çekenleri asla anlamıyorum, oysa her zaman bize katılacak birileri bulunur. Çünkü yaşamın kuralı, hepimizin gebermek üzere olduğumuzdur, varlığımız bunun üstüne yapılandığı için gizlilikten bahsetmek aptallıktır. Zevklerin en büyüğünü arayan bu adamı hor görmek, esasında kendini reddetmektir. Bize katılması için kimsenin diplomasına bakmıyoruz. Hayatta neyi derlediğin neyi ıskaladığın kişisel bir sorundur, ama onu da öğreniriz. Böyle rezil bir pantolon giymek nerden aklına geldi, sanki mensubu olduğun bir tarikatı terk etmiş de, şaşalamışsın gibi. Erkekler hep topluluk insanı olmak isterler.”

“İçimde tarif edemeyeceğim bir ateş var,” dedi adam yüzüklerini enfiye koklayanlar gibi burnuna sürterek, “bakın göz oyuklarım bile öteki insanlardan farklıdır, benimki öküzlerinkine benziyor. Hayatımın yarısını asker kaçağı olarak geçirdim, sonra bir gün yeğenimin düğünündeyken haydi apar topar orduya. Düşünebiliyor musunuz, kollarını açmış öyle oynayan bir adamı rezilane bir şekilde, tıpkı bir katil gibi götürüyorlar. Demek ki hiçbir şeyden kaçılmıyor. Oynayan bir adamı silahlandırıyorlar, tabii neşe meşe kalınıyor.”

Sarı pantolonlu eski asker kaçağı tiksintiyle yüzünü buruşturuyor ve pazarın ortasına tükürüyordu. Gür saçları sanki bir folukmuş gibi tavuk tüyleriyle dolmuştu. Kadınlara hemen oracıkta yiyebilecekleri küçük bir kavun satın almak istiyordu ve alıyordu da. Dünya karşısındaki fiziksel rahatlığı inanılır gibi değildi, bu haliyle Bişar'ın ikiziydi sanki. Ona göre meyveleri tabaksız, çatalsız yerneye alışık olmalıydı insan, böyle küçük mutaassıp yerler insana hiçbir şey öğretmezse bunu öğretirdi. Eski asker kaçağı upuzun ve yüzüklü parmaklarıyla kavunu üleştirirken konuşuyordu:

“Ününüzü bilmeyen yok, ben sizi Bilecik'ten duydum geldim.”

“O yolu kusmadan mı geliyorsunuz,” diyordu Gülbanu.

“Erkek midesi daha farklı, demek siz mideniz yüzünden yolun güzelliğinin farkında değilsiniz. Erkekler her şeyin en kötüsüne hazırlıklıdır, en vahşi bölgelerde Yahya gibi sadece çekirge ve yaban balı yiyerek ayakta kalabilirler.”

“Ama sen çekirgelerin değil, başka bir şeyin peşindesin,” dedi Ruhat, ellerini bir sebilcinin ibriğinden döktüğü suyla yıkıyordu pazarın orta yerinde, tepelerindeki güneş küflenmiş bir meyveye benziyordu ve sinsi toz bulduğu her delikten bedenlerine giriyordu -sanki evren dev bir şırıngaydı. Etrafları hiç bir şeye aldırmayan ve oraya buraya iştirilerek mısır yiyen çocuklarla doluydu, yerdeki kurumuş kan lekeleri onları ruhlarının rahat edeceği bilinmeyen bir yere götürecek işaretler gibiydi. İşte o an Ruhat bir titreme geçirdi, korkudan donakaldı. Kışnemeler ve çığlıklar birbirine karışırken onunla birlikte dünya da bir anlığına donmuştu. Eski asker kaçağı da olayı olduğu gibi görmüştü ve sağlam sandığı midesi içinde şöyle bir dönmüştü, teyzelerse elleriyle ağızlarını zor kapayabilmişlerdi. Annesiyle birlikte pazara çıkan genç bir kız, bir at tarafından çiğnenmişti, kız nerdeyse Maruf'un yaşındaydı.

Eski asker kaçağı işkembecide can sıkıntısından patlayarak otururken genç kızın güzelliğini fark etmişti, kızın yürüyüşü beyaz kavakların rüzgarda sallanması gibiydi -ona öyle gelmişti, bu güzellik karşısında nedenini bilmediği bir suçluluğa kapılmıştı. Birden içinde hiç anlamadığı bir keder doğmuştu, birden karşısına çıkan bu kırılğanlık ve saflık dizlerinin bağına çözmüş, boğazı öylesine yanmıştı. Kızın bu güzelliğinin altında herkesin ezilmesi gerekir diye düşünmüştü, çirkince anasının, çirkinlerin çirkinini amından fırlayan bu ilahi güzelliğe bakmaya hakkı bile olmamalıydı insanın. Kızın ölümüne neden olan ata da dikkat etmişti esasında işkembecide otururken, alnının ortasındaki bir nazar boncuğuyla lahana yapraklarının arasında terk edilmişti sanki, atın sahibi Saraycık köyündendi. Üstüne sel gibi yağan kötülöklere ve şanssızlıklara rağmen hayatta kalma işinde örnek gösterilecek bir herifti, başka bir deyişle modern dünyanın Eyüp'ü gibiydi. Olaydan sonra çılgınlar gibi ağlamıştı, çirkin ana bile onun ağlayışından korkmuştu. Teyzelerin ağzını bıçak açmamıştı, herkes manyaklar gibi ne diyeceğini bilemezken onların ağzından tek bir harf bile çıkmamıştı. Herkes çirkin anaya koşup onu kucaklarken Ruhat anaya bir tokat yapıstırıyor ve sesiyle yeri göğü, yaşını başını almış bir caz şarkıcısı gibi inletiyordu:

“Çocuğun hemen defnedilmesi gerekir!”

Acıdan kavrulan atın sahibi de bağıırıyordu:

“Rabbim ben sana ne yaptım, bu kız sana ne yaptı?”

Sürünerek Ruhat'ın yanına gelmiş oturaklı dilenci de kirli sesiyle konuşuyordu:

“Abla at kızın güzelliğinden delirdi. Ama sıçarım ben bu dünya...”

“Güzeller güzeli kızım, daha yeni nişanlanmıştı...” diye bir ağıt yakıyordu çirkin ana.



Ruhat ne yapıp edip anaya bir tokat daha geçirme fırsatı yakalıyordu, başkaları anayı kendine getirmek, şoku savuşturmak için yapılması zorunlu bir işlem olarak anlıyorlardı bu tokatları -işte dünyada her şey böyle yanlış anlaşılırdı.

“Sen de bir anasın değil mi, canım kardeşim,” diyordu kadın Ruhat’a.

“Elbette, ben de boş durmadım ve sevgiden boğuluyordum. Bak senin atı götürüyorlar...”

Sonra bir toz bulutu esti, eski asker kaçağı, teyzeler ve Ruhat bu toz bulutunun içinde kayboldu. Buradaki tozun ve insanların serapla hiçbir ilgileri yoktu.

Maruf pırıl pırıl göğün altında eskisinden inceydi, kıpkırmızı gelincik tarlasında bir kan denizindeymiş gibi görünüyordu. İki ayağının üstüne diz çökmüştü, başının üstünde çayır kuşları uçuyordu. Dudu’nun döküntü Palio’suyla gezerlerken tesadüfen bulmuşlardı burayı, aşıklar belki de en çok kaşifleri örnek alıyorlardı, dünya sığamayacakları kadar küçüktü. Maruf hep aynı Maruf’tu, sağlığına kavuşmasından ve boyunun bir iki santim daha uzamasından başka değişen bir şey yoktu -esasen boyunun uzaması durmayacak gibiydi. Hayata hep hazırlıklı yakalanmak isteyen Dudu, arabadan yiyecek paketini çıkarmaya çalışıyordu, yaşça büyük olduğu için bir sevgili - ana karışımıydı, terazinin ağır basan kefesiydi.

Dudu Maruf’un karşısına oturduğunda koluna taktığı bilezikler dikkati çekiyordu, tıpkı bir Çingeneninki gibi dirseklerine kadar çıkan çılgın bilezikleriyle biraz sonra egzotik bir dansa başlayacak gibiydi, belki de eski zamanlarda küçük prensleri eğlendiren incecik ve kıpkırmızı dudaklı bir aşüfteydi. Bu kan kırmızı dudaklarla hastanede dolaşmaya asla cüret edemezdi, ona göre ölümcül hastalar bile insanlara kulp takma zevkin-

den kendilerini mahrum etmezlerdi çünkü -neyse ki bugüne kadar kimden çekineceğini iyi bilmmişti. Teni güneşten az buçuk yanmıştı, koltuk altı ve bacaklarının arası terlemişti. Öte-lerden bir yerden bir bebeğin mi bir oğlağın mı olduğu anla-şılmayan ağlamalar duyuluyordu. Herkese her seferinde ev işlerinden çıkmadığını söylerdi, küçümsediğinden değil, onu erkeksileştirmiş mesleği yüzünden bu işlerden uzak kalmıştı, Maruf'a dürümünü uzatırken gözlerindeki ışıltı bir muamma-ya çözmüş insanlarınkine benziyordu. Her türlü ağızdan bin-lerce kez duyduğu sote, marine, terbiye etmek gibi mutfak terimlerinin pratik olarak ne anlama geldiğini, iki üç ayda çözmüş, kadınlara ait bu sihirli krallığa nihayet adımını ata-bilmişti. İşin gerçeği mutfakta bu kadar sakar, hantal, dikkat-siz olacağı aklına gelmezdi, cerrah asistanına yakışacak şeyler değildi elbette bunlar. Kan gölüne benzeyen gelincik tarlasın-da Dudu'nun ev yapımı dürümlerini yerlerken uzaktaki ağ-lama seslerinin arasından tanıdık bir ses, Tatar psikologun sesi şöyle diyordu:

“Dudu’cum çözümünün senin için bir yerde saklı...”

Dudu son zamanlarda içini ele veren tıpkı nekahet dönemin-dekilere benzeyen bir ses edinmişti, işte bu sesiyle konuşuyor-du:

“Bu sabah erkenden istifamı verdim ve artık nasıl geçinece-ğimi bile bilmiyorum. Hayatta hep diplomalı işsiz olmaktan korkmuştum. Maruf’cum ben bazı karılar gibi kafe, lokanta, butik gibi yerler de işletmem, kaldım mı bok gibi ortada...”

“Öyleyse senden fişkırın bu neşe nedir?”

“İpsiz sapsızlığın neşesidir.”

Dudu bir günde ipsiz sapsızlığa geçmişti ve gelincik tarlasının ortasında belirsiz bir hayatın başlangıcında bulunuyordu, içi de gelincikler gibi kıpkırmızıydı. Bunun ne yöne gideceğini

bilmeyen bir enerji olduğunun Songül kadar farkında değildi bu koca kız. Dürümü ağızına eski alışkanlığıyla çabuk çabuk tikiştirirken şöyle diyebildi:

“Eski olan her şeyden kurtulmalıyım, böyle bir bilinç geldi bana. Belki o zaman eski sıkıcı Dudu’dan da kurtulurdum. Hakikaten bütün hayatım durmuş gibiydi. Diyelim ki, deri değiştirdim...”

Maruf güldü, gülüşü bir kuşun uçmasından bile hafifti. Onun da vereceğı bir haber vardı.

“İzmir’e gidiyorum,” dedi, upuzun parmaklarını kağıt peçeteye silerek, “denizcilik okuluna, ömür boyu teyzelerimin yanında kalamam, yetişkinler dünyasının ne olduğunu biliyorum...”

Dudu düşüncesizce sordu:

“Peki teyzelerin alıyor mu seni?”

“Herkes başına geleceğini az çok bilir. Kazadan sağ çıktım, çünkü gitmem gereken bir yer vardı, düşünsene teyzelerim gizemli olayları herkesten daha fazla anlarlar. Ben değişik bir hayat yaşamak istiyorum. Sonuçta ölümle dirsek temasına girdim ve her şeyi göze alabilirim. Bu durumda akıllı başında olan herkes gibi vedalaşacağım onlarla.”

“Onların akıllarının başında olmadığını mı söylemek istiyorsun?”

“Aksine. Kimse dünyayı öyle göremez.”

Dudu Maruf’la her konuştuğunda pes etmek zorundaydı, bu dengesizliğin saf yakınlıkla alakalı olmadığını kendi deyişiyile çakıyordu artık, bu durumu Maruf’un takmaması en büyük kazancıydı. Yetişkin heriflerin düştüğü tuzaklara ve ördüğü çitlere Maruf düşmüyordu, ve böylece çocuk asla kırıncı olmuyordu. Dudu şöyle diyordu:

“Biz kalben kurtlar kadar aç mıyız...”

Rüzgar saçlarının ve gelinciklerin üstünden esiyordu, uzaktaki ağlama seslerine insan mırıltıları karışmıştı şimdi de, sanki birisi uzun bir şiir okuyor ya da kahrından ölüyordu. Hastanede yaşamın bütün yorgunluğu üstüne çökmüş gibi dolaşan Dudu, nihayet yükünden kurtulmuş bir hayvanın neşesiyle, şu öğle vakti çocukla vedalaştığını biliyordu. Şimdi Maruf'un yanında neden başka biri değil de Dudu vardı, hayatın komik olaylarından biri mi diye düşünüyordu tüm ciddiyetiyle.

Ne akla hizmetse, gelincik tarlasının arasında uzanan şeritimsi yolda yürüyecekleri tuttu, halbuki hava gereğinden fazla sıcaktı, yakınlarda bir yerde denizin olmaması sanki bir ayıptı. Yukarılarda tek bir ağaçtan bile mahrum tepeler görünüyordu, her an bir yerlerde bir çığlık kopabilirdi, ayaklarının dibine kutsal birinin kesik başı yuvarlanabilirdi. Her şey gözyaşı akıtmak için müsaitti. Esrarlı yaratık insan, tabiatın varlığını olduğunu çoktan unutmuştu, ama atmacalardan, karacalardan da bir şeyler vardı onda. Buna karşılık kalbinin derinliklerini tarif edecek sözcükler yoktu. Dudu'nun rimeli akmıştı, zaten karanlık olan göz kenarlarıyla bir köre benzemişti gerçeği söylemek gerekirse Dudu'nun yüzünde makyaj durmazdı. Göz diplerindeki karanlık hiçbir mahluk için huzurun olmadığını söylüyordu. Terden yapış yapıştı, yüreği kaldırmayacağı kadar aşkı tüketmiş gibi ağırdı, oysa bir yanılısamanın altında ezildiğini biliyor muydu, bilmem. Birden yolun ortasında durması hayra alamet değildi.

"Maruf sevişmemiz gerekiyor," dedi.

Sanki akşamdan beri ağır bir bilmeceyle uğraşmıştı, yeraltının uğursuz yaratıklarıyla temasa geçmişti, gece boyu bir hastane karyolasında zangır zangır titremişti. İşin en kötü tarafı, kendinden öç almak ister gibi derisini de yolmuştu sabaha kadar.

Maruf'un göz kapakları madeni paralar gibi ağırlaşmıştı ve bir bakirenin son umuduydu.

"Kadınlar ne aptal," dedi Maruf.

Dudu ilk defa çocuğun herkes gibi çirkin bir şeyler diyeceğinden korktu, bir silahı olsa belki Maruf'u oracıkta vururdu. Telaşla alnını kuruladı, hayat boyu böyle boktan durumlara düştüğü için kendini lanetledi -bu kez silahı kendine doğrulttu, ne komik ama memelerinin ortasından geçecek tek bir kurşuna ihtiyacı vardı şimdi de. Maruf kendine has kayıtsızlığıyla konuşmasına devam etti.

"Hep kendinize geçilmeyecek duvarlar ölersiniz, ama zaten birileri sizden önce davranarak bu duvarları örür. Esasında yaşın öyle ufak ki, benden bile ufak. Saçının ortasına bir okul kurdelesini takılmalı, doktorluktan da istifa ettiğine göre. Sevgi-lim olmaman için hiçbir neden yok, hemen bugün ayrılacak olsak da bunun değersiz olduğunu kim söyleyebilir."

Dudu'nun karanlık çukurdaki gözleri altınlar gibi parladı, her şeyin bozulmasından korktuğu için sustu, gelincikler deniz gibi dalgalanıyordu. Bu koca bebeği gelincikler içine çekti, yere yığılıp kalmıştı. Maruf'un erkekliği onun büyüyen gözbebekleri demekti.

"Allahım ne garip bir yer, çığlık ve kan doluyum," diyordu. İşte gencecik Maruf'a kendini aç kurtlar gibi vermesi gelincik tarlasında oldu, hantal bedeninin düştüğü gelinciklerin üstüne anıtı dikilmeli... Ama gerçekten de bu anıt dikilmiş gibi Dudu her sene tam da bu aylarda gelincik tarlasına koştu, her sene tavaf etti burayı. Alnını toprağa sürerken sanki Maruf'u öpüyordu, hep aynı sesleri ve rüzgarı duyması tuhaftı. Onun için bu gelincik tarlası, bakire bozan tarlasıdır, Dudu'nun kişisel tarihinde önemli olaylar arasında yer alır. Dudu sadık bir insan olduğu için gelincik tarlası ziyaretlerine hep yalnız geldi,

yanına sadece yiyecek paketi alıyordu, sevişmek için hiçbir erkeği buraya getirmiyordu. Bakire bozan tarlasında hafif yollu kafayı çekiyor ve uyuyordu. Uyandığında bir hayvanla boğuştuğunu anlıyordu bedenindeki yarıklara bakarak, sorunlara bu yaraları bereleri açıklayamayacak durumlara düşüyordu.

Dedikleri gibi Dudu hayatında yeni bir sayfa açmıştı, özel bir hastaneye girmişti ve bir beyin cerrahıyla çıkıyordu. Kırklardaki beyin cerrahının Halide Edip'in Handan'ından, Kerime Nadir'in Zambaklar Açarken'ine gelip dayanan bir aşk kitapları koleksiyonu vardı, gözü gibi koruduğu kapaklarına bile eskinin aşkımsı tozunun sindiği bu kitaplar, hayatında neyi gösteriyordu bilmem. Dudu psikologa hala devam ediyordu, ama bu kez konu kendinden çok sevgilisi beyin cerrahıydı. Yarı karartılmış odada Tatar psikologla, sanki onu başka birileri duyacakmış gibi fısıltıyla, çıktığı adam gizemli beyin cerrahı hakkında, her şey bir tarafa, güzel Türkçesini o kitaplara borçlu, diyordu. İşte aralarında bir fısıltıdır gidiyordu, zaten psikologlar suçlarımıza karıştırdığımız kişiler değil miydiler, panjurları çekik bir odada psikologlardan gayri hangi akli başında insan başkalarının suçlarına katılmak için oturur. Maruf ise, dünyanın en güzel denizcisi olarak rüyalarında dolaşıyordu, uyandığında kaybettiği bir şeyin acısı çöküyordu içine, işte o zaman içi bomboş kalıyordu -binlerce beyin cerrahının dolduramayacağı bir boşluktan bu. Yeni erkeği, şu sıradan beyin cerrahı eksik aşk bilgisiyle, asil havalarıyla, saç tıraşıyla, kısaca adamı bir kimlik olarak yaratan ne varsa tiksiniç geliyordu ona. Ama sonuçta kabuğundan çıkmıştı ve dünya tasavvurunun tamamen yanlış olduğunu anlamıştı.

Kanıt mı: İşte gelincik tarlası.

Yusuf Kebbuli'nin balıkçılar çevresinde kimsenin boş durduğu yoktu, Ziya Kaptan'ın Yumurtalık'ta başlayan aşkı Adana'ya taşınmıştı haliyle, Songül hiçbir şeyi dert etmeyerek (hamilelik, hangi taraftan geleceği belli olmayan cinayet olasılıkları dahil) Ziya'yla buluşuyordu, her gece evden otele kaçıyordu. Ziya onu otellerden başka hiçbir yere götüremezdi, Bişar'ın Reşatbey Arıpleks Sinemasının üstündeki evi, parasız bir gay tarafından işgal edilmişti. Bilindiği gibi Bişar gay'lerin koruyucu aziziydi, evli adamların kaçamakları umurunda bile olmazdı, çünkü kendisi bu konuda sonsuz derecede özgürdü. Kitabında yasak aşklar, kaçamaklar, imkansız aşklar yoktu, istediğini o an alabilirdi. Balıkçılar halindeki bürosu da gay'lerin ve kadınların istilasına altındaydı, zaman zaman trafik Bişar'ın bile çözemeyeceği şekilde karıştırdı, kimin girip kimin çıktığı belli olmayan bu tekke kurtarılmış bölge gibiydi. Hayvan postları ve deri koltuklar cinsel uyarıcılar gibi geleni hemen kucaklar, insan modern mi, yoksa feodal mi bir çöplüğün içine düştüğünü asla anlayamazdı, sosyal sınıfların, zevklerin, statülerin kapı önünde bırakılarak girilmesi gereken bir yerdi burası. Bişar'ın günde kırk elli fincan mırza içen Mardinli atalarına özgü kahve ve kösnül erkek kokusu içeri gireni o anda esir alır ve konuklar hiçbir uyuşturucunun yapamayacağı şekilde dünyanın dışına yuvarlanırlardı. Esas yoğun olan balık kokusunu en keskin burun bile duyamaz olurdu, bir minyatür resmin içindeymiş gibi figürler de zaman da kısaldı, her şey küçülür bit kadar kalırdı. İşte o zaman insanın iliği kemiği boşanır, içinde ne kadar kan varsa akardı. Çıkışta da hangi cinsiyete mensup olduğunu hatırlayamazdı kimse ve yalancılar şehrini dört bir yandan tutmuş kebab, ciğer, mum-

bar gibi et ve sarımsak kokularının içinde bir müddet cinsiyetsiz dolaşıldı.

Olaylar bildiği gibi akıyordu, Ziya otel odalarında viagrayla da canlanamıyor ve tek sevişmeden sonra uyuyup kalıyordu, upuzun Songül cinsellikte zamanın ne kadar belirleyici olduğu hakkındaki ilk dersini de almış oluyordu böylece. Bu adamı ne kadar severse sevsin ritimleri uymuyordu işte, Ziya ateşte unutulmuş kaynayan bir güğüm gibi horuldarken kız yatakta tabiatın mı yoksa başka bir şeyin mi hışmına uğradığını kestiremiyordu. Aşık olduğu adamın uyuyan güzelden farkı yoktu, biri uyurken öbürünün gözleri sabaha kadar açıktı. Songül zamanla nasıl bir aşk felsefesi edinirdi bilinmez ama, aşığı uyuyan güzeli küçümsemeye başlamıştı, her gece evden kaçarak kendini tehlikeye atması da cabasıydı. Esasen Ziya için küçük bir baş belası da olmak istemiyordu, her gecenin sonunda CD dükkanındaki işine döndüğünde kendini mutsuz evli bir kadın gibi hissetmesine şaşırmıyordu bile. Akşama kadar müzik çalan dükkanda şöyle bir soru geliyordu aklına: bütün bu aşk şarkıları zırvalık mıdır? Düne kadar dinlediği bu şarkıları şimdi başka bir kulakla dinlemeye başlamıştı, bütün bu şarkıları yapan sümsükler, diyordu aşktan değil paradan anlarlar sadece. Bir grafitici olarak küçük dükkanın duvarlarına şöyle yazmak gerekiyordu: Kulakları açılmış kızlardan korkun.

Kızlar için kulaklar amlar kadar değerlidir, işte en uyanık olması gereken organlar. Songül'ün CD dükkanında aydınlanacağı tutmuştu ve bir daha Ziya'yı görmeme kararını verdi, çünkü kulakları, konuşan bir ağız olarak ilk defa doğru yeri dinlemişti. Bu konuda Ziya'ya hiçbir açıklama yapmamıştı herhalde anının duyarlığından bahsedemezdi bu viagra



adamına. Fakat unuttuğu bir şey vardı, Ziya bu upuzun kızıdan kopamazdı, terk edilışinden sonra bir genç kız gibi yataklara düşmedi, sadece kalp krizi geçirdi. Bişar onu Mersin'deki ailesinin yanına yolladı, şimdilik ölümü sıyrıp geçen Karadeniz'in sarı çocuğu, ne gariptir, beden tutkuya bile dayanabiliyor, diyordu. Songül onun için bedeninde çıkarılması unutulmuş bir kurşun gibiydi.

Sonra balıkçılar çevresinde Songül'ün nişanlandığı duyuldu, muhtemelen kendi gibi genç biriydi nişanlı da. Bir gün Bişar'ın tesadüfen gördüğü üzere, saçları önüne dökülen ve uzun bacaklarıyla leyleğe benzeyen biriydi, kadınlara has bir şeyler vardı çocukta, sanki her an cam eşyalar gibi kırılıverecekti. Gazipaşa'da, Çakmak Caddesi'nde, Turgut Özal'da, Kenan Evren'de orda burda Songül nişanlısıyla kol kola geziyordu, geceleyin insanlardan çok hayaletlere benziyor, parklarda sevişiyorlardı. Her gece değişmeyen bir ritüel de parkların su fıskiyelerine yakalanmaktı, bu yüzden birbirlerine sarıldıkları zaman hiç kuru olamıyorlardı, su fıskiyeleleri onları her gece böyle donlarına kadar ıslatıyordu. Islak saçların ve otların kokusuna kırılğan çocuğun sperm kokusu ekleniyordu. Bir gece korkuyla gördü ki, parkların bu tuhaf ortamını yatak odalarının rahatlığına tercih ediyordu ve bu çocukla evlenmesi mümkün değildi, ama yanlışlığın nerde olduğunu anlayamıyordu. Kaçak olarak girdikleri depolarda, ıskartaya çıkmış lunapark oyuncaklarının içinde, portakal bahçelerinin koyu karanlığında sevişiyorlardı ve Songül çocuğa Kürtçe kendisinde hayvan kanı olduğunu söylüyordu. Zekadan nasibini almamış kristal çocuk kendini bu hayvanın sahibi olarak görüyordu, şimdilik kız ne derse onu yapıyordu, bu uğurda spermelerini de yemişti. Kristal çocuk Songül'e kimsenin yetmeyeceğini bildiği halde, esaretin görünmez zincirleriyle bir-

birlerine bağlandıklarına inanıyordu, upuzun bir yolda ürkütölmemesi gereken bir hayvanla baş başaydı. Tarih verdiği her hediyenin yanına eziyetini de ekliyordu, işte başına gelen olay bu mahiyetteydi. Songül gibi biri gebe kaldığında bile gerçek insanlar değil düşlere ait belirsiz yaratıklar doğururdu -yüreği kuş gibi hafiflemeyen milyarda bir kadında görülen bir durumdu bu nihayetinde.

Amca artık iyice ayaklanmıştı, ama ormandan uzak duruyordu, annem hayatımda görmediğim kadar kocaman bir sofrada edinmişti kendine, işte bu sofranın başına hastanede Amca'nın başına üşüşen kadınlar doluşuyor, unları, oklavaları ve bıçaklarıyla harıl harıl çalışıyorlardı. Bir saat içinde yer gök erişte, ya da yer gök baklava dolmuş oluyordu. Annemin arkadaşları malzemeleriyle evin içine sanki paraşütle iniyorlardı, tek bir hareketle oklavalarının ya da bıçaklarının ucuyla dünyayı havaya kaldırılabilmiş gibiydiler. Tanrı'ya göre kadınlar dünyadan ve erkeklerden sorumluydular, bu bilgi dünyaya dikilmiş kazık gibiydi. Bütün bu karmaşa içinde ne olduğunu anlayamadan unlu bir el bir bardak çay uzatıyordu bana, Amca'yla balkonda oturup çayımızı içiyorduk.

"Bu ağır yiyeceklerin hiçbirini yiyemezsin, sakın ha..." diyordum.

Aşağıdaki güllere bakarak içini çekiyordu, çıplak kafası minicik bir armudu andırıyordu.

"İyi ki ölü değilim, kefeni nasıl yırttım bilmiyorum."

İçerideki kadınlardan biri bir çığlık koparıyordu, sonra bir başkası, sonra bir başkası, derken bir gülme dalgasıyla hepsi helak oluyordu. Birden güllerin içinden elinde bir iple babamı görüyorduk.

“İşte İsmail çıktı...”

Tabii arkasından bir sürü köpek de çıkıyordu, geceleyin sabahlara kadar uluyan köpeklerdi bunlar, babamı bir saniye yalnız bırakmayan köpeklerdi. İşte o saniye gene ağlayacağımı tutuyordu.

“Mavi gözler,” diyordum, “mavi gözler...”

Bir köşede bavulum, bir köşede Mona Lisa ayakkabılarım duruyordu.

## Deniz Mezarlığı

Gözlerimi açtığımda Yeni Adana otobüsünün içinde karmaşa vardı, suratlar mosmordu, deliye dönmüş kaptan, sıkleri mikleri uçuşturarak bağıırıyordu, böylece sabahın köründe Tekir Yaylası'nda bizi cehenneme göndermeye kalkan beyaz bir renoyu takibe başladık. Ön camın nerdeyse tuzla buz olduğunu gördüm, otobüsün içi toz duman olmuş, hırkalar, terlikler uçuşmuştu, bu halde tavukların dövüştüğü bir kümesteydik sanki. Sonunda renolu ele geçirildi ve hesaplaşmak için erkekler bir bir otobüsten indi, aşağıdaki linç sahnesini görmek istemiyormuş gibi gözlerimi kapadım. Olay çabuk kapandı, geriye dönen kaptanı yatıştırmak için hostes çocuğuymuş gibi adama diller döktü, sonra da plastik bardağa koyduğu kolayla birlikte üzümlü top kek yedirdi. Herkes şöyle bir oh çekmişti yalancılar şehrine giriyorken.

Kediler sokağındaki Mona Lisa'da Cumartesi olmasına rağmen birkaç müşteri vardı, müşteri dediğimiz bu adamlar genç yaşta aile kurar, metres edinir sonra, borçlar, mali iflaslar, kavgalar yüzünden hapse girer, böyle bata çıka bir hayat yaşarlardı. Bazen en gıcır elbiseleriyle Adana gecelerinde görünürlerdi, bazen de telefonlarına kontör bile yükleyemezlerdi. Esasen bunlar yalancılar şehrinin yalancılar şehri olmasında müthiş katkıları olmuş demirbaşlardı. Sıcaktan herkes uçmuş gibiydi, sözcüklerin de davranışların da hiçbir hacmi yoktu. Sonra Mona Lisa'da iadesi yapılacak ayakkabıların içinde bir savaş başladı, bunların ayrılması, faturaların yazılması, kolilerin yapıl-

ması, yerlerin çamaşır suyuyla silinmesi derken kargoyla birlikte kim var kim yoksa çil yavrusu gibi dağıldı.

Akşamüstü Enjoy beni aniden karşısında görünce çığlığını tutamadı, yüzünün ortasında kavissiz, dümdüz bir burun vardı (Kleopatra burnu diyordu), beyazlar içinde upuzun bir direk gibiydi. Zamana karşı hiç bozulmadan korunacak biri mevzu bahis olsa herhalde bu Enjoy olurdu. Masalar doluydu, ot oğlanlardan biri gitarla hiç bilmediğim bir şarkıyı söylüyordu, şarkı aşta haksızlığa uğramış bir erkeği anlatıyordu, fakat bu isyankar lafların ot oğlanın umurunda bile olmadığı görülüyordu, galiba bir senkronizasyon sorunu vardı. Mavi Tenli Kadın pufların birinde nerdeyse yatar vaziyette konuşuyordu.

“İşte bu salaklara para veriyoruz...”

Bir müddet Enjoy’la sarmaş dolaş kaldık, en belalı yolculuklardan sonra eve dönen Odysseus da herhalde böyle karşılanmak isterdi, belaları savuşturmuş birinin mutluluğu okunuyordu yüzümden.

“Dostum Enjoy...”

“Bir deri bir kemik kalmışsın Peri Nacar, ama bütün haldesin ya. Gerçi öleceğin günü ben biliyorum, evet bu konuda beni konuşturma, ağzımdan bir şey almaya kalkma. Şimdi bir şeyler iç benden...”

İki kadın telaşla ellerini cırparak Enjoy’u yanlarına çağırıyordu, rengarenk otantik bluz giymiş olanı bir jinekologun metresiydi, kadın orta yaşlarında yabancı bir ülkeden malulen emekli olmuş, Türkiye’ye gelince de çocukluk arkadaşı jinekologla ilişki kurmuştu, bu arada hiç çalışmadan çocuklarını rahat rahat büyüttü. Şimdiki hayali ise bir dağ evi satın almaktı, dediğine göre bu dağ evine çekilerek popüler romanlar yazmak istiyordu, ama bu güçlü kalem dağ evine bir türlü kavuşamadığı için kadınlara rehberlik edecek pembe romanlarına başla-

yamıyordu. Esasında Enjoy onun yalancının daniskası olduğu-  
nu söylemişti. Mavi Tenli Kadın nasıl olduysa Enjoy'dan önce  
bu kadınların masasına zıplamış ve kalın sesiyle koyu bir mu-  
habbete girişmişti. Bidon kadının düsturu şuydu:

Kimsenin kaçmasına mahal verme.

Bilmiyorum, belki de o kendince bir sanat objesiydi. Jinekolo-  
gun metresi mükemmel kara saçlarını geyşa gibi tepesinde  
toplamıştı, bu bile başlı başına bir eğitim gerektiriyordu. Ke-  
narları minicik taşlarla işlenmiş gözlüklerin arkasındaki bir çift  
kapkara gözün hiçbir şeyi kaçırmaya niyeti yoktu, bu kadını  
görmeyeli sanki bir asır olmuştu.

“Seninki ne öldürücü bir meslek Enjoy...”

“Hadi hadi, takılma kabiliyetinden hiçbir şey eksilmemiş, git  
bir şeyler iç şimdi. Falcılar da yazarlar gibi hünerini satmazlar-  
sa geberirler, şunu bil ki her gün seni düşündüm...”

Enjoy işine dönerken Meloş bir peşkir uzattı terimi silmem için,  
kendisi de elbisesinin arasından sırtına kenarlarına sutaşı geçi-  
rilmiş bembeyaz bir tülbent sıkıştırmıştı, insanlar burada za-  
mandan değil sıcaktan yaşlanıyorlardı, sıcak sonunda herkesi  
eskimiş paçavralara döndürüyordu. Bebekler bile ana rahmin-  
den çıkıp Adana havasıyla temasa geçtiklerinde tenleri buruşu-  
yor gibiydi, işte bu şehrin insanı yaşlandırma biçimi buydu -öç  
alır gibi. Ot oğlan avazı çıktığı kadar bağıırıyordu, bir an sustu-  
ğunda da ağaçların aralarındaki çekirgeler şakırdıyordu, bunun  
üstüne ulu orta bir piton görsek şaşırmazdık. Hayvan feryatla-  
rıyla çevriliydik, apartmanların diplerinden, parkların karan-  
lıklarından ulumalar duyuluyordu, şu parlak gözlere her an  
sivri bir pençe eşlik edebilirdi. Meloş tezgâha geçmiş, fincan ve  
tabak dağının arasında ıslık çalıyordu, iki büyük bardağa sidik  
gibi ice tea koymuştu, baktım ki, malulen emekli, metres ve  
arkadaşı içinmiş bu. İşte kadınlar bu sidik ice tea'leri afiyetle

yutuyorlardı, geyşa saçlı metres çocukluk arkadaşı doktorun spermelerini de aynen bu yolla defalarca yutmuştu muhakkak. Enjoy ot oğlana çıkardığı şamatayı kesmesini söylüyordu, pratikte herhangi bir ot oğlanın şamata yapmadan durması imkansızdı, ama sıradan bir ağızdan değil kutsal bir ağızdan çıkmıştı emir. Bu emir üzerine ot oğlan derhal çenesini kapadı, kanlı gözleriyle kim var kim yoksa yiyebilecek birine benziyordu, sonra da bir fahişe gibi müşterilere sürünmeye ve asılmaya başladı, kocaman kırmızı dilini ağzında döndürüyordu. Şimdilik tek kazancı otlandığı sigaralar ve içkiydi. Esasen müzik için biçilmiş kaftandılar, bedenlerinden her şey ıkına sıkına değil gürül gürül çıkmıyor muydu, insanın aklında kalan iğrençlikleri ve pislikleri değil bakir güzellikleriydi. Bu fahişeyi geçtim, aralarında kaç tane fidan tazeliğinde olanlar vardı, korkunç güzelliklerine bakılamazdı bile onların, çoğu kafenin içinde yalınayak dolaşırdı. Bir nevi Enjoy'un erkek perileriydi.

“Yavrum ceza çektiğini söylüyorlardı senin...”

Tüm haşmetiyle karşımda duran Hoydonk'tu bu, gene grand tuvaletti. Topladığı 1 YTL'lerle hiç de fena bir yaşam sürdüğü söylenemezdi, bu 1 liralara tren gibi dizilir, istediği mallara ulaştırırdı onu. Bu paralar üst üste konduğunda da Yaratana biraz daha yaklaştığı ruhani kulesi olurdu, esasında aptal kafası yataylığa da dikeyliğe de çalışırdı.

“Asri mezarlıkta olduğunu söyleyenler çıktı...”

“Kıçımın dedikoduları...”

Sırıttığında dış etleri görünüyordu, sürekli iki ayağımın üstünde şehrin en dip köşesine bile yetişme derdindeydi, gözlerini öyle iyi eğitmişti ki, her çeşit süprüntünün içinden şahane şeyleri bulup çıkarabilirdi, ne kadar şık giyinse de cepleri hep haddinden fazla dolu olurdu.

“Yüreğin ıslansın...”

Baktım da Meloş içinden dumanlar çıkan kocaman porselen bir kupayı Alaaddin'in sihirli lambası gibi iki eliyle tutuyor.

"Ellerin yanmaz mı..."

Derisi üzerine bir güzellemeye girişti, Meloş denen bu ufaklık ne yangınlar görmüştü. Yaşamı bana tekrar veren bir büyücü gibiydi, şakadan değil, Hoydonk gibi kafayı sıyırtmış biri de olmadığı için yaptığı her hareket son derece açıktı. Doğanın kurallarını alt üst etmek ancak bir kadının içinden gelen bir şeydi, bu minvalde doğurur bu minvalde öldürürdük. Bir hayvan gibi otlara çöktüm, irisiyle ufağıyla sıcaktan dalanmış bedenler görüyordum, Hoydonk Meloş'un elinden kaptığı kupayı bir dikişte içiyordu ve ağzım açık kalıyordu. Esas ot oğlan Emrah'ın sesi zakkumların ve fullerin arasından çatlak çatlak geliyordu:

"Babamın mesleğini sordular, şehit dedim bende. Subaylar vay sen şehit çocuğu musun dediler, o zaman baş tacı ederiz seni askerde. İşte böyle iki ayım kaldı. Kına için cami para toplayacak, fakat gazeteci Hasan Basri uzak dursun bu işten. Kınayı nereye yakacağımı biliyorum ben. Akif usta sana para yollarım dedi, metresiyle onu ben tanıştırmıştım. Her gün benimle beş paket parlement gönderiyor kadına. İş arasında ben şimdi geliyorum diyor, bakıyorum kadınla yatmaya gitmiş. Bir vantilatör kayışı takıyor, haydi seks, marş motoruna bakıyor haydi seks. Ben bıktım onun seksinden, inmeyen sikinden. Ama kınada ailemin yanında onlar da beni temsil edecek. Babam bizim için hayat zorların zoru dedi, gene de vatanın tek güvencesiyiz. Alnımızda ezil yazılı, ezil, ezil, ezil..."

Emrah kendinin kafasız raporu olduğunu bilmiyordu, üvey babasının dediğine göre böyle bir rapor varmış, ot oğlan onu ele geçirse bile okuyamazdı, ne olduğunu anlamazdı, hatta o



raporun içine yemeğini bile sarıp yiyebilirdi. Sonra kendi bestelediği bir şarkıyı söylemeye başladı:

Ne kötüsün Şirin  
beni bez bebek yerine koyduğun için  
aşk falım berbat  
muamelene kimse göstermez sebat mebat

İşte sebatkar çocuk çekirgelerin arasından böyle bağıyordu, kendisinin de çok güzel dillendirdiği gibi yazgı ona kalp kırıklığıyla yaşayacaksın, demişti, dünyanın neresine giderse gitsin ezilmekten kurtulamayacaktı. Konuşmasının sonu yoktu, eşsiz sesi insanın beynine darbeler gibi inerti, benim diyen kafayı bile bozardı bu retorik. Sürünenler gibi pembe zakkumların arasından çıkıyordu, yana ayırdığı kara saçları jöleden kazık gibiydi, boyu daha da uzamıştı, kirpikleri kıvrır kıvrırdı, içtiği sigarayı doğru dürüst elinde tutamıyor, sürekli yere düşürüyordu. Karısı tarafından terk edilmiş, altı alınan doksanlık bir adamın refakatçisiydi şu günlerde (Harun Hoca bu adamın hikayesine ne derdi bilmem, hani Adana tarafındaki kadınlar çok daha iyi çıkıyordu), refakatçiyle pinpon öyle yakınlardı ki birbirine, geceleyin aynı yatağa girip televizyonda maç seyrediyorlardı. Yani Emrah şu günlerde eski müteahhit pinpondan geçiniyordu, bünyesinin kaldırmayacağı kadar yiyip içiyordu - geceleyin pinponun otomatik Buick'iyle paçacıya gittikleri bile oluyordu. Keyfi gıcırdı ve kaldıkları yer mikrop yuvasıydı, aklı başında bir insan hemen karantinaya alırdı o deliği. Emrah, Bahar sigarası içiyor Ethem Arıkan, diyordu, böylece sigarasıyla ne kadar uyumlu bir adam olduğunu anlıyorduk. Ot oğlanlardan biri Emrah'ın takır takır kuru sırtına bir tane vuruyordu.

“Sen neden vazife başında değilsin, sevgilin öldü mü yoksa...”

“Ölü sayılır, ama bir gün tam anlamıyla ölecek. O zaman ölü yemeğine koşarsın kaşığınla. Ethem Arkan’ın arkasından lahmacunla ayran verilecek, yanında yeşilliğiyle. Annem de lokma dökecek.”

“Hadi be kim yer annenin döktüğü lokmayı.”

“Sikini sokma sen bu işe Halloş.”

Ölecekmiş gibi nefes tüketiyordu, daha doğarken kazık yemiş insanlar vardır, işte Emrah onlardan biriydi, ne yaparsa yapsın ömür boyu çirkin, ömür boyu kafasız ve ömür boyu parasız kalacaktı. Tek istediği kapağı orduya atmaktı, bir senedir ağzından düşürmediği tek şeydi bu ordu, yediği kazıklar hayalindeki orduya girmesine bile mani olur muydu bilmiyorduk. Enjoy, ordu fakirin yuvası, diyordu. Kafe hınca hınç doluydu, Enjoy küçücük kadife kapaklı defterine bir yazar gibi falan sonra müşterinin olayını kaydederdi, sinirli yazısı bir baştan bir başa uzanır, iki satırla koca bir hayata nüfuz ediverirdi yazarların bile elinden gelmez böyle bir şey. Acaba böyle kaç defter doldurmuştu, hazinesini gün be gün limon ağaçlarıyla sarılı bu masalarda yaratmıştı, anıtını dikecek olursak fokur fokur kaynayan bir bok deryasının içinden çıkarmalıydık onu, yeni edindiği Yunanlı burnunun üstünde de zümrüt yeşili bir dodo kuşu dururdu artık. Dünyanın neresinde doğduğu belli değildi, ama o kutsal yer, ya bir mihracenin kıcının dibi ya da en rezil insana bile açık olan bir orospunun kirden kayış bağlamış yatağıydı. Sevgisi de kudreti de başka bir yerde filizlenmiş olamazdı, dünya kadar insan uyandığında, bugün Enjoy’a gitmeliyim, diyordu.

Sıcaktan topluca geberecektik, Meloş’un tezgâhının arkasında bir peşkir aranıyordum. Plastik çöp kutusu ağzına kadar fıstık kabuğuyla doluydu, çöpler insanların sıkıntılarını nasıl halletti-

ğine dair mükemmel ipuçları verir, bedenimizden çıkan her şeyin bir tür mezarlığı gibidir. Yaşamdan çok ölümle ilgili katınlara depolandığı yerler, Mona Lisa ayakkabılarının altına yapışan şeylerin ne olduğunu araştırmayacaktım bile muhtemelen döldü. Yaşam kendinden milyonlarca kat fazla canlılığın heba edilmesi üstüne kuruluydu, işte ormanda da yürüdüğüm Mona Lisa ayakkabılarımla bu düzenin üstünde yürüyordum. Meloş'un tezgâhının arkası fıstık kabuğu ve döl doluydu. Hiçbir yerden bir esinti çıkmıyor ve sıcaktan pişen döl kokusu dayanılmaz oluyordu. Meloş tezgâhın arkasında ne bok aradığını soruyordu. Bayılmak üzere olduğumu gözlerimden anlamıştı, sırtındaki tülbentiyle bu garip hayvan kollarını kukla gibi uzatmıştı.

“Sakın ha, tut kendini...”

Gözlerimi açtığımda hiç bilmediğim bir şehirdeydim, Meloş'un deyişiyle burada da ne bok aradığımı bilmiyordum, kurşun gibi ağır bir gök vardı. İnsanlar sanki bir melodramdaymışlar gibi giyinmişlerdi, uzun kara pardösülerden başka hiçbir şeye gereksinimleri yokmuş gibiydiler. Haliyle Enjoy'a benzeyen birine, Meloş'a benzeyen birine, Yusuf'a benzeyen birine bakıyordum, dikkatle Maruf'un teyzelerine benzeyen birilerine bakıyordum, adamın biri koca çakmağıyla sigarasını yakarken yanındaki kıza, şapkamdan çıkaracak tavşan kalmadı, diyordu. Yarım yamalak İngilizcemle böyle anlıyordum. Uzaklarda bir yere yıldırım düşüyordu, kaldırım orospuları daracık parlak giysileriyle bu melodramda işi olmayan insanlar olarak köşe başlarında beliriyordu, hangi delikte olurlarsa olsunlar sabaha çıkmak mucizeydi bunlar için. Bu karanlık şehirde şöyle bir şey çıkıyordu ağzımdan:

“Neden bu denli kafayı gözü yarmak zorunda kalıyoruz.”

Kıçlarının tepelerindeki etekleriyle kızlar, şapkasından tavşan çıkaramayan adama ve yanındaki kıza asılıyorlardı, kafamda yarım yamalak bir adres hatırlıyordum, Meloş'un bir ana okulu öğrencisinin çilek kokulu defterinden kopardığı bir sayfaya yazdığı kule gibi sivri harfler, işte bu harfler buradaki kocaman binalar .oluyordu, içlerinde oturan insanların bir tekini bile tanımıyordum.

“Kaldırım taşlarındaki pislikleri izle,” diyordu, kadın geceliğiyle sokağa fırlamış bir Yahudi adam, hiç güleceğim olmadığı halde gülüyordum. Gecenin köründe burnuma iştahlı ip uçları dayayan bir Yahudinin bonkörlüğü tuttu, diyordum. Sonra bu Yahudi sanki diş ağrısı çekiyormuş gibi çenesini Meloş'un sırtına koyduğu tülbente benzeyen yumuşacık beyaz bir bezle sarıyordu, aniden kafasının ortasında kocaman beyaz bir fiyonk oluşuyordu, ama bu çene bağı bile konuşmasına engel değildi. Ancak küçük bir kız çocuğundan çıkabilecek tiz sesine, gök gürültüsü bir orkestra gibi eşlik ediyordu.

“Annem, sokağa çıkarken altını iki kez bağla oğlum David, derdi. Teyzelerimden de tohuma kaçmak lafını sık sık duyardım, Amerikalıların Bin Ladin şokuyla sarsıldıkları sırada, kadınların lanetlenmiş hayatlarından sahneler diye bir film yapmak için bütün Avrupa'yı dolaşıyordum. Ingmar Bergmanvari bir korkuluk yapıtı değildi derdim, Woody Allen sululuğuna da düşmek istemiyordum, hele Angelopoulos'un kasıtlı ciddiyeti, aman aman. Yardımını alacağım hiç kimse yoktu, kısaca kendi kazığımı güvenecektim. Sonra baktım ki yanlış yerlerde dolaşmıyorum, bu düşüncemin ardından Kudüs'e kadar indim, İstanbul'a bile geldim. İstanbul'da beni hemen televizyona çıkarmak istediler, annem oğlum David yabancılar kışının dibinde iltifat yapmaya başlamışsa iki kez düşün, derdi...”

“Ee ne oldu film, o kadar seyahat.”

“Gördüğün gibi şimdi de kadın hortlak olarak geziyorum. Küçük Yahudi kadını David, Palermo’da biri bana böyle seslenmişti. Evladım Peri Nacar peşine düştüğün şeyin kendisi olursun. Bu minvalde neyin filmini yapayım ben...”

Öyle çabuk konuşmuştu ki, çok hızlı yemek yiyenler gibi öksürmek zorunda kaldı, yüzü küçük kırmızı bir turpa benzedi. Dişlerimi birbirine vuruyordum, Yahudi, geceliğinin içinden Alaaddin’in sihirli lambasına benzeyen kallavi bir şey çıkardı, anlaşılan gözü gibi baktığı tek eşyasıydı. Baktım ki, tüm cömertliğiyle elime tutuşturduğu dilek lambası yanıyor.

“Kim yaktı şimdi bunu?”

Yahudi kadını David kendi kendine konuşuyor gibiydi;

“Ahmak, bunun içinde cin min yok...”

Gerçekten, sevinçten takla atmak üzereydim, fakat tam da şu anda serinkanlı düşüncelere ihtiyacım varken, şapkasından tavşan çıkaramayan adamdan ve sevgilisinden daha ilginç olduğumuzu anlayan orospular üstümüze atlamıştı.

Ot oğlanlar pişmiş kelle gibi sıtırlarken Meloş’un kucağından doğruluyordum, alelacele kollarım bacaklarım kolonyayla ovuluyordu, kafe epey boşalmıştı, demek ki tezgâhın arkasında su gibi akıp geçmişti zaman. Mavi Tenli Kadın kasanın başında hiç konuşmadan örgü örüyordu, havaya diktiği ayaklarının tırnakları odun gibi kalındı, kafasındaki iki tutam saçı da horoz kuyruğu yapmıştı. Kediler etrafında dört dönüyordu. Gecenin bu saatinde bile havada et kokuları vardı, Adana’nın bildiğimiz tütsülenmiş et kokularıydı bunlar. İşte bir parça etin peşinde insanlar balkonlara ve damlara doluşurdu, herkesi illkellere bağlayan bu et seanslarında kazaya kurban gitmek de vardı. İşte galeyana gelmiş biri damdan ateş ediyordu. Mavi Tenli Kadın motifi karıştırmamak için ilmekleri sayarken, salağın biri

kurşun üstüne kurşun atıyordu. Kediler ordan oraya fırlıyor, dua satıcısı Hoydonk'un nameli sesi duyuluyordu:

"Anacım örgüne kederleri de koyuyor musun?"

"Çocukken öğrendiğim şeyleri döşüyorum..."

Hoydonk canı sıkkın köpek gibi soluyordu.

"Dilimdeki sivilce yüzünden dilim zor dönüyor bugün."

Meloş, içinde ceset varmış gibi görünen kocaman siyah çöp torbasını ayaklarımızın dibinden sürüklüyordu, bu gecenin bütün numaraları bitti demekti, ama şimdilik gözün seçemediği açık bir kapının kalmadığı ne malumdu. Kulak kesildiğimde gecenin içine salıverilen hayvanların uluduklarını duyuyordum, gözyaşları yelelerini ıslatıyordu. Otların ve fullerin arasında birileri şapır şupur öpüşüyordu. Duvarın üstünde bir kedi akrobat gibi yürüyordu, sonra gelip ayaklarımızın dibine çöküyor ve küçük pembe diliyle yalanıyordu. İşte tam da bu esnada gözleri aynen kedi gözüne benzeyen Bişar, karanlığın içinden kulaç atar gibi çıkıyordu. Bedeninin üstü gerçek yüzücüler gibi genişti, sırtında öğrenci tezgâhlarından satın alınmış buruşuk beyaz bir tişört vardı, parmaklarında ıslıl ıslıl yanan yüzüklerle bir müstehcenlik anıtı olarak geziniyordu. Dünya kadar parası olan Bişar'ın kolunda çocuklar gibi bir bileklik vardı, mavi nazar boncuklu bu bileklik kalbini ele veren tek nesneydi. Ölen kızının hatırasını bu şekilde taşıyordu. Kızının fotoğrafını ilk gördüğümde karılarından biri zannetmiştim, kız öylesine güzeldi, öyle insanlar vardır, güzelliğinden yüzüne bakmaktan korkarız. İşte kızın o görüntüsüyle ilk karşılaştığımda yanaklarım alev alev yanmıştı. İki erkek kardeşinin arasında ölümün kendisi olarak duruyordu, kızın üstünde kıpkırmızı bir elbise vardı, yandan ayrılmış simsiyah saçlarıyla dokunmanın yasak olduğu bir kişiydi. Kızın adı yoktu, herkes ondan Bişar'ın ölen kızı diye bahsederdi.

Bişar'ın ölen kızının adı, benim kafamda zamanla Bişar'la aynı adı taşımaya başladı, kıza da Bişar diyordum. Bişar hem ölüler hem canlılar alemini anlatıyordu, esasen bu iki bilginin akışkanlığı ürkütücüydü, Bişar'ın yüzüne baktığımızda anlardık bunu. Bedeninden her an ölen kızı Bişar çıkacak gibiydi, işte bu dönüşümü her fark ettiğimde ağlardım, şu an, gecenin bu vaktinde de gördüğüm kırmızı elbiseli kızdı. Sessizliğin kızı Bişar'ın konuşmasını istemiyordum, Bişar da susuyordu zaten. Onun suskunluğu ölümler tarafına çekilmiş olmak demekti.

Bişar zakkumların ve fullerin arasından çıkmış hayra alamet olmayacak şekilde gülüyordu, örgüsüne asılmış Mavi Tenli Kadın karnından garip bir çılgık koparıyordu -zaten bidon kadın osuruğunu bile bastırmaya gerek görmezdi. Sadece kızlar ve bedeninden çıkardığı gürültüler için yaşırdı, elinden gelse dev amıyla bütün kadın milletini yutacaktı, bu iştahı hiçbir erkek gösteremezdi. Ot oğlanlarla gene çene yapmaya başlamıştı, hiçbir ot oğlan onunla sidik yarıştıramazdı. Bu akılsız oğlanlar bile dev anası tarafından yenilmenin ne demek olduğunu kestirebilirlerdi. Bidon kadının dergahından birisinin o esnada, sarı kızım diye başlayan bir türkü yumurtlayacağı tutuyordu. Bu uğultu yüzünden elim ayağıma karışıyordu. Enjoy bana bir işaret çakıyordu, ama bu işaretin ne olduğunu anlamıyordum. Yayın tekrar kurulduğu anlamına gelebilecek hiçbir belirti yoktu, öyleyse kafenin sürünen hayvanı olmaya devam edecektim.

Bişar sessizce inliyordu, gözlerindeki arzu evreni tutuşturabilecek denli güçlüydü.

“Karides sever misin?”

“Beni ayartmaya mı çalışıyorsun Bişar?”

Arzu daha da dayanılmaz oluyordu, sanki içini ele geçirmiş kapkara bir güneş vardı. Onun için hep şöyle derlerdi: siktığı

karıların haddi hesabı yok, muhtemelen zührevi hastalıklardan geberir. Bu anlamda Bişar'a yanaşmak ölüme yanaşmak demektir. Paraya ve ölüme, ikisine birlikte.

“İpinin bana bağlandığını görmüyor musun?”

Gülmemi tutamadım, kafamın içi taşla yarılmış gibi kanıyordu. Önerisi iyiydi, hem ölümün hem paranın içinde yüzecektim. Bu minvalde Mona Lisa evinden de siktir olur giderdim, kısa zaman sonra da dünyadan. Kısaca hayatımda hiç almadığım kadar iyi bir öneriydi bu, sanki bir hayvan kızgın diliyle ensemi yalıyordu. Sonra o aynı kızgın dil, göz açıp kapayasına kadar bütün bedenimi ele geçirmiş oluyordu, böylece falcı kafesinde dalanmamış yerim kalmıyordu. Karanlığın ve sessizliğin içinde Bişar'ın yüzü kızının yüzü oluyordu. Aynı gözler, aynı bakış. Kolundaki mavi boncuklu bilekliği sincaplar gibi dişleriyle kemiriyordu.

“Bişar hiç de kafasız biri değilsin...”

Bişar her dakika çalan telefonuna cevap vermek için kafenin sandal ağacı tütsüsü yanan salonuna geçiyordu, Yusuf Kebbuli'nin aksine bağırmadan konuşuyordu, sesi gecenin içinde zayıf bir kuşun çırpınışlarına benziyordu. Balık toptancısı ve bilmediğimiz işlerin adamı Bişar, Mavi Tenli Kadın'ın yumuşak puf-larından birine yayılıyor ve Kürtçe nefes tüketiyordu. Ot oğlan-lardan bir ikisi kıyak kafalarıyla merdivenleri kıracakmış gibi inip çıkıyordu. Çocuklu karıların, metreslerin dağıldığı bir saat-ti, Enjoy'dan mutlulukları için gereken şifreleri almışlar, parayı kasaya ödemişler ve siktir olup gitmişlerdi. İki üç gün içinde bunların, bilmem ne eşofmanını ya da taytını banyomda dene-yecekleri tutardı, Mona Lisa'da onları tüm meymenetsizlikle-riyle tekrar görürdüm iki üç gün içinde. Gözlerimin içine bakar ve beni nerden çıkaracaklarını bilemezlerdi. Şu saatte puflar-dan birine yayılmış Bişar Kürtçesiyle cilveleşiyordu, orgazm



olan bir kadın gibi kasılıp duruyordu dev anasının kocaman bir tekerliği andıran pufunda. Gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle siliyordum. Ot oğlanlardan biri Bişar'a yapıştıyordu, Bişar Kürt-çesinin arasında kendine musallat olan oğlana Türkçe olarak, rahat dur, diyordu. Pufa yılan gibi kıvrılmış ot oğlan rahat mahat durmuyordu.

“Bişo senin için yanıp tutuşuyorum.”

“Çık yukarı.”

“Tamam, şu orospuları bir çıkarayım da.”

Marilyn Monroe edasıyla orospu dediği ayakkabılarını ayağın-  
dan çıkarıyordu ot oğlan, kuru bacaklarından sarkan palet gibi  
ayaklarını görüyordum, birbirine kardeş gibi yapışmış parmak-  
larını görüyordum. Ağzından binlerce mahrem hikaye dinledi-  
ğimiz bir oğlandı bu, kendi deyişiyle kimin hangi göte taptığını  
iyi bilirdi, bu minvalde götleri ırklara göre bile ayırabiliyordu.  
Sonunda birinin yüreğini sökecekmiş gibi yerimde duramadı-  
ğımı görüyordum, fakat sökmeye çalıştığım yürekler kimindi.  
İşte o an bir ot oğlan marifeti olarak Bişar'ın koca ayakkabısı  
kafama düşüyordu. Bişar'ın ölen kızı koca bir dalga gibi üstü-  
me geliyordu, kız deniz gibi kokuyordu, bütün küçük ölülerin  
deniz kokusu gelip beni buluyordu.

Sokakta kedilerle birlikte bayraklara sarınmış bir sürü insan  
cirit atıyordu, boğazları patlayasıya kadar bağıyorlardı.

“Şehitler ölmez, vatan bölünmez!”

Kediler ciyaklıyor, kornolar öttürülüyor, sarhoşlar böğürüyor,  
genç öğrenciler kıkırdıyordu, PKK'yı lanetlemek için dışarı taş-  
mışlardı, birkaç akıllı da, sınıra gidin len diye uluyordu. Bal-  
konlardan sarkan yaşını başını almış analar, kalabalığı Kürt  
mahallelerine sürdürmek istiyordu.

Mavi Tenli Kadın örgüsünü fırlatıyor ve soruyordu

“Ne biçim galeyan bu?”

Dua satıcısı Hoydonk portakal suyu içiyor ve şöyle karşılık veriyordu:

“Anacım ben her türlü seferberlikten muafım.”

İçtiği portakal suyu ipek gömleğini batırıyordu (kendi deyişiyle böyle kaç tane damat gömleği olduğunu bilmiyorduk), ter ensemizden kızgın sular gibi akıyordu, protestocular içindeki ilk okul çocukları kediler gibi mırlıyordu.

“Türküz biz, Türküz biz...”

Birbiri ardına silahlar patlıyordu, sokaklardaki protestoculara damlarda et partisi yapanlar da silah atarak destek veriyordu, böylece kalabalık damlardan mamlardan katkı alarak ortalıkta geziyordu. Ot oğlanlar Enjoy’a saf saf soruyordu.

“Enjoy ne olacak bu işin sonu?”

Enjoy’un ilk defa söyleyecek bir şey bulamadığını görüyordum, önünde adeti olduğu üzere bir bardak kan kırmızısı Öküzgözü duruyor ve susuyordu. O an Zümrüt’ün ortalıkta olmadığı dikkatimi çekiyordu, halbuki kafeye damlaması gereken saatlerdi bunlar. Sokağın karşısından sıkmacı kadınların çığlıkları geliyordu, onların da paralarını alamadıkları için bütün köylü kafeleri lanetleyecekleri tutmuştu.

“Hay sıçalım bu sıkma çarkının içine...”

Köylülüğü kullanan kapitalist çarkının içine sıtıklarını kestirebiliyordum. Şimdi sokakta gün boyu ocak başında oturmaktan sersemlemiş sıkmacı kadınlar da yürüyordu, ellerini yumruk yapmışlardı, protestocuların yaptığı gibi kurt işareti değil.

“Şu kadınları birileri geri çeksın.”

Üç beş kadının geri meri çekileceği yoktu, hiç kimse doğuştan kavgacı ve kucakta kalmış bu kadınlarla çene yarışdırılmayacağını bilmiyordu.

“Geç şehitleri, biz diriyiz de ne oluyoruz!” diye bağıryorlardı, renkli tülbentleri saçlarına öylesine bağlamışlardı, üstleri başla-

rı yağ içindeydi ve kan kokusu almış hayvanlar gibi kıvraktılar. Apartmanların gerilerinden ve parkların karanlıklarından kopup gelen deliler de alaya katılıyordu. Aralarındaki bir evsizi tanıyordum, asla kimseyle konuşmazdı, muhtemelen de Kürttü. “Şu delileri birileri geri çeksın.”

Delilerin geri meri çekileceğı yoktu, milliyetçiler şimdi de her şeyi kakara kikiyiye vermişti, yaşlı dünya olgunlaşmış meyveler gibi orta yerinden çatlayacakmış gibiydi, parmaklarla yapılan kurt işareti dünyada bizden başka kimse olmasın anlamına geliyordu.

“Enjoy bu gece Zümrüt ekti mi seni?”

Zümrüt’ün internette tanıştığı bir erkek hemşireyle Belçika’ya kaçtığını öğreniyordum. Enjoy Öküzgözünden bir yudum alıyor ve aşk hakkında konuşmaya başlıyordu, cümle alemin aşk haritasını, para haritasını, ölüm haritasını çıkaran Enjoy (mesleğı gereğı işte öyle sapık bir haritacıydı), ilk defa ciddi anlamda kendinden bahsediyordu. Gecenin bu vaktinde, sokaklarda milliyetçilerden delilere kadar tüm protestocular azarken, onca sır ve itirafla terbiye edilmiş yüreğinden çıkan sesi, üstümden sıcak bir sıvı gibi kayıyordu. Asla unutmak istemeyeceğim anlardan biriydi.

“Birini kaybettiğimizde yolumuzu kaybetmiş oluruz...” diyor-du, “işte gerçek anlamda evimiz o zaman yıkılır başımıza, ve tümüyle evsiz kalırız, evsiz, yurtsuz, vatansız, her şeysiz...”

Meloş’un peşkirleriyle yüzümü gözümü kuruluyordum. O sırada devanası ot oğlanlardan birine tişörtünü sıyırdığı kocaman sırtını kaşıtıyordu, fena halde ensest bir şeydi bu. Banyoya oğullarıyla birlikte giren anaları hatırlıyordum. Kafeye paldır küldür giren birisi ayaklarıma kapanıyordu, ancak asabi suratını ve far gibi dışarı fırlamış gözlerini seçebiliyordum, muhtemelen Mona Lisa müşterisiydi.

“Peri Nacar bir evlada kavuştuk sayende, dile benden ne diler-sen...”

Ayaklarıma kapanan bu ayakkabıcı kocanın, uzun gövdesine nazaran kısa bacaklı karısını hatırlıyordum, yanaklarında Zümrüt’ten hiç de geri kalmayan sivilcelerini hatırlıyordum, onları nasıl evlada kavuşturduğumu anlamıyordum - direk gibi bir kadına nasıl olup da yardımım dokunmuştu.

“Karım muskalarını buldu, birkaç kere de o banyoda kot de-nemiş. Ne kutsal bir yermiş orası.”

“Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Öylesine denk gelmiş.”

“Yarabbim, sen denk getirdin!”

“Siktir be, sizin boktan döllerinizi ben niye denk getirecekmişim.”

Sonunda Mona Lisa müşterisi ağzımı da bozdurmuştu, gecenin bir yerinde mıymıntı bir müşteri tarafından ilahe yerine konu-luyordum, kıcımın dibinde avuçlarını açmış hayır dualar edi-yordu. Bir gecede hayatımda hiç almadığım kadar dua stokum oluyordu. Enjoy’un gülmesi bana da bulaşsın diye bakıyordum, yeşilimsi karanlığın içinde kürkleri sıcacık hayvanlar salı-na salına yürüyordu. Yıkıntı evlerde ve parklarda uyuyan deli-ler, milliyetçi alayıyla sırra kadem basmıştı, sanki gözle takip edemediğim bir göçüğün içinde kalmış gibiydiler. Ağaçların üstünde Mavi Tenli Kadın’ın fenerleri yanıyordu ve bir fenerin altında Bişar’ın upuzun şoförü hiç kimseyle konuşmadan Bişar’ı götürmek için bekliyordu. Sağımızda solumuzda gözleri yaşlanmış sarımtırak kaplanlar dolaşıyordu, dokunmanın ya-sak olduğu hayvanlardı bunlar.

Karataş’da deniz kudurmuş gibiydi, deniz boyu siteciler tara-fından istila edilmişti (Rüya sitesi, Yuvam sitesi, belki aralarda Katırcılar sitesi de vardı) onlardan arta kalan yerlere de çadır-

cılar konmuştu çoluk çocuk. Enjoy gece gece dalgıç giysisini giyyordu, görülebilecek en güzel dalgıç, tek bir hareketle denizin içinde kayboluyordu. Deniz kıyısındaki mağaramsı deliklerde ve inşaat oyuklarında kaçak sevgililer buluşuyordu, birbirlerine hiç tutmayacakları sözler veriyorlardı. Rüzgar çadırcıların astıkları çamaşırları denize doğru uçuruyordu, sarhoşlar kumlarda kayak yapar gibi sürüklüyorlardı kendilerini. Siteciler kış kadar balkonlarında rakı dolu bardaklarını tokuşturmayla kalktıklarında, edecekleri her laf daha ağızlarından çıkmadan bayatlamış oluyordu. Kısaca bir zamanlar Adana'nın yıldız sayfiye yeri olan Karataş'ın şimdiki Karataş katilleriydi bunlar. Bişar'ın şoförü uzun adımlarla ıslak kumlarda yürüyordu, hiç olmadık zamanda birden hortlayan görünmeyen ruhu, ailesini, eşini dostunu Bişar adına feda ettiğini ifşa ederdi, işte gene o ruhu duyuyordum. Bu yarı eğilmiş upuzun siluet ıstıraplar ve zevklerle yoğrulmuş eski tanrılar soyundandı. Şu an, Karataş denizi ayaklarını yalarken, yüzüne matem peçesi takınmış kadınlar kadar narindi. Arada bir kibirli başını sanki biri yıkayacakmış gibi aşağı eğiyor ve elini kumlara geçiriyordu, eriştiği hazineyi herkesten saklayacak kadar kışkırttı da. Derisine işlemiş sigara ve balık kokusuyla Bişar ense kökümde bitiyordu, sonuçta deniz canavarlarının yapısına yaklaştığı bir andı. Belirsiz bir noktaya bakıyordu, kızının boğulduğu yere. Karanlıkta şeytanların toplandığı yeri gözüyle görüyor gibiydi, mümkün olsa o şeytanları bacaklarından tutup tutup ayırırdı, çünkü Tanrı'yla Şeytan'ın bir olduğunu anlayamayacak kadar basit yaratılışlıydı. Sesini silah gibi üstüme doğrulttuğunda koca dünyada sadece iki kişi kalmıştık sanki.

“Küçük yüreği hiçbir şeye dayanmazdı, hemen hasta olurdu. Yatağı bugün bile hastalık kokar.”

Karataş'tan nefret ediyordu, bizim herhangi bir şeyden nefret ettiğimiz gibi değil, bambaşka bir nefretti bu.

“Burası benim mezarlığımı,” dedi, “kızım karanın değil denizin mezarlığında, belki de çoktan bir denizkızı olmuştur, bilemeyiz. Enjoy’un her ay gözümün önünde denize dalması gerekiyor.”

“Ama o falcı.”

“Bu daha hakiki fal, bedeniyle içeri girip bakıyor, ondan başka kim cesaret edebilir bu mezarlığa bakmaya. Onun gözleri her şeyi görür ve ölümler ondan kaçmaz.”

O an bir yığın insanın koca bir ateş yakacakları tutmuştu, deniz kenarında naralarla, çığlıklarla bir şey kutlanıyordu, insanlar bu sevinç dalgasını köpekler gibi üstümüze salmışlardı. Olayı daha yeni idrak ediyorduk.

“Bişar kan man diyor bunlar.”

“Enjoy gibi denize dalmaktan başka çaremiz kalmayabilir.”

“Ama ne istiyorlar şimdi?”

“Kaann!”

Hakikaten kadın erkek, çoluk çocuk üstümüze geliyorlardı çocuklara hususi komanda elbisesi giydirilmişti. Birisi, ta ilkokuldan hatırladığım bir kahramanlık şiiri okuyordu, şiirin içinde mermiler, nineler, siperler, kağnılar fink atıyordu, o esnada kapkaranlık dev bir dalga çıkıyordu Karataş denizinden. Enjoy’un, bir yere gelirsın ama orası da bir liman olmaz deyişini hatırlıyordum. İşte o an, o dev dalga tarafından yutuluyorduk, tıpkı bir hayvanın pençesini yemiş gibi.

"Semra Topal'in son romanı her zamankinden daha ilginçti. Onun metinlerine yeniden ve çok ciddi biçimde eğilmenin zamanı geldi de geçiyor bile."

HASAN BÜLENT KAHRAMAN



"Mavi Tenli Kadın, bir deri bir kemik kalmış bir ot oğlanın narin başını mengeneye benzeyen eliyle okşuyor ve hoplara hoplara gülüyordu. Dırdırla dolu karanlık dünyayı böylesi bir neşeyle topa tutması gözle görülmeden inanılacak bir şey değildi. Oğlan öyle dengesiz biriydi ki, yaptığı biçimsiz bir hareket yüzünden belindeki tabancası nerdeyse olduğu gibi göründü, okuma yazma bilmeyen bu çocuk on altısından fazla görünmüyordu.

Ot oğlanlar arasında en cahil olanıydı, ama nedense suratı cahil bir surat değildi. İnsanı korkutan, tütsülenmiş gibi baygın kapkara gözler, bembeyaz dişler, hafif kambur duruş ve yıkandığı şüpheli giysilerin toplamıydı. Sıkmacı kadınlar gibi kucakta kalmış değildi, ama gerçek bir annesi olmasına rağmen yüzde yüz kucakta kalmıştıktan daha beterdi, hayatında bir kez bile karşılaşmadığı gerçek babasıyla ilgili anlattığı bütün inanılmaz şeylerin hepsi doğruydı."

